ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК
БРОЈ 1170
31. V 1974. • ИЗЛАЗИ ПЕТКОМ • ГОДИНА XXV

КОМПЛЕТАН СТРИП
ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ

ВЕЛИКИ ФУДБАЛСКИ КВИЗ

СТРАНЕ 20-21

Ripley

Веровали или не!

Византијски цар

АНАСТАЗИЈЕ I

(430-518) који је дошао на престо оженивши се Аријадном, удовицом свог претходника цара Зенона, имао је једно око плаво а друго црно.

ЦВЕТНА ПАГОДА

У Вачету, у Бурми, има кубе које подсећа на полуотворен цвет лотоса.

Чувени граничар

ДАНИЈЕЛ БУН

(1734-1820) бежећи једном испред Индијанаца прескочио је реку Мајами широку 6,5 метара.

У племену

МЕРКУЛА

које живи на Новим Хебридима, као ситан новац служиле су црвене асуре с ресама дугачким 20 сантиметара.

Као

СТРАШИЛА ЗА ПТИЦЕ

у Енглеској су некад служили велики кромпири окачени на врх мотке у које су била забодена пера из крила и репа сокола.

АМЕРИЧКИ ДРОЗД или РУГАЛИЦА

једна од најбољих птица певачица на свету, нема сопствену песму. Она увек имитира песме других птица.

1170/2

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

● на површини Сунца влада неподношљива врућина. Астрофизичари су успели да израчунају да на површини Сунца износи

5.500—6.000° Ц. Међутим, у његовом језгру температура је између десет и петнаест милиона степени.

● пчеле прво одабирају цвет по боји, а тек онда по мирису.

● у првој половини 19. века крађа јабука кажњавана је у Енглеској са седам година затвора с тешким радом. У то исто време за убиство се добијала казна од свега шест месеци затвора.

● за вештину бацања ласа знали су још стари Египћани, а и многи скитачки народи, као на пример Хуни.

● реч паша персијског је порекла — паиша — и значи „краљева нога".

● кад се морска звезда исече на комаде, сваки од тих комада ће се поново развити у нову звезду савршеног облика.

● недавно је у Француској први пут примењена потпуна анестезија над једном животињом. Пацијент је била једна слоница

стара двадесет и осам година која је трпела страшне болове у вилици. Операцију је извршио доктор ветерине Мишел Клајн који је том приликом извадио „део" зуба тежак пет стотина грама.

● кирија је реч турског порекла.

● професор Рудолф Пројнер, директор Института за хигијену и медицинску микробиологију у Либеку, дуго је проучавао везу која постоји између здравља и висине. Резултат је: станари виших спратова угроженији су од станара нижих јер се ваздушном струјом из отвора за лифт или степеништа изазивачи вируса преносе на више спратове, нарочито вирус који напада органе за дисање.

● годину 1809. називају годином генија, зато што су те године родили Едгар Алан По, Тенисон, Шопен, Менделсон и Дарвин.

● најтежи инсект на свету је такозвана буба-слон тешка 250 грама која живи у Јужној Америци, углавном у Венецуели.

Walt Disney

ПАЈА ПАТАК

ПАК

Скривени иза стена и у кућама немачки митраљези сејали су смрт.

19. АВГУСТ 1942. ПРЕД ЗОРУ, НЕДАЛЕКО ОД ОБАЛЕ ФРАНЦУСКЕ...

Боб Марфи, наредник америчких јуришних јединица придодатих 3. групи канадских командоса, напрезао је очи не би ли угледао Бернвал, град источно од Дијепа. Стајао је наслоњен на ограду „Калпа“, у чијој су се близини налазили и други замрачени бродови. До њега је допирао тихи жамор разговора и пригушених наредби. Ту, у мраку, било је 237 бродова са 6000 бораца, а ипак Марфи се још никада није осећао тако усамљеним. Чинило му се да се његов родни град у Канзасу налази толико далеко као да је на некој другој планети.

Покушавао је да замисли своју улогу у нападу. За неколико минута, он и његови другови укрцаће се у чамце. Командоси и припадници јуришних одреда треба да заузму бокове, крајњу леву и десну страну приобалног фронта дугачког 10 миља. Њихов задатак: да униште немачку артиљерију како она не би покосила флоту десантних бродова пре него што стигне до обале. У оквиру овог десантног препада била су предвиђена још два напада: канадски краљевски пук имао је за циљ Пији — обалу лево од Дијепа како би створио упориште на источној страни, док је борцима канадског пука Јужни Саскачивен циљ био Пурвил десно од Дијепа. Само ако савезници буду држали оба бока, канадске снаге које ће извршити фронтални напад на Дијеп неће бити измасакриране.

На мосту изнад наредника Марфија стајао је британски морнарички официр, командант брода Боб Хеншо. И он је зурио у мрак. Ако налете на нацистичке авионе или бродове, наћи ће се у правом паклу. А за прелазак Канала није се могла обезбедити пратња ни авиона ни ратних бродова. Људи ће морати да заузму Дијеп, без икакве подршке само својом храброшћу. Једино се надао да су извештаји обавештајаца да око Дијепа нема већих утврђења — тачни. Командант Хеншо у то није био сигуран; то што се на фотографијама снимљеним из ваздуха нису видела утврђења и војници, није морало значити и да их нема.

Хеншоа је из мисли тргло наређење за укрцавање у чамце. Наредник Марфи је са тројицом војника и 20 командоса ушао у први чамац чији се прамац зарио у пешчану обалу тачно у 4,45 ч. Како се налазио крај самог прамца, Марфи је постао први Американац који је у војној акцији крочио на европско тло у другом светском рату.

Искрцавање је протекло без незгода и за тренутак Марфи се осећао као на маневрима. Налазили су се три и по миље источно од Дијепа а Немци их ипак нису опазили. Хоће ли дуж целе линије искрцавање тећи овако лако, питао се. Већ су добили даља наређења: да брзо претрче преко уског приобалног појаса покривеног шљунком и да се уз помоћ конопаца и друге опреме попну уз стене.

Међутим, нису се сви искрцали под заштитом мрака. Било је већ свануло када се двадесет трогодишњи Џо Сапински из Детроита са осталим командосима приближавао обали. Пред њима се простирала 300 метара широка пешчана обала а затим се уздизала онижа стена, на чијој су се десној страни налазили једна кућа и црква. Све је било некако исувише мирно. И, када су већ били на неких 50 метара од обале, одједном је одјекнула паљба. Војник за крмом пао је рањен и чамац само што се није сударио са другим. Сапински је у последњем тренутку ухватио крму и спречио судар, али и њега су стигла три нацистичка метка.

Остали из тог чамца, предвођени поручником Фредом Андерсоном имали су приликом искрцавања више среће: успели се да допузе до куће из које се највише пуцало. Пред кућом је стајао један немачки официр и Андерсон је махнуо руком снајперисти Рону Адамсу да се „побрине“ за њега. Официр се срушио. Андерсон и његови људи наставили су да се приближавају кући и када су били удаљени од ње двадесетак метара, из ње су изишла три војника, по свој прилици да виде шта се догодило са официром. Снајпериста је и њих узео на нишан.

На појачану паљбу из куће командоси су одговорили, а затим су почели да бацају и ручне бомбе. Немци су излетели из куће која се рушила и налетели на бајонете. Кад је борба завршена у кући и око ње остао је мртав 21 непријатељ.

Пошто је био са јединицама које су успешно уништиле немачку артиљерију код Бернвала, наредник Боб Марфи враћао се натраг на обалу, са редовом Рамоном Мартинезом. Било је седам часова кад су улетели у унакрсну ватру из два митраљеска гнезда. Пре но што је пао Мартинез је успео да баци ручну бомбу у гнездо са десне стране. Марфијеве ручне бомбе погодиле су гнездо са леве стране а онда је био рањен. Нашли су га нешто касније двојица командоса који су водили заробљене Немце према обали и однели га до чамца.

23. ЈУН 1942: АШНАКАРИ, ШКОТСКА

Два месеца пре напада на Дијеп, нареднику Марфију и поручнику Андерсону било је саопштено да су са групом припадника америчких јуришних одреда одређени за акцију у Дијепу.

Генерал који им је то саопштио осећао је да треба да им каже сврху те опасне акције. Али, колико да им открије а да не доведе у опасност безбедност подухвата?

Најзад се одлучио да им не каже ништа од важности већ да се послужи упоређењем.

— Замислите да се налазите на рингу и да вас противник обасипа ударцима. Изненада, ви задајете један снажан кроше противнику

АО КОД ДИЈЕПА

Савезници су планирали да овим искрцавањем задају изненадан снажан ударац противнику и тако престану да губе. Али, изненађење је изостало! Пишући о моја четири земљака Американца одајем пошту хиљадама безимених Канађана и Енглеза који су без икакве подршке, само својом храброшћу, морали да заузму Дијеп.

чији су вас ударци до тада погађали као маљеви. Њему руке падају и поглед постаје стакласт. Знате ли шта сте постигли у том тренутку? Престали сте да губите. Од тада можете почети да рачунате на победу. Па, Дијеп отприлике то значи.

Касније, када су они изишли из његове собе, генерал се упитао да ли они схватају у каквом се тешком положају налазе савезници. Било је необично важно да ова операција успе, не само да би се подигао морал савезника, већ и да се из прве руке добију драгоцена обавештења о томе како је постављена немачка одбрана на обали Француске. Најважнији проблем у тој операцији били су — људи. Редовне британске и америчке јединице нису могле да се у већем броју користе на овом фронту. Кога послати у борбу? Одговор је био — Канађане.

Док су британске трупе биле ангажоване од Јужне Африке до Сингапура, а америчке на Пацифику борећи се против Јапанаца, хиљаде канадских војника увежбавано је дуж енглеских обала и даље на северу, у Шкотској.

ПИЈИ, 10 ЧАСОВА И 42 МИНУТА

Краљевски канадски пук чији је задатак био да запоседне Пији закаснио је 15 минута. Због тог закашњења, за које нису били криви, изостало је изненађење у нападу на које су рачунали. Немци су их дочекали ватром. Тако се од 554 човека из Торонта који су кренули на Пији, само 65 вратило али је од њих више од половине било рањено. Тако је за мање од три сата пук изгубио 94,5 одсто бораца.

Немачки митраљези скривени иза стена и у кућама сејали су смрт. Како би који чамац додирнуо обалу, људи који су излазили из њега падали су покошени паљбом. А чамци су и даље пристизали.

За оне малобројне који су после неуспелог искрцавања успели да допливају до чамца и врате се у Енглеску, овај напад је остао у сећању као „кланица“.

ДИЈЕП, 11 ЧАСОВА И 8 МИНУТА

Наредник Џон Кели, Американац који се, као и многи његови сународници придружио канадској војсци, пре него што је његова земља ступила у рат, био је међу првим војницима који су ступили на обалу. Успео је да стигне до одбрамбеног зида и постави бомбу.

Са једног утврђења, удаљеног неких сто метара непрестано је одјекивала непријатељска паљба, али Кели и 12 његових људи успели су да прођу кроз отвор на зиду који је направила њихова бомба. Седморица су ту оставила живот, али убрзо су пристигли људи из других чамаца.

— Причекајмо наше тенкове — викнуо је Кели.

Међутим, тенкови нису могли кроз зид. Кружили су беспомоћно испред њега и једино су могли да својим топовима повремено туку непријатељске положаје.

Већ двадесет минута после искрцавања пред Дијепом једна трећина батаљона била је изгубљена.

Кели се придружио једном мајору и петнаесторици људи који су кренули ка северозападном делу града. Није ни осетио када је рањен у бутину. Вукао се дуж зграда, лицем окренутим ка обали, и бацао ручне бомбе у прозоре. Једна група Канађана успела је да заузме и ликвидира посаду која ју је држала.

Кели и још шест војника провели су тачно 18 минута у срцу Дијепа. Био је то најдубљи продор у читавој акцији. Борили су се храбро често само кундацима и бајонетима јер им је муниција већ понестала. Најзад су морали да се повуку.

Повлачење је било теже него напредовање. Док су надирали нису били свесни смрти и разарања око себе. А сада су на сваком кораку наилазили на лешеве.

Још само пре неколико часова Кели и његови другови пажљиво су слушали како им поручник објашњава да ће прво уништити телефонску централу а затим складишта муниције. За то време друга група ће ослободити ухапшене борце покрета отпора. Уместо свега тога, сада су морали да се боре за голи живот.

Кели је скоро стигао до обале када је бомба експлодирала недалеко од њега, оборила га и онесвестила. Није знао колико је ту лежао. Када је отворио очи, последњи чамац већ је напуштао обалу. Нису се могли вратити по њега чак и да су хтели.

Још један војник, Канађанин, остао је на обали. Њих двојица су седели и пушили погледа упртог преко Ламанша према Британским острвима која неће видети три године. Када су се појавили немачки војници, бацили су своје оружје у море, устали и ставили руке изнад главе...

У 14 часова савезнички заробљеници одведени су у логоре. Само су мртви остали на обали. Немци су оставили погинуле да их плима однесе.

ЕПИЛОГ

Од 6.086 људи колико је учествовало у нападу на Дијеп, и од којих су већина били Канађани, преко 1500 је погинуло, а више од 2000 Канађана, Британаца и Американаца дочекало је крај рата у немачким заробљеничким логорима.

Чарлс Крејнпул

Андерсон и његови људи бацили су ручне бомбе. Немци су излетели из куће која се рушила и налетели на бајонете.

ДИКАН и ШПИЈУНИ

Н. ЛЕКИЋ — Л. СРЕДАНОВИЋ

СТРОГО ПОВЕРЉИВО

1170/6

Идућег петка: САРМА́ САРМАТИМА!

ЖИВ САХРАЊЕН

Већ три дана нисмо ишли на посао. Беснела је страшна сибирска мећава. На ветру ни је могао да се одржи ни најјачи човек, а смрачило се да ни рукавицу на испруженој руци нисн могао да видиш. И тако, хтели-не хтели, седели смо у баракама. А кад се време мало смирило и разведрило, стегао је јак мраз. Било је најмање — минус 50 степени! Међутим, мраз без ветра није тако страшан, и ми смо изашли на рад. Знали смо да на градилишту чекају материјал. Из претоварене базе на ушћу брзе планинске реке Хантајке у Јенисеј требало је хитно да пребацимо грађу северно уз ток где је подизана Поларна хидроелектрана.

Пришао сам месту где сам оставио свог „Старог“ и ослушнуо: мој булдожер завејан до саме хаубе, брундао је под снегом. Мотор за све ово време нисам искључивао јер овде ако га једном угасиш, не ћеш га упалити пре пролећа. Сваког дана, држећи се за конопац који је био затегнут од бараке, ишао сам да доливам гориво...

БУДИ ДРУГ, ВИКТОРЕ!

Завршио сам први посао: рашчистио сам место за истовар и седећи у топлој кабини посматрао мећаву иза прозора. Ветар је кроз залеђено жбуње завијао и урлао у хиљаду гласова. Ове звуке одлично сам познавао од најранијег детињства које сам провео у зауралским степама...

Из размишљања ме је прекинуло куцање на вратима булдожера. Био је то мајстор Добрења, крупан, изборан старац, грубог изгледа, али душа од човека. Отуд му и надимак — Добриња.

— Викторе — довикнуо ми је — буди друг, рашчисти нам пут за кранове — и руком је описао полукруг показујући стрму окуку коју је требало да очистим. Затим се упутио према најближој дизалици где је већ горела ватра око које су се грејали радници с лопатама. Није могао да помисли у какву ме је невољу слао. Али, зар неко може да га криви за то? Како је могао да предвиди шта ће се десити следећих секунди?

Окренуо сам „Старог“ и разгрћући ледене громаде лево и десно, кренуо укосо према средини Хантајке...

ИЗА ЗАТВОРЕНИХ ВРАТА

Разлегао се громовит прасак, као пуцањ, и булдожер је почео да пропада. Полетео сам према десним вратима, али тежина тела повукла ме је у супротан угао. Бацио сам поглед кроз прозор — кабина се великом брзином нагињала улево, а напред и са стране с треском су се ломиле ледене санте. Догодило се оно најстрашније: возило је свом својом вишетонском тежином тонуло у мрак. Никаква сила више није могла зауставити ово пропадање у амбис.

— Стој, „Стари“! За-у-ста-ви-се! — повикао сам очајно бацајући се по кабини као смртно рањена звер.

Ни једна ни друга врата нису се могла отворити. Као да су била херметички затворена. Очигледно, вода је споља вршила огроман притисак. Већ сам био одлучно да разбијем предње стакло, али сам се на време тргао схвативши да ћу се удавити пре но што се извучем из отвора. Иза стакла је клокотало, бучало и кључало, вода се клобучала правећи мехурове. Али, ускоро је наступила мртва тишина.

Остао сам сам са језивим мраком. Ухватио ме је ужасан страх, ово што се десило више се није могло поправити. Био сам жив сахрањен!

Из паничне скамењености тргао ме је потрес. То је булдожер сео на дно, тачније левим боком и гусеницама налегао на удубљење на дну. Остао ми је један једини излаз: кроз десна врата. Очајничком снагом пробао сам да их отворим, али она, као ни пре, нису попуштала. (Све се ово догађало много, много брже, него што изгледа кад се прича.)

Одједном сам осетио да ми кроз крзнене чизме улази вода. Па ја до тог тренутка нисам ни помишљао да кабина може бити потопљена! А сад сам се чак обрадовао! Ако продре довољно воде, изједначиће се унутрашњи и спољни притисак, и ја ћу отворити врата иза којих је слобода!

Није ми преостајало ништа друго него да чекам, а све је у мени, сваки молекул, вапило: спасти се, спасти се! Али, како? Чак и кад бих успео да се извучем из ове проклете кабине, напољу ме чека залеђена река. Једина ми је нада да испливам до оне рупе у леду коју сам пробио булдожером!

НА МИНУС ПЕДЕСЕТ СТЕПЕНИ ПРОПАО САМ НА ДНО ЗАЛЕЂЕНЕ РЕКЕ ЗАЈЕДНО С БУЛДОЖЕРОМ.

ВОДА ЈЕ НАГРНУЛА

Шта ли се горе дешава — размишљао сам. Јесу ли другови приметили шта се догодило? Можда су ми већ бацили сајлу. Прилубио сам лице уз прозор и искоса погледао увис с надом да ћу угледати зрак светлости а можда и конопац. Али, тамо је био такав мрак да је потпуно свеједно било гледам ли или жмурим. Значи, морам се сам извући.

Размишљао сам колико ми време на треба да испливам. Хоћу ли имати ваздуха? Најважније је било да пливам узводно и то косо навише јер нас је струја сигурно бацила низ ток. Скинуо сам ватирану виндјакну и капу ушанку да ми не сметају. Вода ми је већ допирала до груди. Сад!

Одгурнуо сам се ногама о под и свом снагом навално на врата. Овог пута она су се сасвим лако отворила... Нисам успео ни да удахнем а бујица ми је ударила у лице. Умало се нисам загрцнуо! Уши су ми заглунуле, а изнад главе чуло се: бул... бул... Кроз главу ми је пролетела мисао: дубоко удахни! Одбацио сам се увис, удахнуо пуним плућима и — бацио према вратима.

Вода је била топла и густа. Свом снагом махао сам рукама али ми се чинило да стојим у густом тесту. Ипак, знао сам да морам да пливам по оном курсу који сам утврдио, косо и увис, уз воду.

Хоћу ли успети или не? Хоћу ли успети или не? — понављао сам за бацујући главу навише. Ускоро сам испред себе угледао жуту мрљу. То може бити само мајна — отвор у леду. Да сам скренуо лево или десно само четири-пет метара, смрт би била неминовна.

Али, обрадовао сам се пре времена.

НИКО МЕ НЕ ТРАЖИ

Кад сам изронио нисам могао да поверујем очима: око рупе ни живе душе. Значи, нису приметили да ме нема... Сам, без помоћи са стране, нисам могао да се извучем. Ивице отвора штрчале су на пола метра изнад воде и биле глатке, као лакиране. Нисам имао за шта да се ухватим. Пробао са да се издигнем из све снаге.

Једва сам се одржавао на води. Одећа ме је попут камена вукла надоле. Поред тога дочекао ме је жесток мрак, па ми се коса заледила, лице и уши утрнули. Спасло ме је то што сам се с времена на време загњуривао у воду која ми се чинила топла као тек помужено млеко. После сваког гњурања звао сам у помоћ и ослушкивао. У почетку ништа, а онда сам зачуо неке нејасне звуке, удаљене и потмуле који су постајали гласнији. Изненадпут, били су ту, сасвим близу.

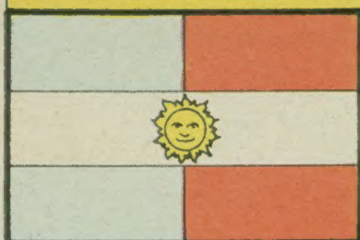
— Држи се! Овамо сајлу... конопце!

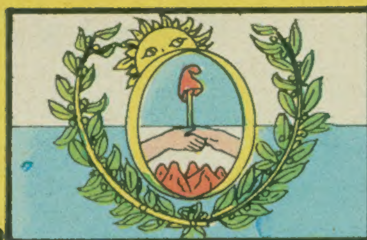
Окренуо сам се у том правцу и угледао људе који су се збили крај отвора, на крају стазе коју је прокрчио мој „Стари“. Једни су спуштали сајлу, други чакље, и конопце, а трећи стајали непомични, запањени пред оним што су угледали.

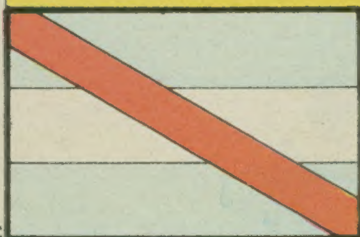
Међу свима истицала се огромна Добрињина фигура. Поглед ми се задржао на његовом избораном лицу: низ образе су му се сливале крупне сузе које није ни покушавао да брише.

Ни ја нисам издржао: заплакао сам као дете! **Виктор Шабалин**

СУНЦА И ОР

a

b

c

d

БОРБА ЗА ОСЛОБОЂЕЊЕ ЈУЖНЕ АМЕРИКЕ

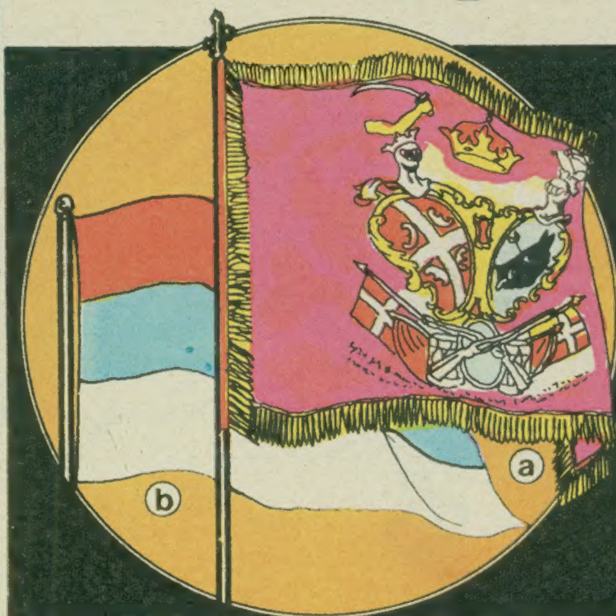
Прве јужноамеричке провинције отцепљене од Шпаније биле су Санте Фе, Коријентес и Енте Риос чија је застава (а) праузор аргентинске заставе. Ослободилац југа континента, генерал де Сан Мартин, касније ће развити заставу са првим грбом Аргентине (b). Данашњи Уругвај, који се некада звао Провинција Банда Оријентал, развија заставу независности тек 1828. године (c). Боливарова држава на северу, Република Велика Колумбија, почела је да се распада: отцепиле су се Нова Гранада и Еквадор, чије ратне заставе (d) и (e) сведоче о бурном времену у коме су настале. Заставу независног Перуа (f) развио је 1821. де Сан Мартин. Седамдесет година касније боливијски диктатор велики маршал Санта Круза, поделио је Перу на две државе. Занимљива је била застава Северног Перуа (g). Бразилска царска застава је реликвија јединог царства у Јужној Америци (h).

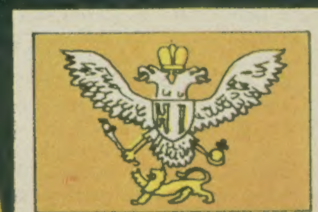

e

f

g

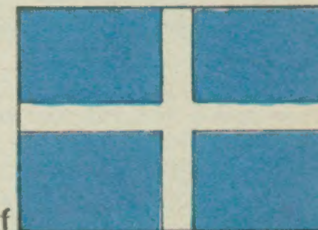

h

a b

c

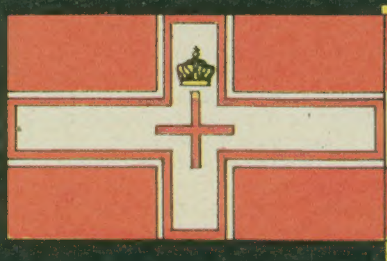

d

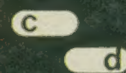

e

f

ОСЛОБОЂЕЊЕ БАЛКАНА

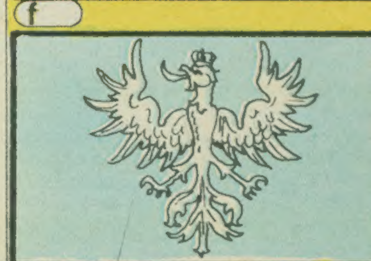
Први српски устанак 1804. године представљао је почетак пропадања турске царевине. Карађорђе је повео устанике под заставом са грбом Србије и Шумадије (а). Прва застава ослобођене Србије имала је такозване пансловенске боје: црвену, плаву и белу (b). У Црној Гори кнез Никола је имао заставу са хералдичким фигурама (c), као и кнез Влашке (d) чија се земља 1851. ујединила са Молдавијом у данашњу Румунију. Најдуже је трајала борба за ослобођење острва Крит чија застава (e) подсећа на заставу Грчке (f).

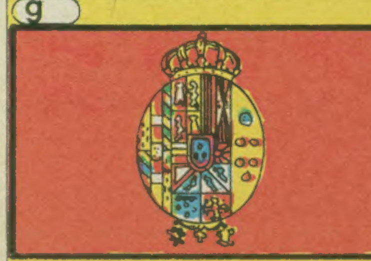

c

d

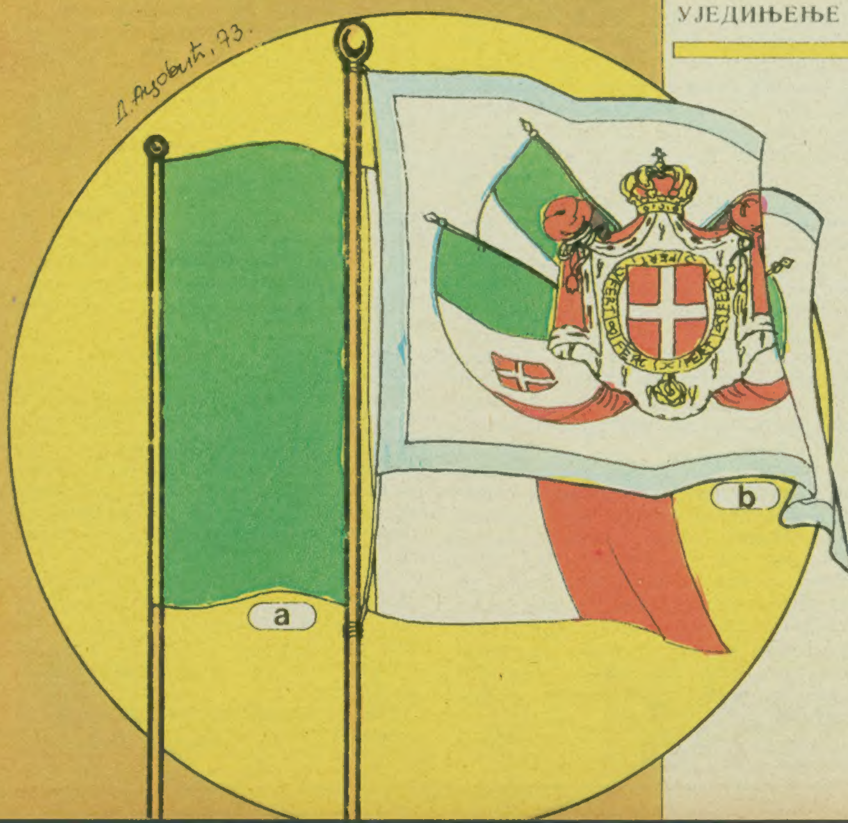

e

f

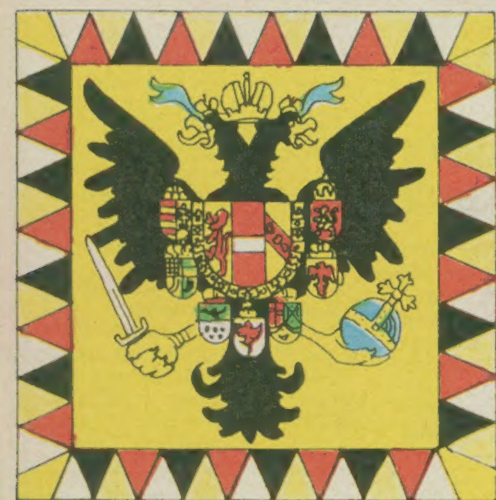

g

УЈЕДИЊЕЊЕ ИТАЛИЈЕ

Откако су Лангобарди у VI веку основали своју државу, Италија није била уједињена. У 19. веку такво стање постало је неодрживо јер су на престолима десетина државица седели страни владари, претежно из бурбонске и хабсбуршке породице. Само је краљ Сардиније био Италијан. Када је у рату за шпанско наслеђе савојски војводски дом добио Краљевину Сардинију, назив краљевина протегао се на све поседе Савојаца, односно на целу северну Италију. Године 1848. Сардинија је добила први устав и зелено-бело-црвену тробојну заставу (a). Уједињењем Италије то је постала застава нове државе а застава краља Сардиније постала је застава краља Италије (b). Но, пре тога, предвођена Гарибалдијевим, црвеним кошуљама, ратна застава Сардиније (c) поразила је трупе под ратним заставама Свете столице (d), Тоскане (e), Модене (f), Напуља (g) и осталих феудалних господара Апенинског полуострва.

a b

ЛОВИ

ТАМНИЦА НАРОДА

После распадања Светог Римског Царства, дотадашњи цар Франц уздигао је Аустрију до империје. Царска застава Аустро-Угарске монархије носи црног двоглавог орла са грбом на грудима. На грбу су поља Хабсбурга, Аустрије и Лорене а на малим штитовима грбови потчињених земаља.

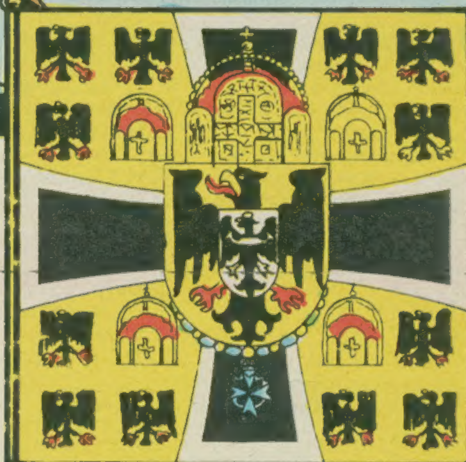

СТВАРАЊЕ СЈЕДИЊЕНИХ АМЕРИЧКИХ ДРЖАВА

Два догађаја су од највећег значаја за рађање данашње Америке: отцепљење Тексаса од Мексика и припајање Сједињеним Америчким Државама као и велики грађански рат Севера и Југа. Застава Тексаса, усвојена 1839. у време независности, и данас је застава савезне државе Тексас (a), а застава Југа (b) нешто измењена као застава савезне државе Џорџије.

У Версају је после француско-пруског рата Бизмарк је прогласио Немачку за царевину у чији су састав поред Пруске ушле и јужне немачке државице. На слици горе: застава Немачке (a) и ратни стег (b).

По узору на пруски краљевски стег усвојена је 1871. и застава немачког цара. Пурпурна боја основе замењена је златном, а пруски орао грбом нове империје.

Застава баварског краља носи грб династије Вителсбах која се на баварском престолу налази од 1180—1918. године. Плави троуглови и оквир преузети су из основног елемента баварског грба — плавих ромбоида.

У оквиру Немачког Царства постојале су и мање феудалне државе. Таква једна, Краљевина Саксонија, имала је заставу са грбом старим више од 800 година.

Застава Великог Војводе од Бадена, чија династија потиче од Бертолда од Церингена, оснивача швајцарског града Берна, спада међу најједноставније.

Виртембершки краљ је имао заставу са три нацртана јеленска рога који се као знак први пут појављују 1265. године на надгробном споменику једног од виртембершких грофова.

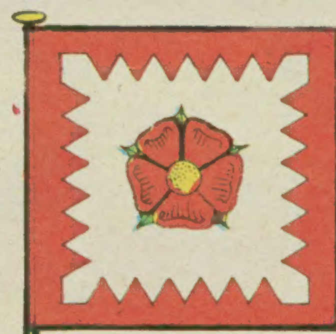
Застава Великог Војводе од Хесена има шареног лава са сабљом који је као мотив узет из грба тиринших ландгрофова од којих хесенски владари воде своје порекло. Пред крај 19. века изнад лава је доцртана краљевска круна.

Застава (на слици) припада војводи од Анхалта, владару војводства које је настало стапањем три државе асканијевске династије (Кетена, Бернбурга и Десуа) 1863. године.

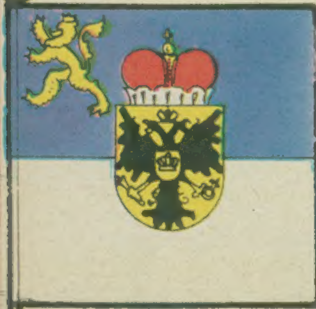
Држава великог војводе од Меклебург-Шверина простирала се у прибалтичким областима које данас припадају Пољској и Источној Немачкој. Његова застава имала је грб владара и слична је застави војводе од Меклебург-Штрелица.

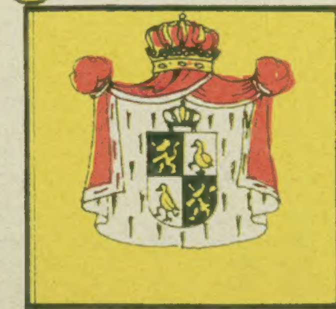
Застава кнеза од Шаумбург-Липеа садржи комбинацију руже Липеа, заједничку владарима неколико држава над којима су владали кнезови ове династије и зупчасте бордуре која представља деформисани облик листа коприве из грба Шаумбурга.

Застава кнеза од Липеа на којој се распознаје штит са ружом из породичног грба спада међу једноставније владарске заставе, какве су у то доба права реткост.

Застава кнеза од Шварцбург - Зондерсхаузена, владара једне од две шварцбуршке државе, има у центру грб римских царева као сећање на то да је гроф Гинтер од Шварцбурга 1348. био изабран за контрацара Светог Римског Царства.

Застава кнеза одРојс-Шлајца, владара једне од две кнежевине у поседу династије у којој су се сви кнежеви звали Хајнрих. Крајем I светског рата кнез од Рајса био је Хајнрих LXXIV.

НАСТАВИЋЕ СЕ

ИЗМЕЂУ ЗВЕЧАРКЕ И БАНДЕ

ПРВИ ПУТ ЈЕ БЕРТ ПАРИШ ПОВЕО У ЛОВ И СВОЈУ ДЕВОЈКУ. САДА СЕ ЗБОГ ТОГА ГОРКО КАЈАО.

Ово тражиш, зар не? Берт Париш подиже главу и угледа брадатог младића у црној кожној виндјаки како излази из шуме. У руци је држао део џипа који је он управо тражио. Иза њега су се појавила још петорица. Са њима је била и једна плавокоса девојка и сви су имали црне чизме, кожне панталоне и виндјаке. Њихови мотоцикли стајали су у близини.

— Надам се да се не љутите што је Хуго узео тај део са вишег џипа? — обрати се девојка Берту. — Узео га је за мене. Баш ми се свиђа.

Док су се мотоциклисти смејали томе као доброј шали, Берт је забринуто мислио како нема никаквог изгледа да се домогне своје ловачке пушке која је лежала на задњем седишту џипа.

— Зар не читаш новине? — упита га Хуго. — Зар не знаш да је опасно залазити у ове шуме?

Берт је у том тренутку видео како Ценет излази из шатора.

— Охо, па овај човек није сам! — примети Хуго.

— Шта се догађа..? — уплашено је упитала Ценет, када је угледала девојку и младиће одевене у црну кожу како у полукругу стоје око Берта.

Један младић приђе Ценет и ухвати је за руку говорећи јој како је лепа. Остали су се наглас смејали. Берт то није могао да отрпи, замахнуо је руком и ударио га.

НЕУСПЕЛО БЕКСТВО

— Сада си направио страшну грешку — тобоже забринуто рече Хуго. — Дошли смо да ти вратимо део твог џипа, а ти из чиста мира изазиваш тучу. Зашто си ударио Цекија?

Берт зграби Ценет за руку и са њом потрча у шуму. Нису успели да измакну ни двадесетак метара, а бан да их је стигла и ударцима оборила на земљу. Цеки је ногама газио Берта док овај скоро није изгубио свест.

Младићи и девојка сели су укруг око Ценет и довукли Берта крај ње. Двојица су отишли дубље у шуму да би се убрзо вратили са пет балона вина. Почели су да пију. Берт и Ценет уплашено су посматрали како се опијају; банда као што је ова могла је да их растргне на комаде, тек тако, забаве ради.

Два или три пута годишње, двадесет шестогодишњи Берт Париш затварао је своју радњу у Марипози, узимао ловачку пушку за риболов као и нешто хране и својим џипом одлазио на недељу дана у лов и пецање у планине Сијера Неваде или пустињу Мохава. Увек је одлазио сам, али овог пута је пошто-пото хтела с њим да пође и Ценет, девојка с којом је ускоро требало да се венча. Сада се горко кајао што ју је повео.

Чланови банде били су убрзо мртви пијани, сви сем девојке. Берт је завукао руку у џеп и извадио сто долара које је понео са собом и разбацао их. Док су новчанице падале на чланове банде и око њих, Берт је ухватио Ценет за руку и потрчао у шуму. Од батина које је добио болео га је сваки делић тела, тако да је трчећи једва задржавао сузе. Десетак минута касније обоје су, задихани, застали. Нису смели дуго да се одмарају, јер им је у ушима одзвањао глас девојке која је почела да виче на младиће:

— Грамзиве будале! Оставите тај новац. Зар не видите да су нам побегли?

Неколико пута је исцрпљења Ценет застајкивала говорећи да даље не може. Берт ју је храбрио:

— Мораш! Знаш шта нас чека ако нас ухвате...

МОТОЦИКЛИСТИ У БЛИЗИНИ

Када су стигли до простране висоравни и застали да се одморе, Берт је изнео Ценет свој план: морају стићи до Пајнкреста, најближег насеља. А то је значило најмање дан и по хода кроз шуму. Наједном, чули су како се нешто кикоће иза њих. Уплашено су се окренули и угледали младића у црној кожи, ружног рошавог лица с ножем у руци. Берт је ослушнуо: није чуо брујање мотоцикла.

Без икакве опомене, ударио је младића ногом у стомак. Он се затетурао и нож му је испао из руке. Сада је почела равноправна борба. Берт је знао да од њеног исхода зависе његов и Ценетин живот. Рвали су се, падали, устајали, ударали рукама и ногама. Најзад је младић остао да лежи онесвешћен. Берт је подигао нож са земље, ухватио Ценет за руку, и пошли су даље.

Касно по подне стигли су до једне пећине и у њој преноћили. У зору су кренули даље. Неколико пута чули су брујање мотоцикла у близини и сваки пут би се сакрили у густом жбуњу.

Били су гладни. Берт је скоро успео да погоди зеца каменом, али само — скоро.

Изгледало је да банда стеже обруч око њих. Не само да су чули брујање мотоцикла, већ неколико пута и гласове. Ишли су опрезно, корак по корак, тако да им се чинило да до Пајнкреста никад неће стићи.

Ту ноћ провели су испод једног дрвета. Када се Берт ујутру пробудио, чуо је у близини опасно шиштање. Подигао је главу и спазио звечарку на грани. А онда, угледао је Цека и девојку.

— Какав диван призор — приметила је девојка. — Сада ћемо да посматрамо како ће звечарка да их докрајчи.

Дошапнуо је Ценети да устане и, потрчи а онда је нагло повукао грану у спретно одбацио звечарку у правцу Цека и девојке. Звечарка је пала тачно Цеку на груди. Девојка је вриштећи побегла. Шта се даље догодило, Берт и Ценет нису видели, јер су потрчали у дубину шуме колико су их ноге носиле.

ПОТЕРА

Берт је знао да ће их банда, поготову после случаја са звечарком, дуго и окрутно мучити пре него што их убију само ако их стигне. Такође је знао да Ценет, овако изгладнела и уморна, неће издржати још један дан. У сумрак, чуо је гласове. Проценио је да банда није удаљена више од сто метара. Легао је крај Ценет и чекао да она заспи, а затим се полако прикрао месту на коме се улогорила банда. Четворица младића и девојка спавали су, а један је држао стражу крај мотоцикла. Берт му је опрезно зашао иза леђа и ударио га у главу пре него што је овај успео да викне. У џепу му је нашао велики нож. Њиме је распарао гуме на свим мотоциклима, сем на једном, који је одгурао натраг до Ценет. Ценет је већ седела иза њега на задњем седишту када су се појавили младићи и девојка. Берт је дао гас и мотоциклом кренуо право на њих. Хуга, који је покушао да га заустави, ранио је ножем, другог је оборио мотоциклом, а онда је нестао у планини.

Два и по часа касније Ценет и Берт су седели у канцеларији шерифа у малом насељу Блу Крик и причали шта им се догодило. Одмах је организована полицијска потера. Полицајци су нашли Цека који је умро од уједа звечарке. У зору следећег дана похватана је читава банда: њени чланови исцрпљени, гладни и изранављени нису од свог последњег логора одмакли више од две миље.

Суђено им је због суровог напада на излетнике, знатне количине дроге нађене код њих и једног пожара који су раније подметнули. Осуђени су на робију од једне до три године. Током истраге било је утврђено да би Цек био спасен да су га његови другови одмах одвели лекару.

А. О.

ПРЕПОТОПКО

ХЕЈ! ЕВО ПИТАГОРЕ, НАШЕГ ПЛЕМЕНСКОГ УЧИТЕЉА!
1+1=?

ШТО СИ ТАКО ЗАМИШЉЕН? ШТА ТЕ МУЧИ?

НЕШТО РАЗМИШЉАМ О ТОМЕ ДА ПОШАЉЕМ ЧОВЕКА НА МЕСЕЦ! АЛИ, ПОТРЕБАН МИ ЈЕ ДОБРОВОЉАЦ!

ХМ? МОГУ Л' ЈА ДА ТИ ПОСЛУЖИМ?
НАРАВНО!

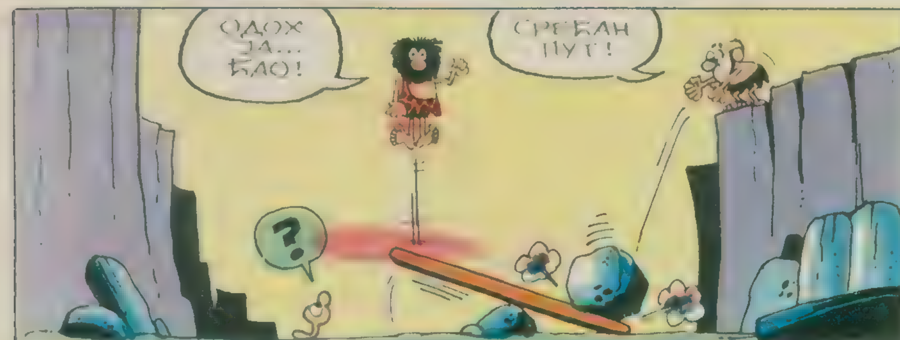

НОЋАС ТЕ ЧЕКАМ У КАЊОНУ ФОСИЛА! ДОНЕЋУ СПРАВУ ЗА ЛАНСИРАЊЕ!
БЕЗ БРИГЕ... БИЋУ ТАЧАН!

Дванаест часова касније...

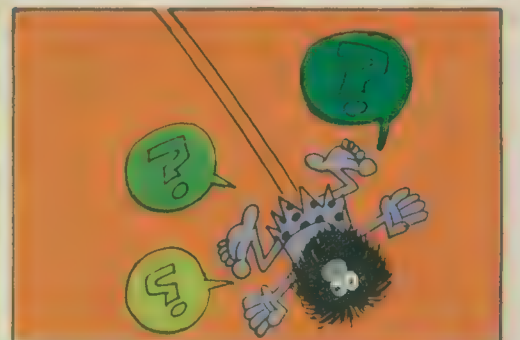

ШТО САМ УЗБУЂЕН! БИЋУ ПРВИ ЧОВЕК НА МЕСЕЦУ!

ЈЕСИ ЛИ СПРЕМАН? ПОЧИЊЕМ ДА ОДБРОЈАВАМ!

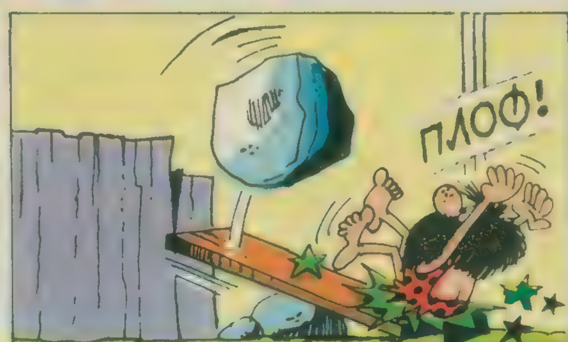

ХРАБРО ЋУ СЕ ДРЖАТИ!
ПЕТ, ЧЕТИРИ, ТРИ, ДВА, ЈЕДАН... НУЛА!

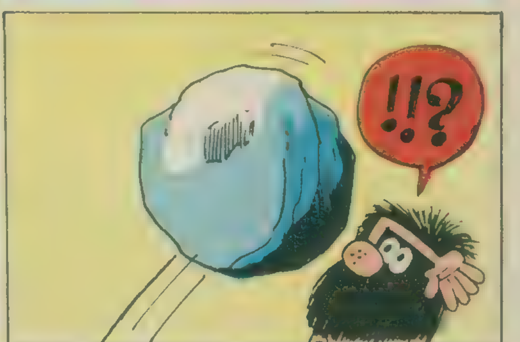

ОДОХ ЗА... ЂАО!
СРЕЋАН ПУТ!
?

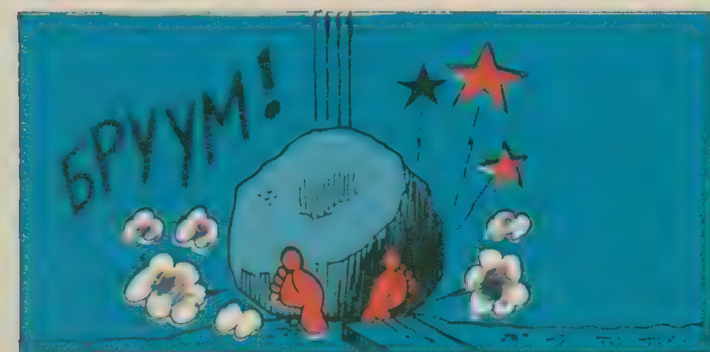

!

?
?
?

АЈОООЈ! ЕВО МЕ НАЗАД...

ПЛОФ!

!!?

БРУУМ!

ЗАР МЕНЕ ДА ПРЕВАРИШ, ЗАМЛАТО НАУЧНИЧКА! УОПШТЕ НИСАМ ВИДЕО МЕСЕЦ!
ЗАШТО СЕ УЗБУЂУЈЕШ, ПРИЈАТЕЉУ? АКО НИСИ ВИДЕО МЕСЕЦ БАР СИ ВИДЕО ЗВЕЗДЕ! ТО МОРАШ ПРИЗНАТИ!
GOSSE
1165/14

ВЕЛИКИ СТРАХ

КАРАБИН ЈЕ ЗАТАЈИО

ОГРОМНА РАЊЕНА ЗВЕР ЈУРИЛА ЈЕ ПРАВО НА МЕНЕ ДОК САМ ЈА УЗАЛУД ПОВЛАЧИО ОБАРАЧ НА ПУШЦИ!

Била је то, како страсни ловци кажу, зима измишљена за лов. Нападао је дебели слој сувог снега, пршанца. Као да је неки луди воденичар, одозго из висине, засуо целу земаљску куглу дебелим слојем брашна! Снежни фестивал је целу шуму обукао у беле костиме.

Корачали смо тек пробијеном пртином који су, још ноћас, пропртили лугари, или људи који су, с друге стране шуме, морали да изврше опкољавање чопора дивљих свиња.

Мој нераздојни друг у лову Мићун Шакић, по природи ћутљив и скроман човек, јутрос као да је био расположен за препирку. То су биле ретке прилике. Али, кад су наилазиле, онда је његова „препирка" увек била зачињена извесним безазленим хумором. Наставили смо тачно тамо где смо синоћ стали...

Отворите очи!

— Ја у животу — рече мало се осврнувши преко рамена — нисам видео тако тврдоглавог човека... Како те не мрзи да вучеш ту огромну пиштољчину и да изиграваш Тексашанина усред Војводине? Признајем да си врло атрактиван за сеоску децу, али у лову... шта ће ти то?

Насмејао се гласно. Учинило ми се толико гласно да је неколико праменова снежне магле почело да тоне са грана наниже.

Нисам одмах одговорио. Нехотице сам скренуо поглед на своје бедро где се у футроли љуљала та, како он каже, огромна пиштољчина. Уосталом, би сам јако поносан на свој ремингтон калибра 45. У том тренутку, наравно, нисам знао да ћу баш тога дана бити још много веселији што је та пиштољчина у мом друштву, нити сам могао наслутити да ће мој другар Мићун, неку годину касније, зажалити што нема исту такву навику. Али, то је друга прича. Корачајући у стопу за њим, одговорио сам хладно:

— Па шта га знам, Мићуне... Навикао сам одмалена, а ловио сам још као балави дечкић, да имам неко обезбеђење ако ми карабин затаји, или тако нешто...

Поново се насмејао:

— Ајде, ајде, момчино, не прећеруј! Ја сам прошао цео рат па ми никад карабин није затајио! Ако човеку не затаји петља позади, добра пушка никад неће.

Можда бисмо се још мало кошкали да већ нисмо стигли на место где је требало да направимо заседу. Лугар, један кочоперан симпатичан Банаћанин, чика Миленко рече задихано:

— Од сада никакве галаме! Мало смо окаснили, а наши другари су још пред зору нагазили на крдо дивљих свиња. Можда неће проћи ни двадесетак минута, а и мање, ту су! Отворите очи добро! Поред крда, или уз њега, стално се мува она чувена веприна коју сељаци зову „Дивљак". У њему има мали милион зрна из карабина, која су на њега испалили разни ловци, али га нико није натерао ни да клекне. А изгледа и да је полудео од толиких рана па је подивљао. Тај одмах креће напред без пардона.

— Кад бих имао толико олова у себи и ја бих побеснео — кажем.

— Па гледајте — рече чика Миленко кисело — да се и то не догоди. Имају ловци обичај да један другом напуне тур а испразне чутурицу...

Нестао је брзо. Онако мален и кривоног, у дубоком снегу, лично је и сам на неку дивљач која се пробија кроз шуму.

Ућутали смо. Чекали. Мићун је био педесетак метара десно. Стао сам за једно дебело стабло, али више десно, да бих могао да осматрам. Проверио сам свој карабин. Све је било у најбољем реду. Муниција прописна са распрскавајућим зрнима. Чак сам набио, иако то није препоручљиво, шести метак у цев. Проверио сам с које стране струји ваздух и, ипак, запалио цигарету. За сваки случај, ако дође до неког брзака, наместио сам је у леви угао уста. Да се не опрљим кад притиснем кундак на образ.

Бедно, мало — клик

Тек сада, кад сам остао сам и непомичан, био сам запљуснут лепотом овог зимског јутра. Заиста, све је подсећало на призоре из бајки или Дизнијевих филмова. И гране са огрлицама од снега, и шарени ћилими изаткани од сенки, и та величанствена белина из које је струјала хладноћа и лепота... Ову лепоту човек може да осети, ипак, само из добро постављених чизама. Ја сам их имао...

Али, сва та лирска размишљања нагло су пресечена. Један познати шум, који је подсећао на удаљено гроктање, изоштрио је сва наша чула за стоти део секунде... Опет се чује гроктање. Нема више филозофирања. Овог пута крдо је ту, преда мном. Избило је десно од мене на неких сто метара. Удариће право на Мићуна! У том тренутку сам му завидео... Колико сам могао да проценим било их је око седам-осам. Видим Мићуна како се заклања и диже карабин. Три или четири реска пуцња поцепала су тишину. Бели прах полетео је с грана. Толико сам се унео у тај прозир да ме је врло блиско, дубоко и бесно гроктање скоро пресекло. Као да су неке огромне покварене оргуље засвирале свим дубоким тоновима одједном. Док сам бленуо у призор десно од мене, чувени „Дивљак", страх и трепет Црне шуме, избио је као захуктала локомотива на четрдесетак метара. Колико брзо сам принео карабин рамену — не знам. Вероватно муњевито. Та навика, која је више рефлексна, стиче се вежбом. А код мене их је од детињства било превише. Чак и непријатних. Цео један рат...

Онда се догодило оно у чему нисам имао никаквог искуства: кад сам повукао обарач, чуло се само једно бедно мало — клик! Муњевито сам репетирао и убацио нови метак у цев. Опет још једно бедније — клик! Ниједан метак није опалио.

Честитам, другар!

Ледена рука страха зграбила ми је рапавим прстима срце и стегла га као менгелама. Захуктала маса дивљег вепра налазила се већ на десетак корака испред мене! Видео сам лепо мале крваве очице пуне неизмерног беса. И огромне кљове као два исукана ножа. Иза та два брзојурећа ножа налазила се веприна од преко двеста четрдесет килограма.

Осећао сам се као парализован. Шта се даље догађало тек ми је много касније испливало у сећању. Тог тренутка нисам знао ништа. Тек у једном моменту, као кад човек повраћа дах, осетио сам дубоку тишину. Једна огромна длакава главуша, чудно искривљена, лежала је на метар, метар и по испред мене. Остали део телесине утонуо је у снег... У руци сам видео свој огромни ремингтон. Био је потпуно празан. И остао онако отворен, после последњег испаљеног метка. Полако сам спустио навлаку, убацио по навици резервни магацин и лагано га вратио у футролу. Тек тада сам чуо Мићунов глас:

— Е, од данас те стварно неће више „качити" око те пиштољчине! Нисам веровао да човек може тако брзо, тачно и хладнокрвно да барата том кубуром... Честитам, другар!

„Хладнокрвно", помислио сам у себи и осетио како ми се хладан зној леди на лицу. Мићун је луд! Па ја једва долазим к себи. Тако бих радо запалио цигарету! Али, бојим се приметиће да ми дрхти брада ако отворим уста. Изгледа да сам покушао да се осмехнем. Ко зна да ли ми је успело. Међутим, Мићун је погрешно протумачио мој немоћни смешак. Тврдио је касније како сам се осмехнуо као прави револвераш из холивудских филмова.

Недељу дана касније, кад сам тај догађај причао у друштву, тако сам га накитио и улепшао, да је стварно био прави мали духовити сценарио.

— И шта је било?! Шта је било?! — узрујавала се једна наша колегиница пред крај приче.

— Ништа — кажем с висине. — Та веприна ме је растргла на комаде и никад се више о мени није ништа чуло!

Друштво се ваљало од смеха, а ја сањам понекад оне мале, пакосне, крваве очи...

Милош Гојковић, новинар и ловац

УЗАЛУД СУ ВОЗОВОЂИ ДАВАЛИ ЗНАК ДА СТАНЕ. ВОЗ ЈЕ ПРОЈУРИО КРОЗ ЖЕЛЕЗНИЧКУ СТАНИЦУ У СЛАВОНСКОМ БРОДУ БРЗИНОМ ОД 100 КИЛОМЕТАРА НА ЧАС.

БАНКЕТ ЗА МАШИНОВОЂУ

Пословни брзи воз „Диоклецијан" 1401 јурио је кроз прохладну зимску ноћ. Зима је ове године била без много снега али је те ноћи мраз у славонској равници био оштрији него обично.

Иван Видовић, дежурни службеник у железничкој одјавници број 13, удаљеној око четири километра од железничке станице у Славонском Броду, подиже поглед према великом сату који је висио на зиду: било је десет до четири. Смена му је истицала кроз неколико часова а дотле му је још остало да испрати брзи воз „Диоклецијан" који је пошао из Сплита за Београд синоћ у 19.30, а поред његове одјавнице и станице у Славонском Броду треба да прође без заустављања око 4,15.

До доласка „брзог" има још времена, закључио је и наставио да чита новине које је већ неколико пута остављао због посла.

„Диоклецијан" те ноћи није каснио. Видовић је телефоном обавештен са железничке станице која се налази испред станице у Славонском Броду да је воз управо прошао кроз њу и да се приближава Видовићевој одјавници.

»ДИОКЛЕЦИЈАН« ДОЛАЗИ

Видовић стави шапку на главу и дохвати фењер са стола. Упалио га је и изишао пред одјавницу.

Из таме изронише фарови локомотиве. Уз тутњаву која је бивала све јача „Диоклецијан" је у ноћи изгледао као сабласт. Локомотива и први вагони већ су прошли поред одјавнице када је Видовић случајно бацио поглед на точкове воза. Искусни железничар просто се скаменио! Погледао је боље. Не, није могло бити забуне, то су варнице! Прштале су на све стране испод једног вагона.

Воз је јурио брзином од 100 километара на час а у станици Славонски Брод неће стати. Питање је да ли ће неко приметити варнице које избијају испод вагона.

До станице у Славонском Броду има око четири километра. Тамо ће, значи, воз бити за неколико минута. Требало је радити брзо, брже од воза. Видовић је дохватио телефон. С друге стране жице јавио се отправник возова Јосип Судић.

— Испод вагона воза 1401 који је овог часа прошао поред одјавнице 13, избија ватра! Зауставите воз! — викао је у слушалицу одјавник Видовић.

СИГНАЛИ НИСУ ПОМОГЛИ

За непун минут читаво особље железничке станице у Славонском Броду било је на ногама. Речи су се пренославонском брзином већом од брзине воза који је већ улазио у станицу. Поред станичне зграде и људи који су махали заставицама пролетео је не смањујући брзину. Нису помогли ни светлосни сигнали.

Брзи воз је већ излазио из станице. На споредном колосеку стара локомотива „маневарка" скупљала је теретне вагоне да би их пребацила на један од слободних колосека. Њен машиновођа Васо Котруц промолио је главу кроз прозор. То је за време посла често радио да би видео којом брзином треба да прође вагонима ко је су радници морали да закаче један за други.

„Диоклецијан" је управо пролазио главним колосеком поред њега. Машиновођа гараве парњаче приметио је варнице. Није знао за узбуну која је била дата у станици јер је споредни колосек на коме је његова локомотива маневрисала био доста далеко. Али оно што је видео било му је доста да и сам схвати да брзи воз јури — у несрећу.

Повукао је ручицу сирене. Маневарка се продорно огласила, једном, па још једном... Одређена дужина звучне сирене и број оглашавања у прописима железничара значили су — опасност, кочи!

Изгледало је да брзом возу нема спаса. И даље је јурио несмањеном брзином. Већ су и задњи вагони промицали поред маневарке. Васо Котруц се није предавао: давао је и даље звучни сигнал. Али без успеха. „Диоклецијан" је одјурио у ноћ.

НА ИВИЦИ СМРТИ

— Нема му спаса! — загњурио је главу у руке машиновођа Васо. Зној му је цурио низ лице и мешао се са гаром.

Педесет и седам минута раније у брзи воз „Диоклецијан" попео се у станици Новска Тодор Радишић, контролор службе кола за спавање и ручавање. У тренутку када је воз излазио из станице у Славонском Броду будио је једног кондуктера спаваћих кола који је задремао на дужности. Љутито га је прекоревао. Изненада, чуо је продорни писак локомотиве који је означавао опасност. Тргао се. Напрегао је слух не би ли чуо боље. Није се преварио: писак се огласио поново.

Контролор је одмах отворио прозор и погледао кроз ноћ у правцу железничке станице у Славонском Броду која је остајала иза њих. Онај звучни сигнал који је малопре чуо опет се јавио. Истог тренутка тачно испод вагона у коме се налазио угледао је варнице. Значи, то је разлог узбуне. Па то они у Славонском Броду нас упозоравају! Не оклевајући ни тренутка подигао је руку према ручној кочници изнад прозора и повукао је свом снагом. Точкови су зашкрипали. Воз је стао. Десетак минута касније „Диоклецијан" се вратио у железничку станицу у Славонском Броду. На прозорима плавог вагона за спавање појавиле су се главе сањивих путника. Нису знали да је услед трења и загревања пукао рукавац осовине точкова баш на њиховом вагону и да су били на ивици смрти не само они већ сви путници брзог воза: да је воз продужио даље пукла би и осовина и вагон за спавање би исклизнуо из шина повукавши за собом и остале вагоне.

Тог дана брзи воз број 1401 стигао је са закашњењем у Београд. Неколико дана касније његовим спасиоцима приређен је банкет у хотелу „Парк" у Славонском Броду. Стари машиновођа Васо Котруц стигао је на прославу право са своје гараве локомотиве.

Спасиоци композиције брзог воза на прослави приређеној у њихову част. На слици слева надесно: Васо Котруц, Васкрсије Алексић, Иван Видовић (чуче), Лука Крајновић, Стјепан Крсник, Тодор Радишић и Јосип Судић (стоје).

Зоран Бањанин,
Барањска 8, Београд
(Хонорар 250 динара)

НАПРАВИТЕ САМИ

ИНДИЈАНСКИ НАКИТ

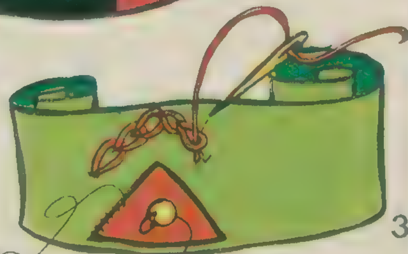

[illegible]

[illegible] на цртежу 6

[illegible]

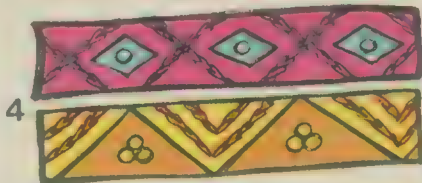

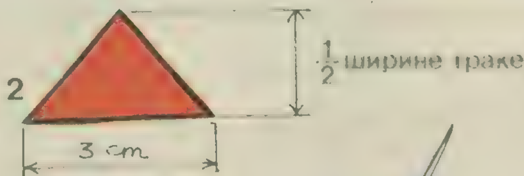

2

3 cm

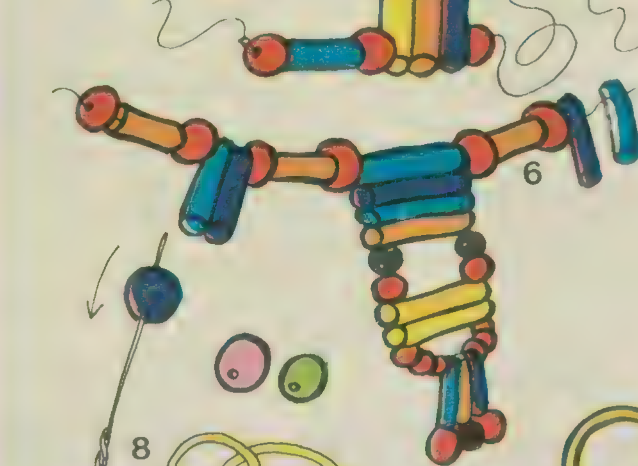
1/2 ширине траке

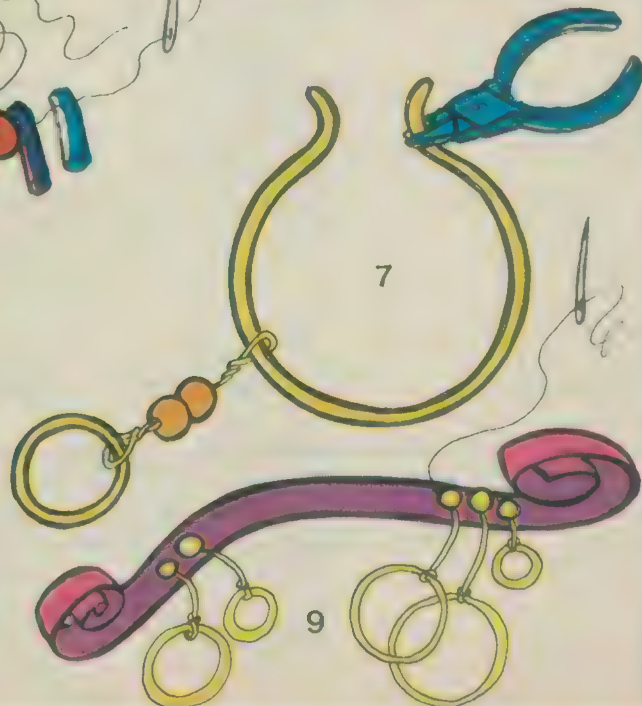

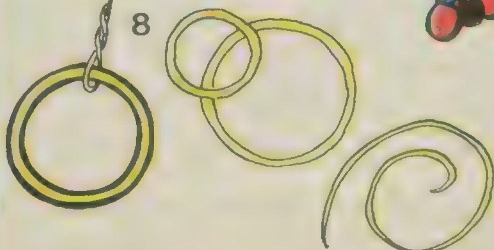

6

БУДИТЕ ДЕТЕКТИВ...

ПРЕРУШЕНА ВАРАЛИЦА

ПРВИ МАРТ

Анж Лемер или Раул Лавсон је међународна варалица кога су гониле полиције више земаља. Под ова два имена оперисао је у Француској. Али, он је успевао да измакне свим замкама.

ДРУГИ АПРИЛ

У паришкој Префектури зазвонио је телефон. Дежурни инспектор подигао је слушалицу. На телефону се зачуо глас непознате особе:

— Да ли још трагате за Анжом Лемером, односно Раулом Лавсоном?

— Ко говори? — упитао је инспектор.

— То није важно, не тражите мене — одговорио је непознати. — Ако се још интересујете за Лемера...

— У реду — сложио се инспектор. — Слушам вас..

Истовремено притиснуо је дугме којим је разговор аутоматски почео да се снима. А затим и друго дугме којим је обавестио дежурног у телефонској централи да одмах покуша да установи одакле се непознати јавља.

— Лемер је опет променио име и изглед. Подвргао се пластичној операцији — настављао је непознати глас.

— Ви вероватно знате и његову адресу? — ироничним гласом примети инспектор, који је већ био сит тих лажних достава.

— Знам, јер вам се иначе не бих јављао. Он сад живи у авенији Марешер број 37.

За то време полицајац у телефонској централи открио је одакле је позив упућен... Била је то јавна телефонска говорница у метро-станици. Одмах је тамо упућен полицијски аутомобил. Дежурни инспектор одуговлачио је разговор с непознатим али овај је прозрео његову намеру.

— Телефонирам из јавне говорнице, са станице Мадлен, али ваши људи ће касно стићи — и спусти слушалицу.

Кад су полицајци стигли говорница је, разуме се, била празна. У међувремену друга полицијска екипа кретала се ка авенији Марешер. Али, ни ту нису имали среће. Управо кад су полицијска кола скретала у назначену улицу кола с непознатим возачем замакла су за угао. Возач је био прави вештак. И поред свих настојања полицајаца успео је да одржи увек исту раздаљину. Траг су му изгубили у градићу Шансор.

Блокиран је цео крај и направљен такав обруч да ни птица не би могла да побегне. Сви прилазни путеви су контролисани и све сумњиве куће и претресене. Нико није видео извесног Анж Лемера. Прегледали су све бистрое, магазине, фарме, чак су претресли и оближњу шуму, али од непознатог ни трага ни гласа. Анж Лемер или Раул Лавсон, или како се сад зове, као да је у земљу пропао. Случај је опет морао да буде стављен ad acta.

ТРЕЋИ ОКТОБАР

Тада је на сцену ступио познати инспектор париске полиције и наш стари познаник инспектор Жеди. Истрага је поверена њему јер је он у више наврата боравио у Шансору и тамо стекао пријатеље и познанике. Пошто је детаљно проучио случај, инспектор Жеди је кренуо у Шансор убеђен да се Анж Лемер тамо крије.

Као и увек одсео је у хотелу „Централ". Исте вечери играо је карте са тројицом мештана. Били су то: часовничар Версел, штампар Роберти и учитељ Локар. Намерно им је испричао разлог своје посете као и своје сумње да Лемер живи прерушен у њиховом месту.

— Ммм! Можда сте у праву! — приметио је часовничар Версел чије су огромне наочари заклањале његово ситно лице.

Роберти, штампар чије је лице било ишарано ожиљцима од бубуљица, слеже раменима и промуца кроз зубе:

— Па то је читав роман, драги пријатељу!

А учитељ Локар чија су се густа брада и бркови стапали прогунђа:

— Шалите се. Зар у овој рупи да се нешто догађа а да о томе не знају и мала деца? Заиста, свашта од вас, инспекторе.

Инспектор Жеди није спавао целе ноћи. Једна иста мисао вртела му се у глави. Одлучио је да је сутрадан спроведе у дело.

Отишао је прво у радњу код часовничара Версела.

— Знате ли, драги мој, да су се први часовници појавили око 1495. године...

Часовничарев поглед се мало дуже задржа на Жедију а онда он рече:

— У праву сте, пријатељу.

Отишао је затим до штампара Робертија и обратио му се:

— Желео бих да објавим књигу о случајевима које сам решавао у својој полицијској пракси. Колико би то стајало?

— На фином или на обичном рото-папиру? — запита штампар.

— Видите, на то нисам мислио. Договорићемо се касније — одговори Жеди.

Кад је пролазио поред школе скоро се сударио са учитељем Локаром.

Жеди му се обратио:

— Драги пријатељу, да вас питам нешто! Синоћ, кад смо се растали читао сам неки путопис из Јужне Америке. Има у њему једно ужасно поглавље о рибама пиранама. Нешто сам после мислио... има ли тих риба и на Нилу?

Учитељ је мало оклевао а онда одговорио:

— Свакако! Има их готово у свим рекама јужне полулопте.

Док се удаљавао, инспектор је имао осећај као да га учитељеве очи прате с непријатељством.

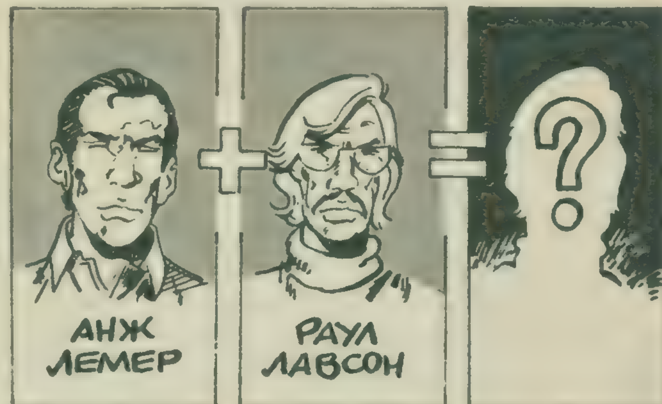
Те вечери, инспектор се опет састао са свом тројицом. Иако је владао привидан мир, у ваздуху се осећало прикривено непријатељство. Зато је одлучио да крене раније на спавање.

— Нешто се не осећам најбоље — рекао им је Жеди. — Прошетаћу мало пре спавања.

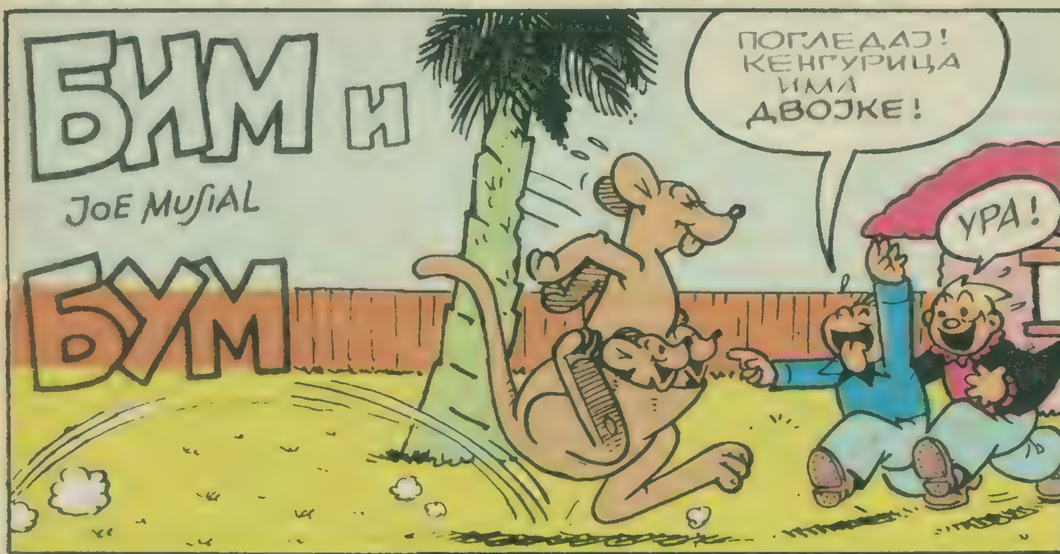
Намерно је изабрао пут који је водио ка шуми. Ускоро је за собом чуо корака и неки чврст предмет на леђима.

— Стој! Пуцаћу ако се мрднеш!

Жеди је послушно стао и у том тренутку непознатог нападача су са свих страна опколили полицајци које је инспектор раније обавестио предосећајући да ће се ток догађаја овако развијати.

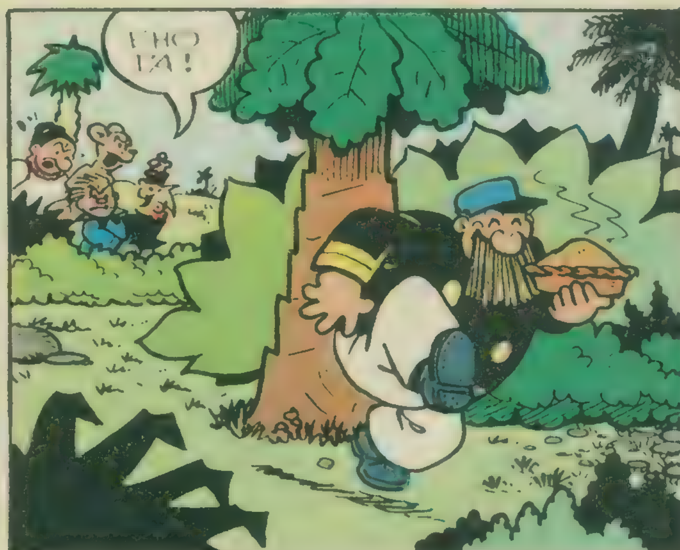
Шта мислите, драги читаоци, који је од тројице инспекторових познаника био прерушени Анж Лемер? Предлажемо вам да текст још једном пажљиво прочитате и добро погледате наш цртеж. Уколико сами погодите, честитамо! А уколико не, погледајте наш одговор на страни 31.

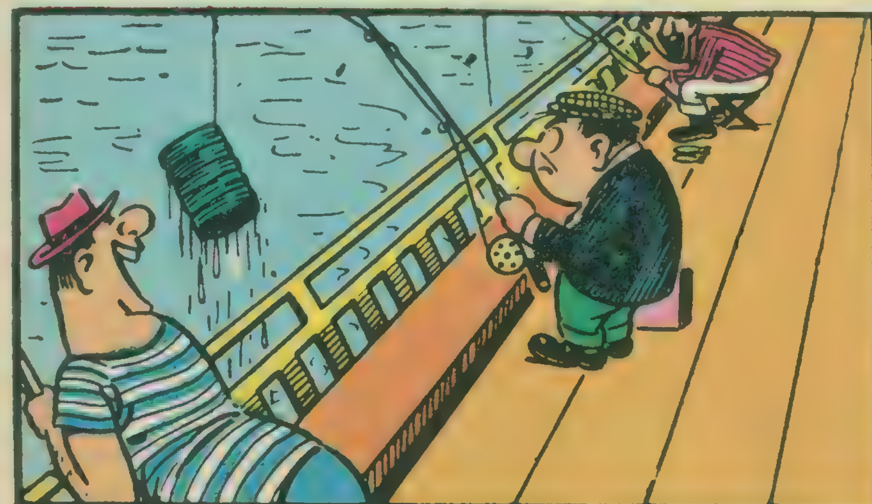

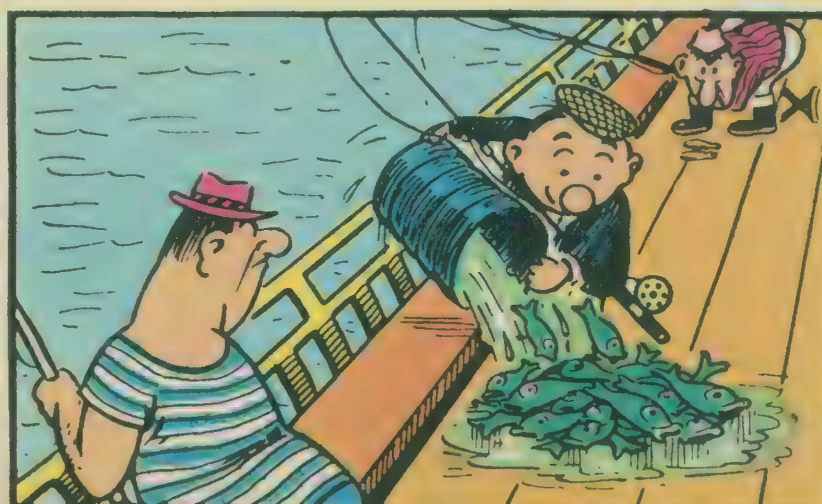

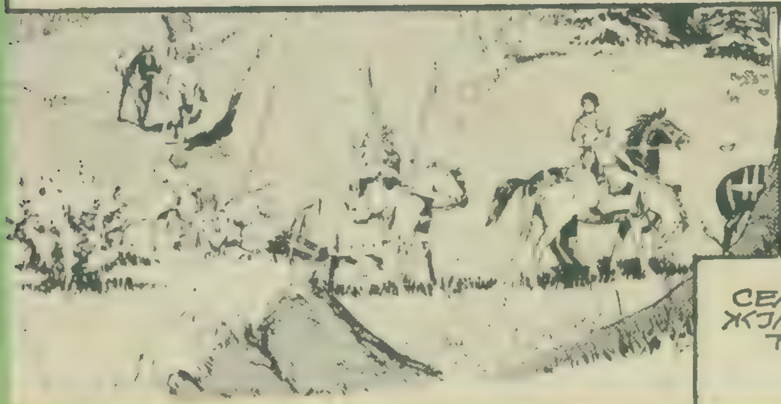

СИМА СПОРТИСТА

ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ: АРН У ИЗВИДНИЦИ

ХВАЛА НА ГОСТОПРИМСТВУ! И ОПРОСТИТЕ ШТО СМО ВАМ ИСПРАЗНИЛИ ОСТАВЕ!
И КАД БИ ПОСЛЕ ТУРНИРА ВИТЕЗОВИ КРЕНУЛИ ДАЉЕ ЈЕДИНО БИ СЕ ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ СЕТИО ДА ЗАХВАЛИ ДОМАЋИНУ...

И ТАКО СУ ВИТЕЗОВИ ИШЛИ ОД ЈЕДНОГ ТУРНИРА ДО ДРУГОГ НАДАЈУЋИ СЕ ДА ЋЕ СЕ ПОКАЗАТИ ДОСТОЈНИ ДА СЕ БОРЕ НА ВЕЛИКОМ ТУРНИРУ У КАМЕЛОТУ...

ПО СТАРОМ ОБИЧАЈУ ПОБЕЂЕНИ ВИТЕЗ ПРЕДАВАО ЈЕ ПОБЕДНИКУ СВОГ КОЊА И ОРУЖЈЕ. НАЗАД ИХ ЈЕ МОГАО ДОБИТИ САМО УЗ ОТКУП.

ДВА СЕОСКА ПЛЕМИЋА, БОСВЕЛ ФАРНВЕЈ, ЗВАНИ „БО" И ЊЕГОВ СТАРИ ПРИЈАТЕЉ ЧЕТВОРТ ДИЛИНГФОРД, ЗВАНИ „ЧЕТ" БОРИЛИ СУ СЕ МЕЂУСОБНО НА ПОСЛЕДЊЕМ ТУРНИРУ. ПОБЕДНИК ЈЕ БИО БО... ЧЕТ ЈЕ ИЗГУБИО КОЊА И ОРУЖЈЕ А НИЈЕ ИМАО НОВАЦ ДА ИХ ОТКУПИ...

ЧУЈ, БО! ПОЗАЈМИ МИ МОГ КОЊА И МОЈУ ОПРЕМУ ДА ИЗАЗОВЕМ НА БОРБУ СЕР ПЛАМПЕТА! НЕ МОЖЕ МЕ ПОБЕДИТИ! СИНОЋ СЕ ТОЛИКО НАПИО ДА СЕ ЈЕДВА ДРЖИ НА КОЊУ!

БО ЈЕ ПОПУСТИО МОЛБАМА СВОГ ПРИЈАТЕЉА. АЛИ, ИЛИ ЈЕ СЕР ПЛАМПЕТ ИМАО СРЕЋУ ИЛИ СУ ГА ПРИЈАТЕЉИ ПОТЦЕНИЛИ, ТЕК ЧЕТ СЕ ОПЕТ НАШАО У ПРАШИНИ...

НЕСРЕЋО ЈЕДНА! И ТИ СИ МИ НЕКАКАВ ПРИЈАТЕЉ! КАКО СИ МОГЛО ДА ИЗГУБИШ КОЊА И ОРУЖЈЕ КОЈИ ВИШЕ И НИСУ ТВОЈИ?

СТАРИ ДРЕМЉИВИ ВИТЕЗ ЗАИСТА ЈЕ ИЗГЛЕДАО СЛАБ ПРОТИВНИК. И БО ЈЕ ПАО У ИСКУШЕЊЕ...

АЛИ, ЧИМ СЕ СЕР ПЛАМПЕТ НАШАО НА КОЊУ ОД ЊЕГОВЕ ДРЕМЉИВОСТИ НИЈЕ ОСТАЛО НИ ТРАГА. У ПРВОМ НАЛЕТУ ИЗБАЦИО ЈЕ БОА ИЗ СЕДЛА.

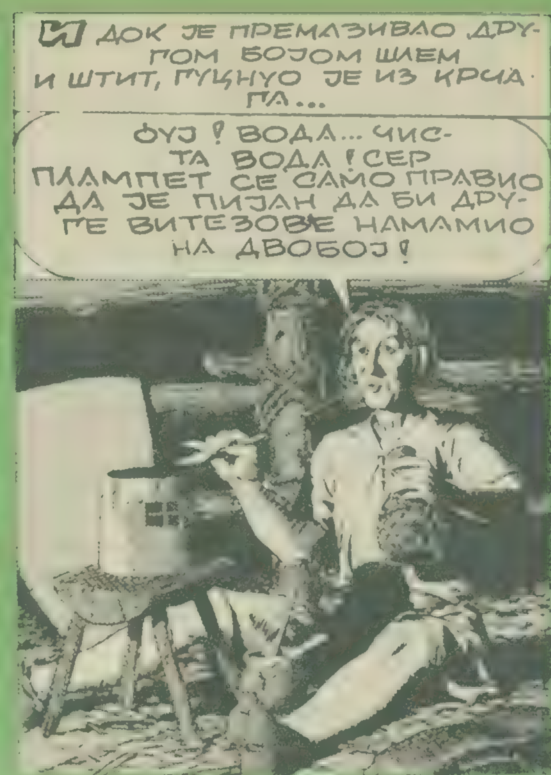
САД ЈЕ И ДРУГИ ПРИЈАТЕЉ ОСТАО БЕЗ КОЊА, ОКЛОПА И ОРУЖЈА...

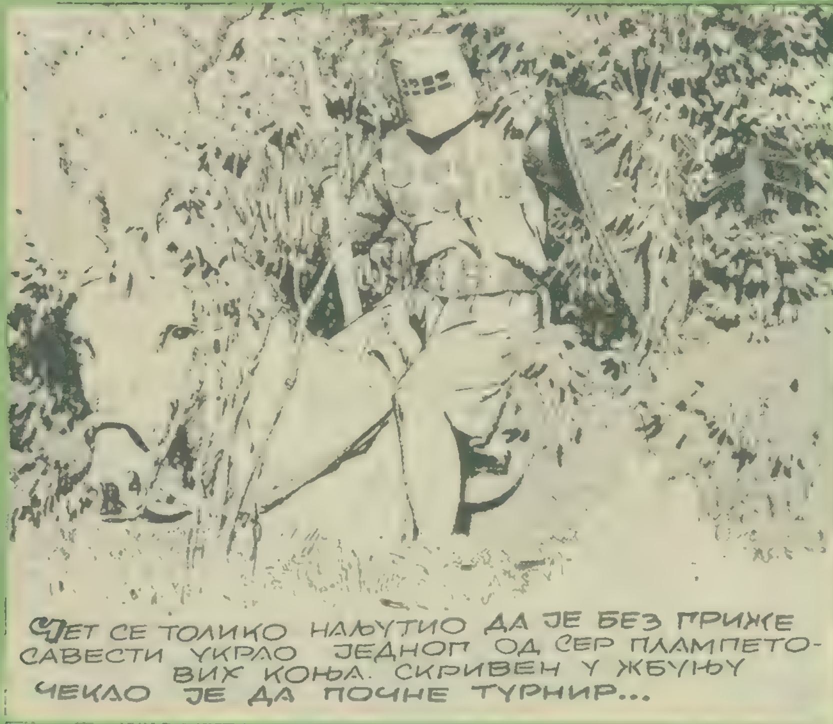

ЧЕТ ЈЕ НЕ САМО БЕЗ КОЊА И ОРУЖЈА ВЕЋ ЈЕ И ДУЖАН ПРИЈАТЕЉУ. У ОЧАЈАЊУ ОДСЕКАО ЈЕ РАЧВАСТУ ГРАНУ...

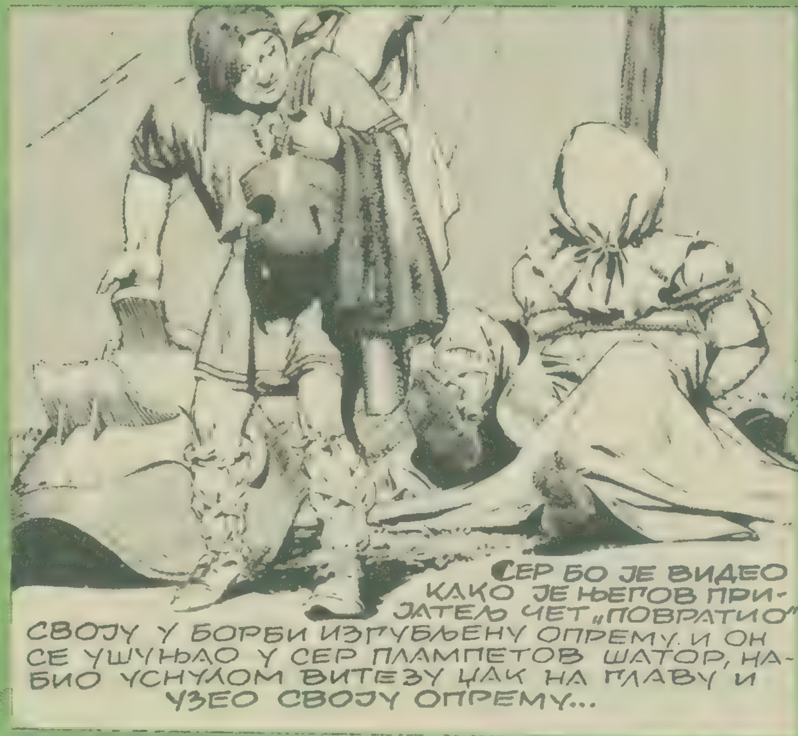

... И ЧИМ СЕ СПУСТИЛА НОЋ КРИШОМ СЕ ЗАВУКАО ПОД ШАТОР СЕР ПЛАМПЕТА...

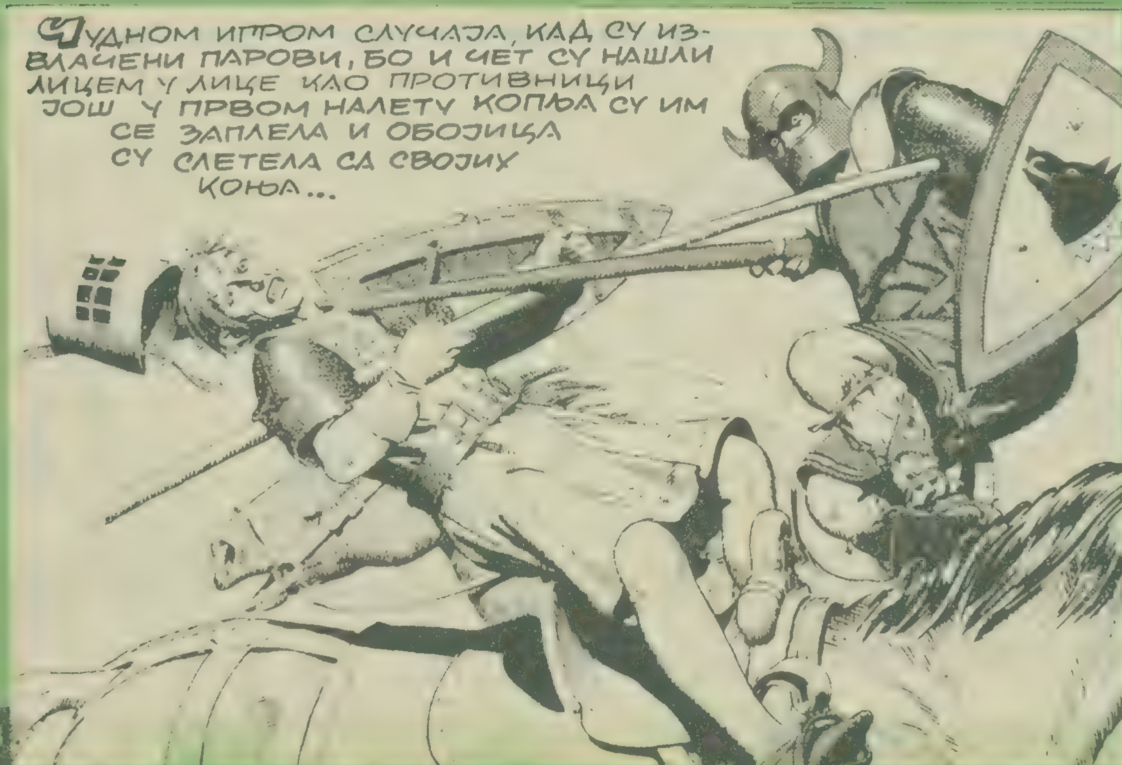

САМО ДА СЕ ТАЈ МАТОРИ ПИЈАНАЦ НЕ ПРОБУДИ!

ЧЕТ ЈЕ УСПЕО ДА КУКОМ ЗАКАЧИ И ПРИВУЧЕ СВОЈ ОКЛОП, СЕДЛО И ШЛЕМ. НАЈЗАД, ПРИВУКАО ЈЕ И СЕР ПЛАМПЕТОВ КРЧАГ С ВИНОМ!

И ДОК ЈЕ ПРЕМАЗИВАО ДРУГОМ БОЈОМ ШЛЕМ И ШТИТ, ГУЦНУО ЈЕ ИЗ КРЧАГА...
ФУЈ! ВОДА... ЧИСТА ВОДА! СЕР ПЛАМПЕТ СЕ САМО ПРАВИО ДА ЈЕ ПИЈАН ДА БИ ДРУГЕ ВИТЕЗОВЕ НАМАМИО НА ДВОБОЈ!

ЧЕТ СЕ ТОЛИКО НАЉУТИО ДА ЈЕ БЕЗ ГРИЖЕ САВЕСТИ УКРАО ЈЕДНОГ ОД СЕР ПЛАМПЕТОВИХ КОЊА. СКРИВЕН У ЖБУЊУ ЧЕКАО ЈЕ ДА ПОЧНЕ ТУРНИР...

СЕР БО ЈЕ ВИДЕО КАКО ЈЕ ЊЕГОВ ПРИЈАТЕЉ ЧЕТ „ПОВРАТИО" СВОЈУ У БОРБИ ИЗГУБЉЕНУ ОПРЕМУ. И ОН СЕ УШУЊАО У СЕР ПЛАМПЕТОВ ШАТОР, НАБИО УСНУЛОМ ВИТЕЗУ ЏАК НА ГЛАВУ И УЗЕО СВОЈУ ОПРЕМУ...

ЧУДНОМ ИГРОМ СЛУЧАЈА, КАД СУ ИЗВЛАЧЕНИ ПАРОВИ, БО И ЧЕТ СУ НАШЛИ ЛИЦЕМ У ЛИЦЕ КАО ПРОТИВНИЦИ ЈОШ У ПРВОМ НАЛЕТУ КОПЉА СУ ИМ СЕ ЗАПЛЕЛА И ОБОЈИЦА СУ СЛЕТЕЛА СА СВОЈИХ КОЊА...

У МЕЂУВРЕМЕНУ СЕР ПЛАМПЕТ ЈЕ УСПЕО ДА СЕ ОСЛОБОДИ...
УПОМОЋ! ЛОПОВИ! ПОКРАДЕН САМ!

ПОКРАЛА СУ МЕ ОВА ДВОЈИЦА! И ТО СУ МИ ВАЈНИ ВИТЕЗОВИ!

СЕР БО И СЕР ЧЕТ НИСУ МОРАЛИ ДА ОДРИЧУ. ПРЕСУДА ЈЕ БРЗО ДОНЕТА: БИЋЕ СЕР ПЛАМПЕТОВЕ СЛУГЕ СВЕ ДОК НЕ ЗАРАДЕ ЗА ОТКУП СВОЈЕ ОПРЕМЕ...

ТАКО СЕ СЕР ПЛАМПЕТ, ВЕТЕРАН С МАЊИХ ТУРНИРА, НАЈЕДНОМ ОСЕТИО ВЕОМА ВАЖАН. ИМАО ЈЕ ДВОЈИЦУ СЛУГА КОЈИ СУ МУ КУВАЛИ, СПРЕМАЛИ ШАТОР, ТИМАРИЛИ КОЊЕ...

ШТО СУ ВИШЕ ОДМИЦАЛИ ПРЕМА ЈУГУ, ТУРНИРИ СУ ПОСТАЛИ СВЕ ОЗБИЉНИЈИ И ТЕЖИ. НАЈЗАД ЈЕ И СЕР ПЛАМПЕТ ДОЛИЈАО. ГУБИО ЈЕ ЈЕДНУ БОРБУ ЗА ДРУГОМ...

...И У СМИРАЈ ДАНА БО И ЧЕТ ОДВУКЛИ СУ С МЕЈДАНА СВОГ ИЗУБИЈАНОГ ГОСПОДАРА.

ИЗГУБИО САМ СВЕ ШТО САМ ДОСАД НА ТУРНИРИМА СТЕКАО! ОСТАЛА СТЕ МИ ЈОШ САМО ВАС ДВОЈИЦА... ДА ВАС ХРАНИМ!

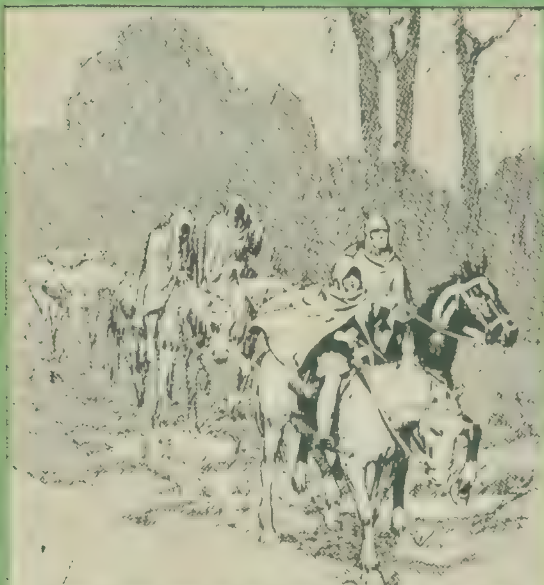

НИСТЕ БАШ ИМАЛИ МНОГО СРЕЋЕ, ПРИЈАТЕЉИ! А НИСТЕ ЈЕ БАШ НИ ЗАСЛУЖИЛИ!
ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ И ЊЕГОВ СИН АРН СА ИНТЕРЕСОВАЊЕМ СУ ПРАТИЛИ СВЕ ШТО СЕ НА ТУРНИРИМА ДОГАЂАЛО...

НИШТА МИ НИЈЕ ОСТАЛО СЕМ СТАРОГ ШАТОРА! ЈОШ МОРАМ ДА ХРАНИМ ОВЕ ГЛАДНИ-ЦЕ!

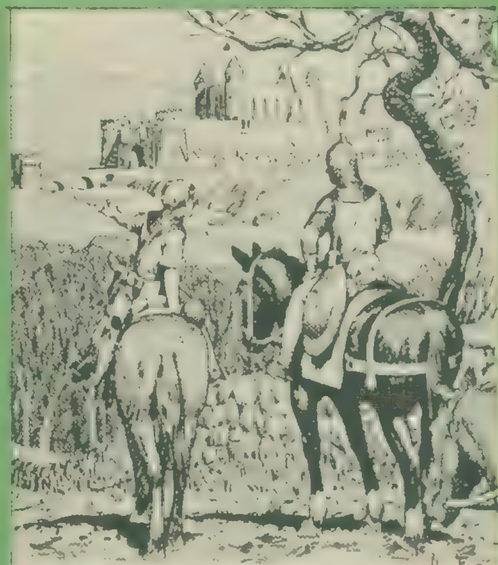

МОЈ СИН И ЈА ЖЕЛИМО ДА НАМ ПУТ ДО КАМЕ-ЛОТА БУДЕ УДОБАН! КУПИЋУ ТВОЈ ШАТОР И ИСПЛАТИТИ ОНО ШТО ТИ СЕР ЧЕТВОРТ И СЕР БОСВЕЛ ДУГУЈУ!

ОПЕТ МИ ЈЕ КЕСА ПУНА! САД МОГУ МИРНО ДА СЕ ВРАТИМ НА СВО-ЈЕ ИМАЊЕ И ЗАУВЕК СМИРИМ!

ОДЕ СТАРИ ПЛАМПЕТ! ОПЕТ СМО СЛОБОДНИ! СЛОБОД-НИ!
ПОЛАКО, ПРИЈА-ТЕЉИ! САДА СТЕ МОЈИ ДУЖНИЦИ! БИЋЕТЕ СЛОБОДНИ ТЕК КАД ОДРАДИТЕ ОНО ШТО САМ ЗА ВАС ДАО!

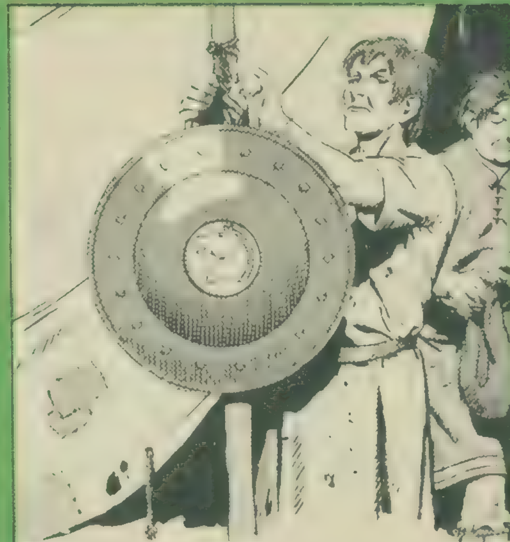

ХЛАДНА ЈЕСЕЊА КИША ПРАТИЛА ИХ ЈЕ ПРВОГ ДАНА ПУТА...

ЧАК И СТАРИ ШАТОР ЈЕ ПО ТАКВОМ ВРЕМЕНУ ПРАВИ ДВОРАЦ...
У-МУК-НИ, ЧЕТЕ!
ЧУЈ, БО! МОЖДА ЋЕ НАМ ВАЛИЈАНТ ПОЗАЈМИТИ КОЊЕ И ОРУЖЈЕ ПА ЋЕМО НА СЛЕДЕЋЕМ ТУРНИ-РУ ПОВРАТИТИ СВЕ ИЗГУБЉЕНО!

АЛИ, КАД СУ СТИГЛИ ДО ДВОРА КРАЉА КЕДОНО-КА ВРЕМЕ СЕ ПРОЛЕПША-ЛО И ВАЛИЈАНТ ЈЕ ПРОМЕНИО ОДЛУКУ...

Сине, тек сада ћеш видети прави турнир! Овде су се окупили најбољи витезови!

Турнир не чине само витешке игре. То је истовремено и сеоски вашар и циркуска представа...

Између нових шатора Бо и Чет су подигли искрпљени шатор принца Валијанта и пред њега поставили његов штит са црвеним коњем на средини.

Турнир је свечано отворен борбом једне групе витезова против друге...

Копља су се укрстила, ,буздовани тупо' ударали по шлемовима и штитовима...

Борба је завршена без победника и без губљења опреме јер је било немогуће одредити ко је у тој гужви кога оборио...

На ред су дошли појединачни двобоји. То је и чекао млади ирски витез Рори Мек Ејн, победник на многим мањим турнирима...

Позивам те на двобој, Валијанте!
Дојахао је до принца Валијанта и својим копљем додирнуо његов штит.

ВАЛИЈАНТ ЈЕ ПРИХВАТИО ИЗАЗОВ, СЕР БО И СЕР ЧЕТ ПОМОГЛИ СУ МУ ДА СЕ СПРЕМИ ЗА БОРБУ...

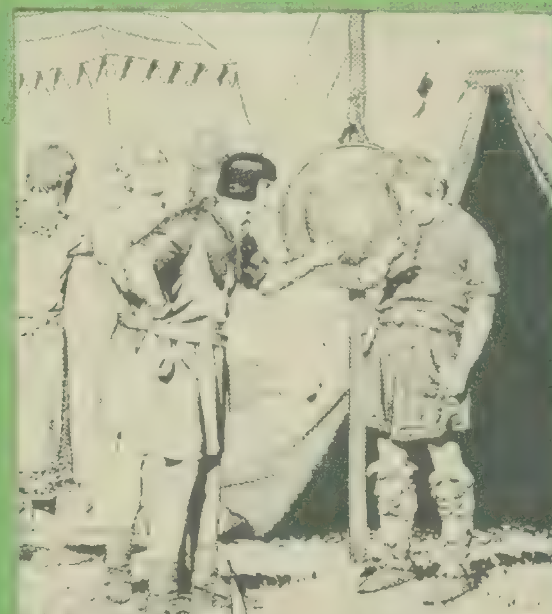

НАЈЗАД ЋУ ОДМЕРИТИ СНАГУ С ЈЕДНИМ ВИТЕЗОМ ОКРУГЛОГ СТОЛА!

НАПРЕД, СЕР ВАЛИЈАНТЕ! НАУЧИ ПАМЕТИ ТОГ ИРСКОГ ЖУТОКЉУНЦА!

ДА ЈЕ РОРИ БИО МАЊЕ НЕСТРПЉИВ, НЕ БИ СЕ ВЕЋ ПОСЛЕ ДРУГОГ СУДАРА С ВАЛИЈАНТОМ НАШАО НА ЛЕДИНИ...

ЈА ЋУ ШЛЕМ... ТИ МУ СКИДАЈ ОКЛОП!
ЧИМ ЈЕ ПАО, БО И ЧЕТ СУ МУ ПРИТРЧАЛИ...

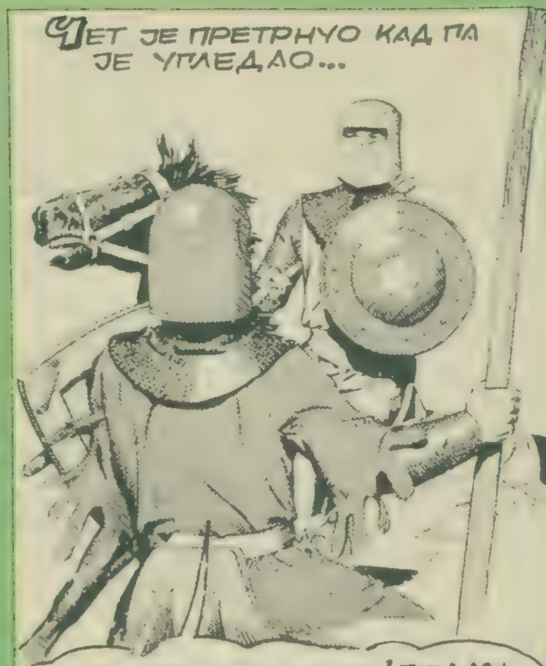

ВАЛ ЈЕ ТО ВИДЕО И СТИДИ СЕ СВОЈИХ СЛУГУ. ПОТРАЖИО ЈЕ РОРИЈА...
ЕВО НОВАЦ! ЖЕЛИМ ДА ОТКУПИМ СВОЈУ ОПРЕМУ!

РОРИ ЈЕ ХРАБАР МОМАК И ЗАТО ЋУ ВРАТИТИ ОПРЕМУ БЕЗ ОТКУПА!... ГДЕ ЈЕ РОРИЈЕВА ОПРЕМА?

АЛИ, ОПРЕМА ЈЕ БИЛА НА СЕР ЧЕТУ. ОН ЈЕ ВЕЋ ЗАУЗЕО МЕСТО МЕЂУ ВИТЕЗОВИМА КОЈИ СУ ЧЕКАЛИ СВОЈ РЕД ЗА БОРБУ...

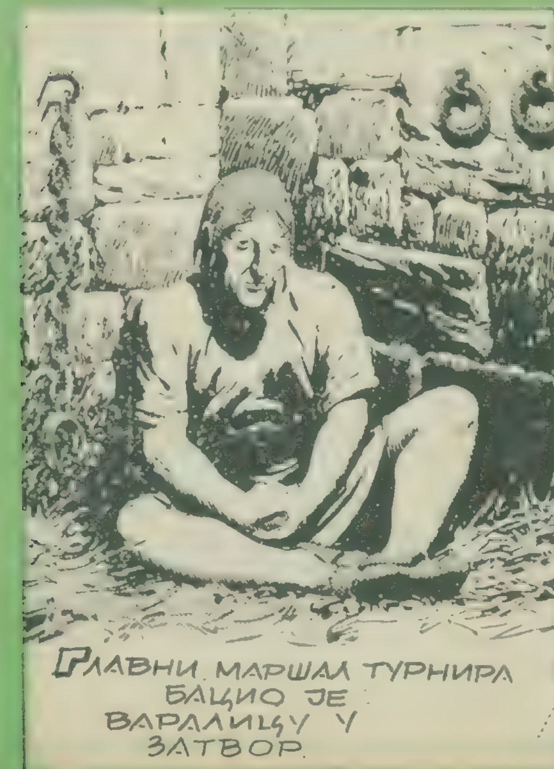

ДОШЛО ЈЕ ЧАС ДА ПОВРАТИМ СВОЈУ ОПРЕМУ И УГЛЕД МЕЂУ ВИТЕЗОВИМА!

ГЛАВНИ МАРШАЛ ТУРНИРА ПРИМЕТИО ЈЕ „УЉЕЗА" АЛИ ПРЕ НО ШТО ЈЕ МОГЛО ДА СЕ УМЕША ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ ЈЕ СКОЧИО У СЕДЛО...

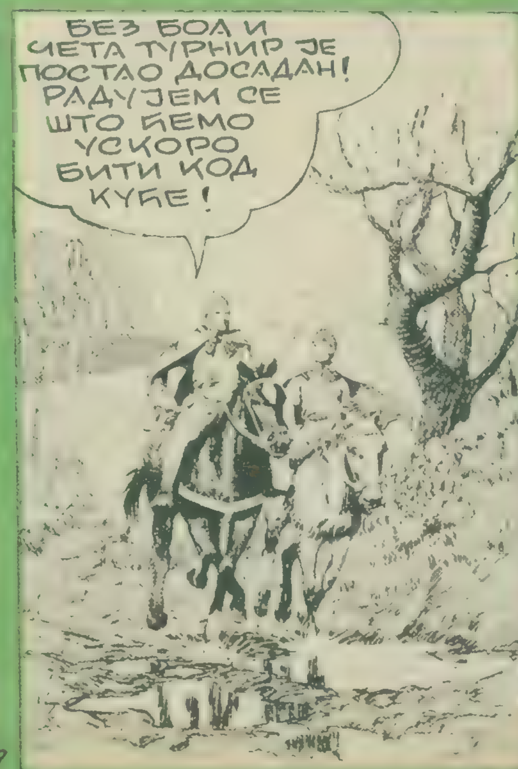

ЧЕТ ЈЕ ПРЕТРНУО КАД ГА ЈЕ УГЛЕДАО...
ТО... ТО НИЈЕ ФЕР! ЈЕДАН ВИТЕЗ ОКРУГЛОГ СТОЛА МОРА ДА ЧЕКА ДА ЊЕГА ИЗАЗОВУ НА ДВОБОЈ... А НЕ ДА САМ НАСРЋЕ НА СЛАБИЈЕ!

А КО ЗНА? МОЖДА ЋУ ЈА ДА ПОБЕДИМ? ЈА САМ НАЈБОЉИ БОРАЦ У СВОМ СЕЛУ!
ЧЕТ ЈЕ ЗАБОРАВИО ДА ЈЕ НА СВИМ ТУРНИРИМА ПРЕТРПЕО ПОРАЗ И ДА САД ТРЕБА ДА СЕ БОРИ С НАЈВЕШТИЈИМ ВИТЕЗОМ С ДВОРА КРАЉА АРТУРА.

БОРБА СЕ ЗАВРШИЛА МАЛТЕНЕ ПРЕ НО ШТО ЈЕ И ПОЧЕЛА...
ИЗЛЕЧИЋУ ТЕ ЈА ОД НАВИКЕ ДА КРАДЕШ ТУЂУ ВИТЕШКУ ОПРЕМУ!

ГЛАВНИ МАРШАЛ ТУРНИРА БАЦИО ЈЕ ВАРАЛИЦУ У ЗАТВОР.

ГОСПОДАРУ, ЧЕТ ЈЕ МОЈ НАЈБОЉИ, МОЈ ЈЕДИНИ ПРИЈАТЕЉ! МОГУ ЛИ ДА ОДСЕДИМ ПОЛОВИНУ ЊЕГОВЕ КАЗНЕ?
ВАЛИЈАНТ ЈЕ БИО ТОЛИКО ДИРНУТ БООВОМ МОЛБОМ ДА ЈЕ НЕ САМО ИЗМОЛИО ЧЕТОВО ПУШТАЊЕ ИЗ ЗАТВОРА, ВЕЋ ЈЕ ПРИЈАТЕЉИМА ДАО ПО КОЊА И ОБОЈИЦУ ИХ ПОСЛАО КУЋАМА...

БЕЗ БОА И ЧЕТА ТУРНИР ЈЕ ПОСТАО ДОСАДАН! РАДУЈЕМ СЕ ШТО ЋЕМО УСКОРО БИТИ КОД КУЋЕ!

КАМЕЛОТ! НАЈЗАД СУ КОД КУЋЕ! АЛИ, НАЈПРЕ СЕ ТРЕБА ЈАВИТИ КРАЉУ АРТУРУ И ИСПРИЧАТИ МУ ШТА СУ СВЕ ВИДЕЛИ И ДОЖИВЕЛИ...

ПОРЕД КРАЉА АРТУРА ЈЕ КРАЉИЦА ГИНЕВРА И СЕР ЛАНСЕЛОТ.

ОЧЕ!
ТАТА!
И ТАДА СУ СЕ ЗАЧУЛИ ВЕСЕЛИ ПОКЛИЦИ. ТО СУ КАРЕН И ВАЛЕТА ТРЧАЛЕ ДА ПОЗДРАВЕ ОЦА И БРАТА КОЈЕ ДУГО НИСУ ВИДЕЛЕ...

Е, МОЈ ВАЛИЈАНТЕ! УСПЕЛИ СМО ДА ПОТУЧЕМО ДАНЦЕ, ХРАБРО СЕ ОДУПИРЕМО САКСОНИМА, АЛ' ПРОТИВ ТВОЈИХ КЋЕРКИ НЕМА НАМ ОДБРАНЕ!

ТЕК КАДА СЕ ИЗ ДНА ДВОРАНЕ ЗАЧУО АЛЕТИН СТРОГ ГЛАС ДЕВОЈЧИЦЕ СУ СЕ СЕТИЛЕ ГДЕ СЕ НАЛАЗЕ...

ПРИЗНАЈЕМ ДРАГИ, И ЈА САМ СЕ ЈЕДВА УЗДРЖАЛА ДА НЕ ПОТРЧИМ!

КАДА ЈЕ ВАЛИЈАНТ КРЕНУО ПРЕМА ЈУЖНОМ КРИЛУ ДВОРЦА ГДЕ СУ СЕ НАЛАЗИЛЕ ЊИХОВЕ ОДАЈЕ, АЛЕТА ГА ЈЕ ЗАДРЖАЛА...
НЕ ТАМО! ИМАМО НОВУ КУЋУ!

КРЕНУЛИ СУ ПРЕМА СВОЈОЈ КУЋИ...
ДВОР НИЈЕ МЕСТО ЗА ПОДИЗАЊЕ ДЕЦЕ! СВИ ИХ КВАРЕ. НАЈГОРА ЈЕ У ТОМЕ КРАЉИЦА... ОНА НИШТА НЕ МОЖЕ ДА ИМ ОДБИЈЕ!

ВЕЛИКА КУЋА, ПРОСТРАНО ДВОРИШТЕ, ШТАЛЕ, ПОВРТЊАК, МЛЕКАРА, БУНАР... СВЕ ЈЕ ТО ЧИНИЛО ЊИКОВ НОВИ ДОМ.

ВАЛ ЈЕ ЗАДОВОЉНО ОДАХНУО. ВЕЛИКИ ДЕО ЖИВОТА ПРОВЕО ЈЕ У СЕДЛУ, НА БОЈНИМ ПОЉИМА, У УТВРЂЕНИМ ГРАДОВИМА ТАКО ДА ЈЕ ГОТОВО ЗАБОРАВИО КАКО ИЗГЛЕДА ПРАВИ ДОМ.

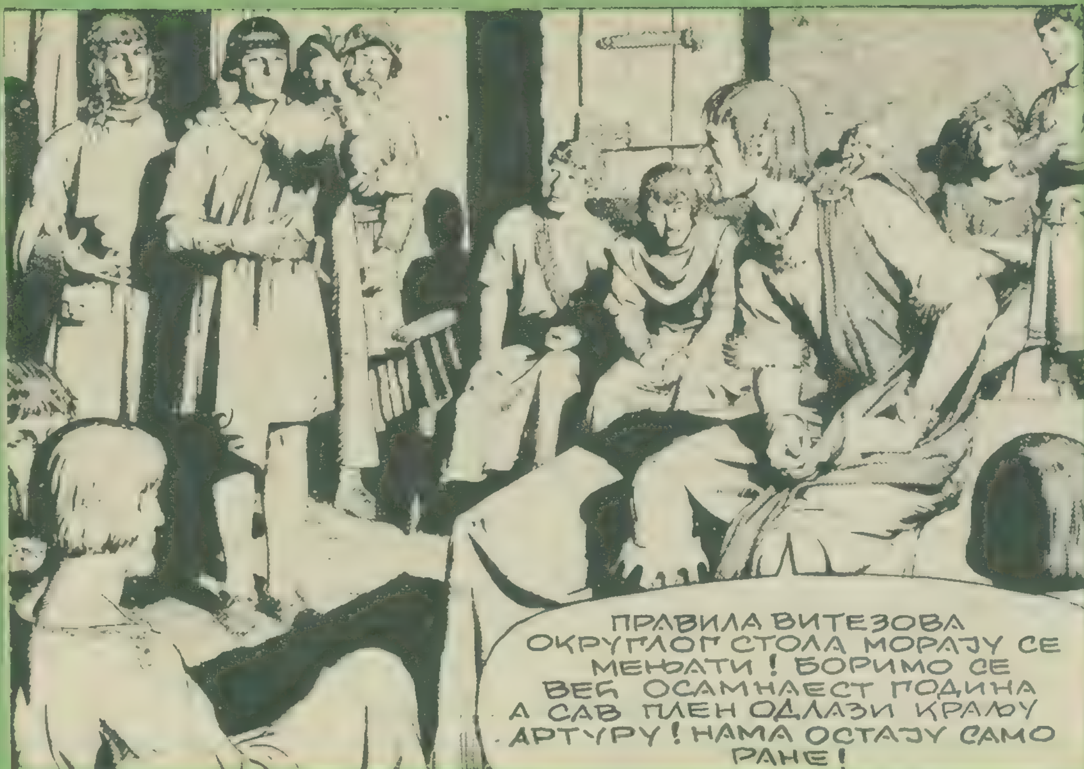

ПОНОВО ЈЕ ЊЕГОВ ПОНОСИТИ КОЊ АРВАК ОСЕТИО МИРИС ЛИВАДЕ...

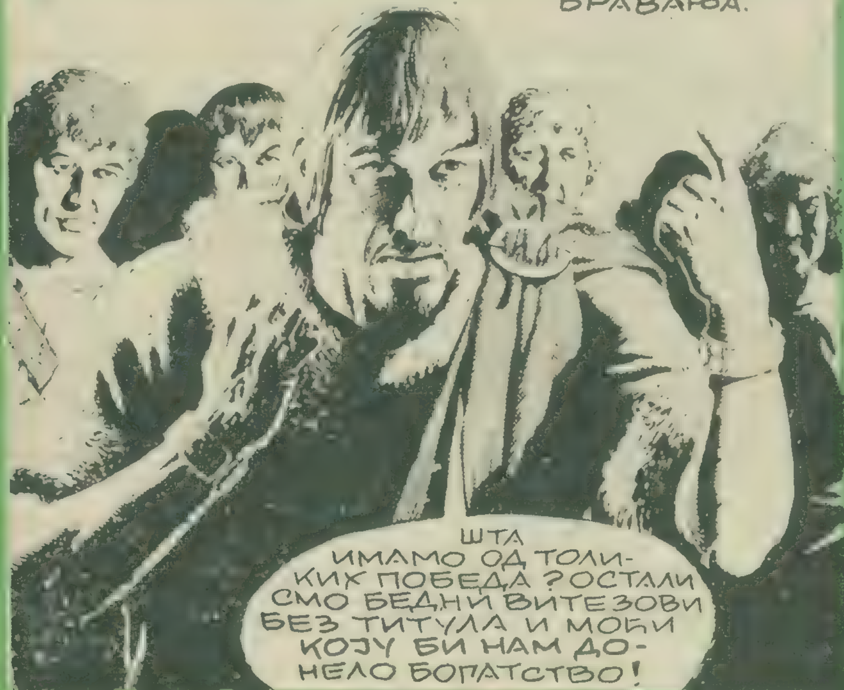

И ВАЛИЈАНТ И ЊЕГОВ СИН ПОНОВО МОГУ ДА УЖИВАЈУ ПОСМАТРАЈУЋИ АРВАКОВЕ ПОТОМКЕ КОЈИ ЋЕ ТАКОЂЕ НОСИТИ ЈЕДНОМ НА СЕБИ ВИТЕЗОВЕ ОКРУГЛОГ СТОЛА...

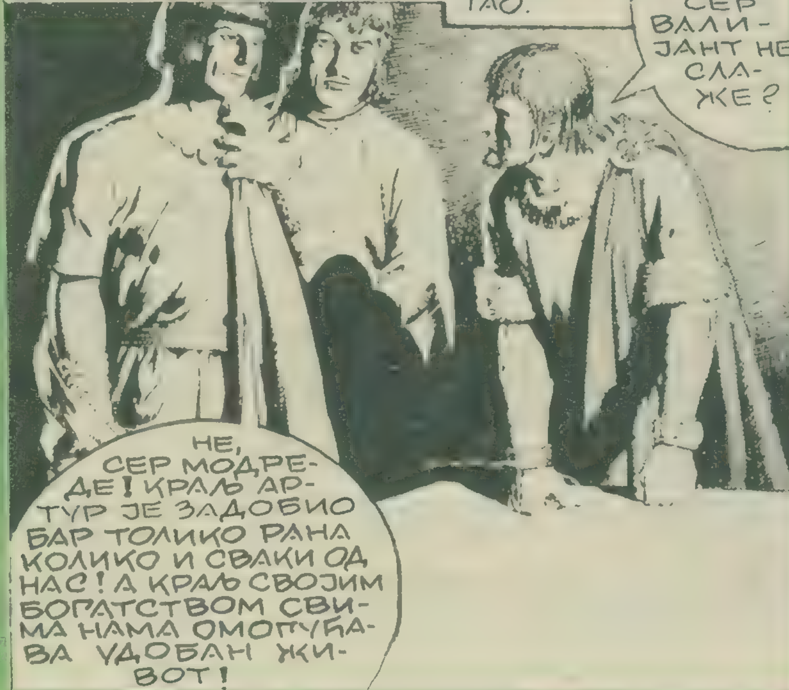

ДРАГО МИ ЈЕ ШТО ТЕ ПОНОВО ВИДИМ!
СУТРАДАН ЈЕ ВАЛИЈАНТ ОТИШАО У КРЧМУ „КОД ЗЛАТНОГ ПЕТЛА" ДА СЕ НАЂЕ СА СТАРИМ ПРИЈАТЕЉЕМ СЕР ГАВЕНОМ...

АЛИ, СЕР ГАВЕН ИЗГЛЕДА ЗАБРИНУТ...
ПОЂИ СА МНОМ! У КРЧМИ СЕ ОДРЖАВА ВАЖАН САСТАНАК!

ВАЛИЈАНТ ЈЕ ЗАСТАО НА ВРАТИМА КАД ЈЕ ВИДЕО ДА ГЛАВНУ РЕЧ ВОДИ СЕР МОДРЕД...
КАКАВ САСТАНАК!
УЂИ! ЧУЋЕШ...

ПРАВИЛА ВИТЕЗОВА ОКРУГЛОГ СТОЛА МОРАЈУ СЕ МЕЊАТИ! БОРИМО СЕ ВЕЋ ОСАМНАЕСТ ГОДИНА А САВ ПЛЕН ОДЛАЗИ КРАЉУ АРТУРУ! НАМА ОСТАЈУ САМО РАНЕ!

КРОЗ ОДАЈУ ЈЕ ПРОСТРУЈАО ШАПАТ ОДОБРАВАЊА.
ШТА ИМАМО ОД ТОЛИКИХ ПОБЕДА? ОСТАЛИ СМО БЕДНИ ВИТЕЗОВИ БЕЗ ТИТУЛА И МОЋИ КОЈУ БИ НАМ ДОНЕЛО БОГАТСТВО!

ЈЕДИНО ЈЕ ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ СМРКНУТО ЋУТАО.
ЗАР СЕ СЕР ВАЛИЈАНТ НЕ СЛАЖЕ?
НЕ, СЕР МОДРЕДЕ! КРАЉ АРТУР ЈЕ ЗАДОБИО БАР ТОЛИКО РАНА КОЛИКО И СВАКИ ОД НАС! А КРАЉ СВОЈИМ БОГАТСТВОМ СВИМА НАМА ОМОГУЋАВА УДОБАН ЖИВОТ!

БЕЗ ПРАВИЛА НАШЕ БИ СЕ БРАТСТВО РАСПАЛО НА РАЗБОЈНИЧКЕ БАНДЕ КОЈЕ БИ САКСОНИ, ЈЕДНУ ПО ЈЕДНУ, ЛАКО САВЛАДАЛИ! ВИШЕ ВОЛИМ ДА БУДЕМ ВИТЕЗ ВЕРАН АРТУРУ НО РОБ САКСОНА!

И ВАЛИЈАНТ СЕ БЕЗ РЕЧИ ОКРЕНУО...
А МОДРЕД ЈЕ ЋУТАО ОСЕЋАЈУЋИ ДА ЈЕ ПОРАЖЕН.

УПОЗОРИО САМ ТЕ, ГАВЕНЕ, ДА НЕ ДОВОДИШ ТУ КРАЉЕВУ УЛИЗИЦУ! СВОЈИМ РЕЧИМА ПОКОЛЕБАО ЈЕ И ОСТАЛЕ!

ИАКО ЈЕ ЗНАО ДА ГА ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ НЕЋЕ ТУЖИТИ КРАЉУ, МОДРЕД ЈЕ ИПАК СМАТРАО ДА ЋЕ БИТИ БОЉЕ ДА ЗА ИЗВЕСНО ВРЕМЕ БУДЕ ДАЛЕКО ОД ДВОРА...
НАПУСТИО ЈЕ КАМЕЛОТ И СА СВОЈИМ МОМЦИМА КРЕНУО НА СЕВЕР. КАД ЈЕ СТИГАО У ДОЛИНУ БЕЛОГ КОЊА СПАЗИО ЈЕ ГРУПУ САКСОНСКИХ РАТНИКА КОЈИ СУ СЕ УЛОГОРИЛИ...

ОДМАХ ЈЕ ПОСЛАО У КАМЕЛОТ ЈЕДНОГ КОЊАНИКА ДА О ТОМЕ ОБАВЕСТИ ДВОР...

ТО МОРА САМО ДА ЈЕ ГРУПА ИЗВИЂАЧА! ЈЕР ПО ЗИМИ НИЈЕДНА ВОЈСКА НЕ КРЕЋЕ У ПОХОД! ХРАНЕ НЕМА, РЕКЕ СУ НАДОШЛЕ...

ПОСЛАЋЕМО И МИ ИЗВИЂАЧЕ ДА ИХ ДРЖЕ НА ОКУ И ОТКРИЈУ ЊИХОВЕ НАМЕРЕ! ИЗАБЕРИТЕ ТРИ МЛАДА ВИТЕЗА И ТРИ ДЕЧАКА КОЈИ ЋЕ ИМ ПОСЛУЖИТИ КАО ГЛАСНИЦИ!

ТОЛИКО САМ ПУТА СПРЕМАЛА МУЖА НА ОПАСНА ПУТОВАЊА... А САД СПРЕМАМ СИНА...

ЈЕР АРН ЈЕ ИЗАБРАН ЗА ЈЕДНОГ ОД ГЛАСНИКА...

ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ БИ И САМ РАДО ПОШАО АЛИ У КАМЕЛОТУ ГА ЈЕ ЧЕКАО ВАЖАН ПОСАО. ТРЕБАЛО ЈЕ УВЕЖБАВАТИ МЛАДЕ ВИТЕЗОВЕ ЗА ПРОЛЕЋНИ ПОХОД...

Киша и суснежица стално су их пратили! Ма колико били жељни славе, млади витезови би сад више волели да су крај топлих огњишта...

Најзад је мања група стигла у долину белог коња где су саксони били примећени. Али, њих више ту није било...

Арн је добровољно кренуо у извидницу...
Ту су логоровали! На влажној земљи још се виде њикови трагови! Сви воде у једном правцу!

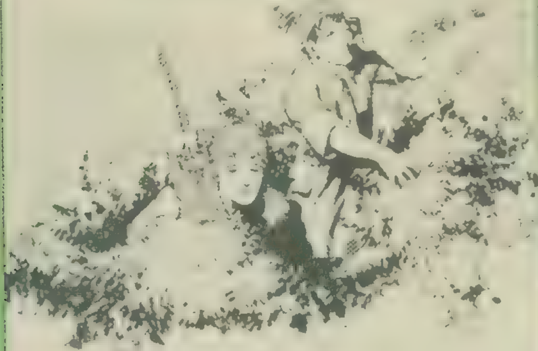

Идући трагом најзад су открили нов логор саксона...

Витезови су избројали непријатеље, утврдили какву опрему саксони имају и затим упутили у Камелот једног гласника са извештајем...

Не носе ратне стегове а то значи да су дошли само да извиђају и нађу најпогоднији пут који би их довео у срце Британије! Треба да дознамо да ли су то људи Хенгиста из Кента или Бетволда из Есекса!

Сер, Овен и ја смо мали! Ми можемо да им се неопажено привучемо и утврдимо какав амблем има њихов заповедник!

И два дечака су кренула у извидницу...

АРН И ОВЕН САКРИЛИ СУ СЕ У ШИБЉАК НА ПАДИНИ БРЕГА ИЗНАД САКСОНСКОГ ЛОГОРА.
ЊИХОВ ЗАДАТАК ЈЕ ДА УТВРДЕ ДА ЛИ СУ ТО ИСТОЧНИ ИЛИ ЗАПАДНИ САКСОНИ...

ПОГЛЕДАЈ, АРН! НЕКОЛИЦИНА ЊИХ ИДУ ПРЕМА НАМА...
ПОД ОРУЖЈЕМ СУ! ТО СУ СИГУРНО СТРАЖАРИ! АКО ЗАУЗМУ ПОЛОЖАЈЕ ИЗНАД НАС... БИЋЕ ЗЛО!

МОГЛИ БИСМО ДА МУ СЕ ПРИВУЧЕМО С ЛЕЂА И...
ЗАБОРАВЉАШ ДА ПРВО ТРЕБА ДА ИЗВРШИМО ЗАДАТАК!

АААХ!
АРН СЕ ШУЊАО ПРЕМА САКСОНСКОМ ЛОГОРУ ВЕРУЈУЋИ ДА ЈЕ ОВЕН ИЗА ЊЕГА КАД ЈЕ ЗАЧУО КРИК...

СХВАТИВШИ ДА ЈЕ НАЧИНИО ГЛУПОСТ ОВЕН СЕ БАЦИО НА СВОГ КОЊА. АЛИ, ДА ГА САКСОНИ НЕ БИ ГОНИЛИ ПОВЕО ЈЕ АРНОВОГ КОЊА...

САКСОНИ ЋЕ ПО КОЊИМА ЗНАТИ ДА НАС ЈЕ ДВОЈИЦА! ТРАЖИЋЕ МЕ...
СКРИВЕН У ЖБУЊУ АРН ЈЕ РАЗМИШЉАО КАКО ДА СЕ ИЗВУЧЕ...

САКСОНИ СУ ПОЧЕЛИ ДА ПРЕЧЕШЉАВАЈУ ШИБЉАК. КАД СУ МУ СЕ ПРИБЛИЖИЛИ...

... АРН ЈЕ УСТАО И ХРАБРО КРЕНУО ПРЕМА ЊИМА...

САКСОНИ СУ МАЛО ЗАСТАЛИ...
САМО ДА ИМ МОЈА ЛАЖ ЗВУЧИ УБЕДЉИВО!

ВОДИТЕ МЕ СВОМ ВОЂИ! АКО МИ И ДЛАКА С ГЛАВЕ БУДЕ ФАЛИЛА ОДГОВАРАЋЕТЕ МОМ ОЦУ БОЛТАРУ, КРАЉУ МОРА!

СЛУШАО САМ ДА КРАЉ БОЛТАР ИМА СИНА! ТИ СИ, ЗНАЧИ, БОЛТАРСОН!
О ПОДВИЗИМА РИЂОБРАДОГ ВИКИНГА БОЛТАРА ЧАК СУ СЕ И МЕЂУ САКСОНИМА ПРИЧАЛЕ ЛЕГЕНДЕ...

БИО САМ ПОСЛАН У КАМЕЛОТ КАО ТАЛАЦ... А И ДА БИХ ТАМО НАУЧИО КАКО ЖИВЕ БРИТИ. ТАКАВ ЖИВОТ НИЈЕ ЗА МЕНЕ... ПОБЕГАО САМ ИЗ КАМЕЛОТА ДА БИХ СЕ ВРАТИО ВИКИНЗИМА!

ОВЕН СЕ ОСЕЋАО КАО ПРАВИ РАТНИК. УБИО ЈЕ НЕПРИЈАТЕЉА, ПРВОГ У СВОМ ЖИВОТУ, И ПОБЕГАО...

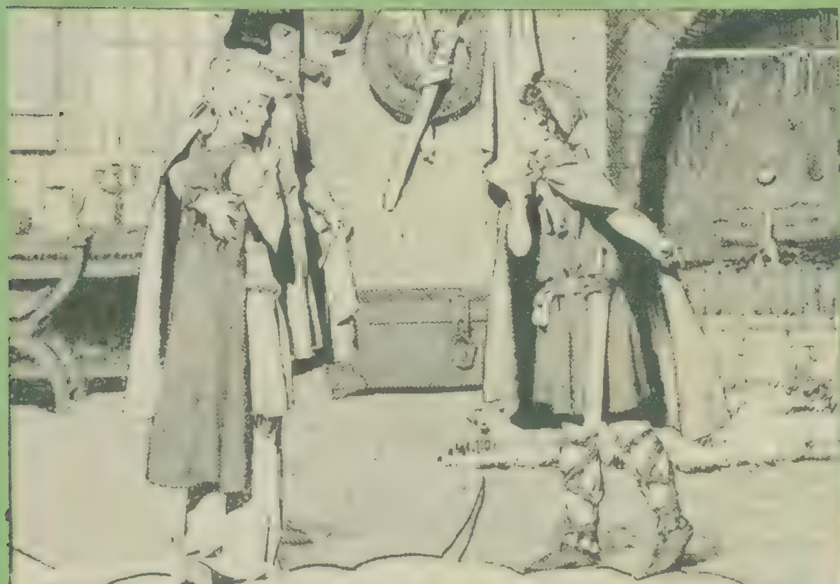

ЈА... ЈЕДВА САМ УМАКЛО! АРН ЈЕ ЗАРОБЉЕН... ВЕРОВАТНО СУ ГА САКСОНИ ВЕЋ УБИЛИ...

ОВЕН НИЈЕ РАЧУНАО ДА ЋЕ БАШ ОН МОРАТИ КАО ГЛАСНИК НАТРАГ У КАМЕЛОТ ДА ДВОРУ И АРНОВИМ РОДИТЕЉИМА ЈАВИ ШТА СЕ ДОГОДИЛО.

ЧИТАВИМ ПУТЕМ ОВЕН ЈЕ РАЗМИШЉАО ШТА ДА КАЖЕ КРАЉУ АРТУРУ И КАКО ДА ИЗИЂЕ НА ОЧИ АРНОВИМ РОДИТЕЉИМА.
ЛАКО МИ ЈЕ ЗА КРАЉА, АЛИ ШТА ЊИМА ДА КАЖЕМ?

ОТКРИЛИ СМО САКСОНСКИ ЛОГОР, АЛИ НИСМО УТВРДИЛИ ДА ЛИ СУ ИСТОЧНИ ИЛИ ЗАПАДНИ! АРН ЈЕ СИГУРНО ЗАРОБЉЕН...

ПАЖЕВИ НА ДВОРУ КРАЉА АРТУРА ОДГАЈЕНИ СУ У СВИМ ВИТЕШКИМ ВРЛИНАМА
НЕ МОГУ ИМ НИШТА ПРЕЋУТАТИ! ИСТИНА ЈЕ СТРАШНА, АЛИ ИМ ЈЕ ЈА МОРАМ РЕЋИ!

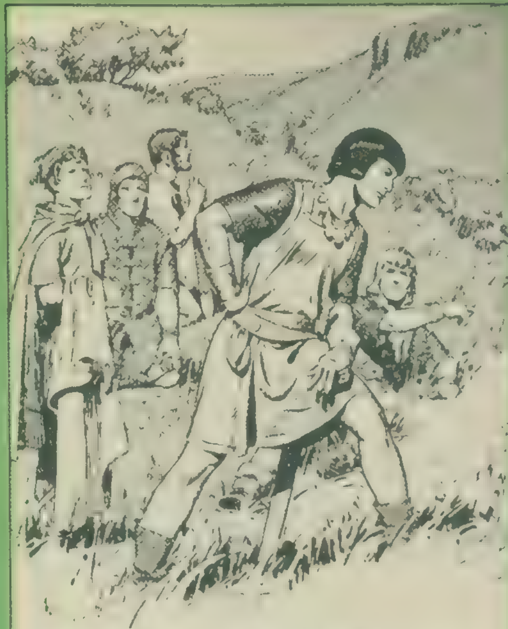

...И ТАКО ЈЕ АРН ЗАРОБЉЕН! ЈА САМ КРИВ... ЈА И МОЈА УСИЈАНА ГЛАВА! ЖЕЛЕО САМ ДА НА НЕПРИЈАТЕЉУ ИСПРОБАМ СВОЈ МАЧ... А ПОСЛЕ САМ ПОБЕГАО И ОСТАВИО АРНА НА ЦЕДИЛУ!

ГОРЕ ГЛАВУ, МОМЧЕ! АРН СЕ И РАНИЈЕ МНОГО ПУТА НАШАО У БЕЗИЗЛАЗНОМ ПОЛОЖАЈУ АЛИ ЈЕ УВЕК УСПЕО ДА СЕ ИЗВУЧЕ! ЗАР НЕ, АЛЕТА? ОН ЈЕ МОЖДА ВЕЋ ИЗВРШИО ЗАДАТАК И УМАКАО САКСОНИМА! ПОЋИ ЋУ МУ У СУСРЕТ!

ВАЛИЈАНТ И АЛЕТА ТОЛИКО СУ ЈЕДНО ДРУГО УВЕРАВАЛИ У ТО ДА ЈЕ АРН ВАН ОПАСНОСТИ ДА СУ У ТО ГОТОВО ПОВЕРОВАЛИ. АЛЕТА СЕ СЕЋАЛА АРНА КАО БЕБЕ И ДЕТЕТА КОЈЕ ЈЕ У ЊЕНОМ НАРУЧЈУ ТРАЖИЛО СИГУРНОСТ И УТЕХУ. ВАЛИЈАНТ ЈЕ МИСЛИО НА АРНА-ДЕЧАКА КОГА ЈЕ УЧИО ДА БАРАТА СТРЕЛОМ И МАЧЕМ...

СУТРАДАН У ЗОРУ ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ ЈЕ КРЕНУО. ОВЕН ГА ЈЕ ПРАТИО...
СВЕ ДОК МЕ АЛЕТА ПРАТИ ПОГЛЕДОМ НЕ СМЕМ ПОКАЗАТИ КОЛИКО СЕ ЖУРИМ...

АЛИ, ЧИМ СУ ОДМАКЛИ ОД ГРАДА ПОТЕРАО ЈЕ КОЊА ГАЛОПОМ...

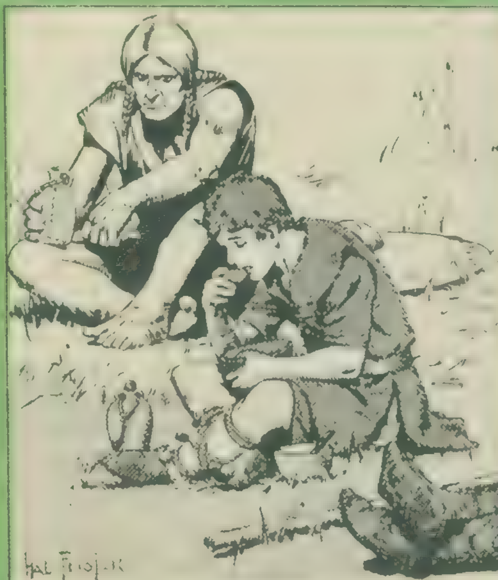

ОВЕН ГА ЈЕ ОДВЕО ДО МЕСТА СА КОГА СУ ТРИ ВИТЕЗА ДРЖАЛА НА ОКУ САКСОНЕ...

СА УЗВИШИЦЕ ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ ЈЕ ВИДЕО АРНА НА ЧЕЛУ САКСОНА КОЈИ СУ ИШЛИ ПРЕМА ЗАПАДУ. ЗАР ЈЕ МОГУЋЕ ДА ЈЕ АРН ПОД МУКАМА ПРИСТАО ДА ИМ ПОСЛУЖИ КАО ВОДИЧ?

МОЖДА ЈЕ ТАЈ ДЕЧАК ЗАИСТА СИН ВИКИНШКОГ КРАЉА БОЛТАРА, КАО ШТО ТВРДИ! ИПАК МУ НЕ ТРЕБА САСВИМ ВЕРОВАТИ!

КАКВА ЗЕМЉА ЛЕЖИ ПРЕД НАМА, БОЛТАРСОНЕ!
НА СЕВЕРУ ЈЕ ПУСТА И ГОЛА ЗЕМЉА, БЕЗ ХРАНЕ! НА ЈУГУ ЈЕ СРЦЕ БРИТАНИЈЕ И ЊЕГА ЧУВА И БРАНИ ВЕНСДАЈК!

АРН ЈЕ ДОВЕО САКСОНЕ ДО УТВРЂЕЊА КОЈА ЈЕ ПОДИГАО КРАЉ ВОРТИГЕРН ДА БИ ЗАУСТАВИО ДИВЉА СЕВЕРНА ПЛЕМЕНА. УТВРЂЕЊА СУ СТАЈАЛА ПУСТА ОТКАКО ЈЕ КРАЉ АРТУР ПОКОРИО ДИВЉЕ СЕВЕРЊАКЕ...

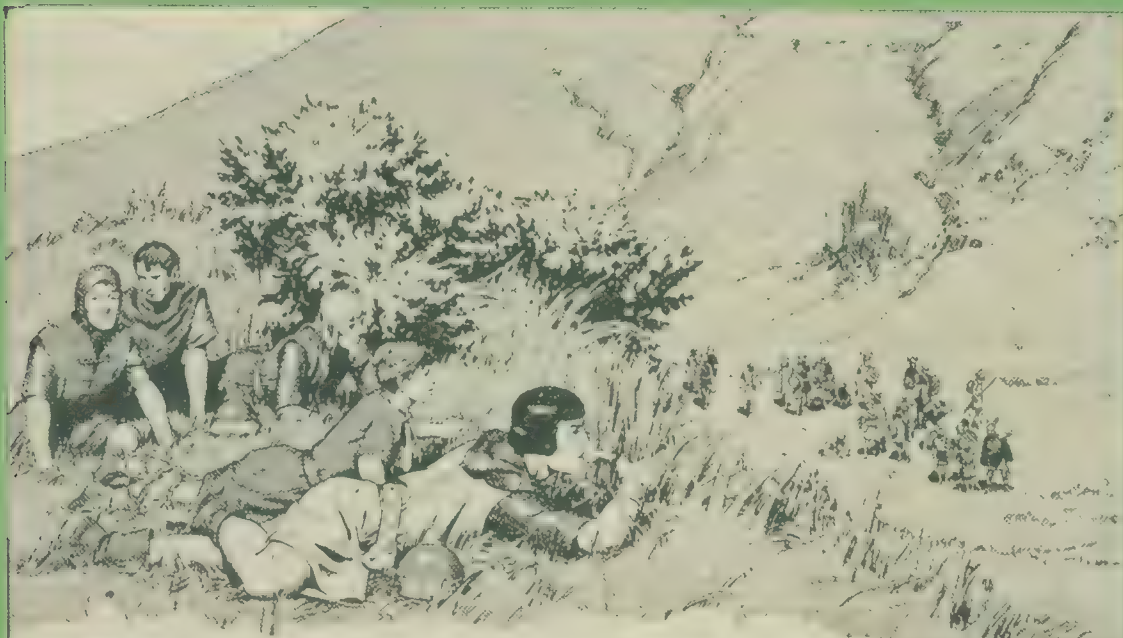

ЗАР ЋЕ АРН ЗАИСТА ПОКАЗАТИ САКСОНИМА ПУТ ДО КАМЕЛОТА?

ВОЂА САКСОНСКЕ ИЗВИДНИЦЕ РАСПИТИВАО СЕ О СВАКОЈ СИТНИЦИ...
КАКО У СЛУЧАЈУ ПОХОДА ДА ПРЕЂЕМО ТА УТВРЂЕЊА?

НИЈЕ НИ ПОТРЕБНО ДА ПРЕКО ЊИХ ПРЕЛАЗИТЕ! НАЈБОЉИ ПУТ ДО СРЦА БРИТАНИЈЕ ВОДИ ДОЛИНОМ ТЕМЗЕ. ЗАТИМ ТРЕБА СКРЕНУТИ НА ЈУГ! ЈЕДИНО УТВРЂЕЊЕ НА ТОМ ПУТУ ЈЕ НА БРДУ БЕДОН... АЛИ ОНО ЈЕ ВЕЋ ПРАВА РУШЕВИНА!

ЗАШТО СИН БОЛТАРА ВИКИНГА ТАКО СПРЕМНО ДАЈЕ СВА ОБАВЕШТЕЊА ЈЕДНОМ САКСОНУ?

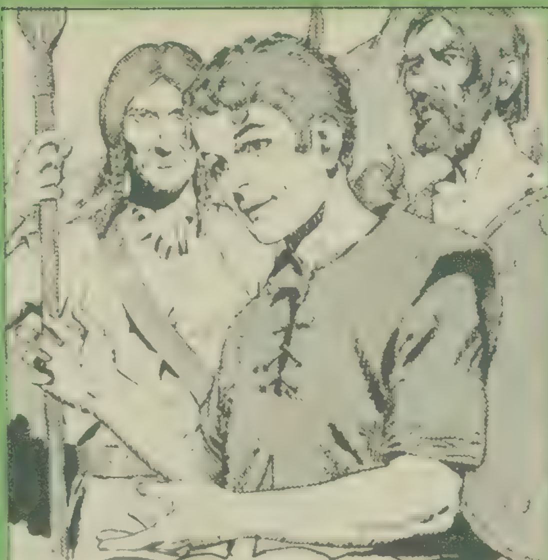

КАО ТАОЦ НА ДВОРУ У КАМЕЛОТУ ТРУДИО САМ СЕ ДА ОТКРИЈЕМ СВЕ СЛАБЕ ТАЧКЕ КРАЉА АРТУРА ЈЕР МОЈ ОТАЦ ЧЕЗНЕ ЗА ЊЕГОВИМ БОГАТСТВОМ! АЛИ БОЛТАР, НЕПОБЕДИВ НА МОРУ, НИЈЕ ВЕШТ РАТОВАЊУ НА КОПНУ! ОДАЈЕМ ВАМ СВЕ ШТО ЗНАМ РАЧУНАЈУЋИ ДА ЋУ ДОБИТИ ДЕО ПЛЕНА!

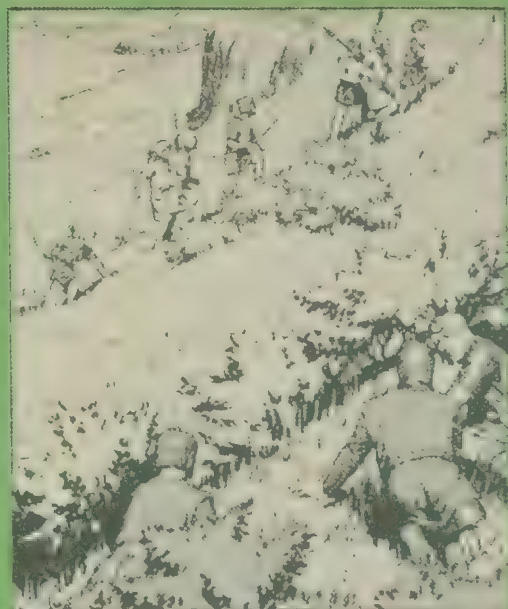

ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ БУДНО МОТРИ САКСОНЕ НЕСВЕСТАН САЖАЉИВИХ ПОГЛЕДА СВОЈИХ ДРУГОВА. ЈЕР, ОНИ СУ СИГУРНИ ДА ЈЕ СИН ПЛЕМЕНИТОГ ВИТЕЗА ПОСТАО ИЗДАЈНИК ДА БИ СПАСАО СОПСТВЕНУ КОЖУ...

ДОНЕКЛЕ СУ У ПРАВУ. АРН СТВАРНО СМИШЉА КАКО ДА СЕ СПАСЕ

ДВА ДАНА КАСНИЈЕ...

НЕСТАЛО НАМ ЈЕ ХРАНЕ! ЗНА ЛИ БОЛТАРОВ СИН ЗА НЕКО СЕЛО У БЛИЗИНИ КОЈЕ БИСМО МОГЛИ ДА НАПАДНЕМО И ОПЉАЧКАМО?

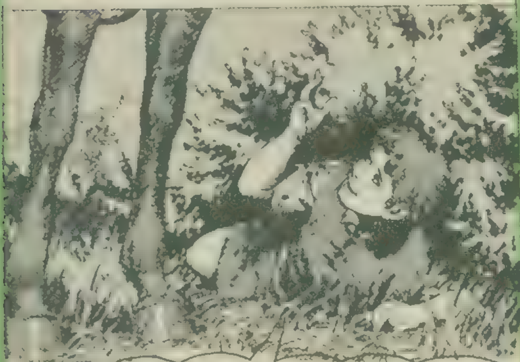

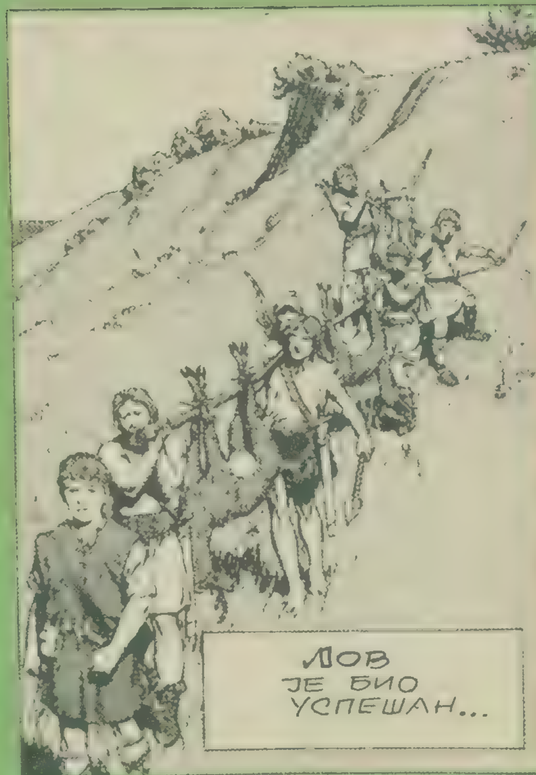

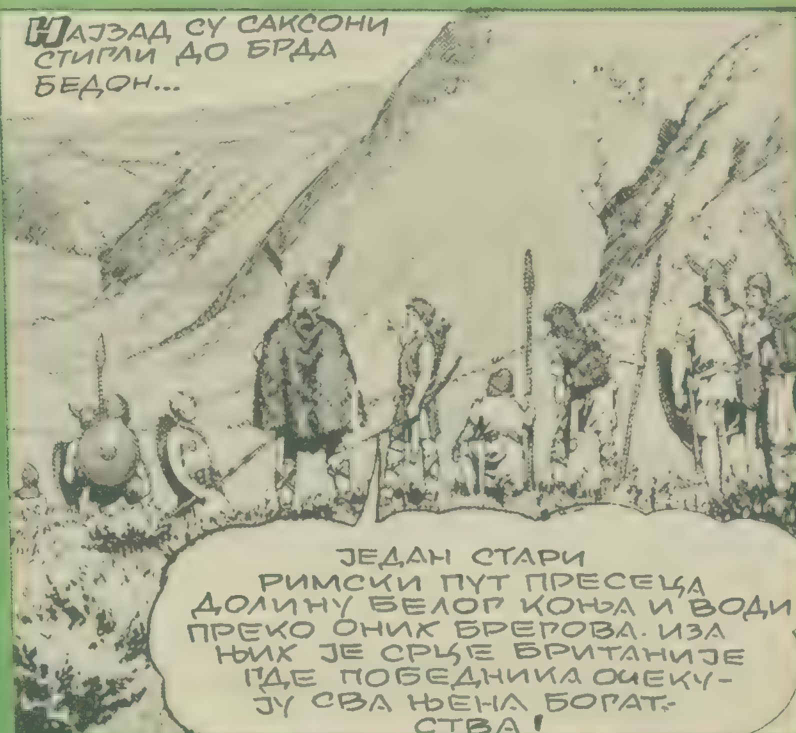

ИАКО ОДМАХ НИЈЕ СХВАТИО АРНА, ПРИНЦ ВАЛИЈАНТ НИЧИМ НИЈЕ ПОКАЗАО ДА ГА ЈЕ ОТКРИО...
ЈА ВЕЋ МНОГО ЗНАМ О ЊИХОВИМ НАМЕРАМА! АКО БИХ САД ПОБЕГАО, ОНИ БИ ИЗМЕНИЛИ СВОЈЕ ПЛАНОВЕ! СЛУШАЈ САД ПАЖЉИВО...

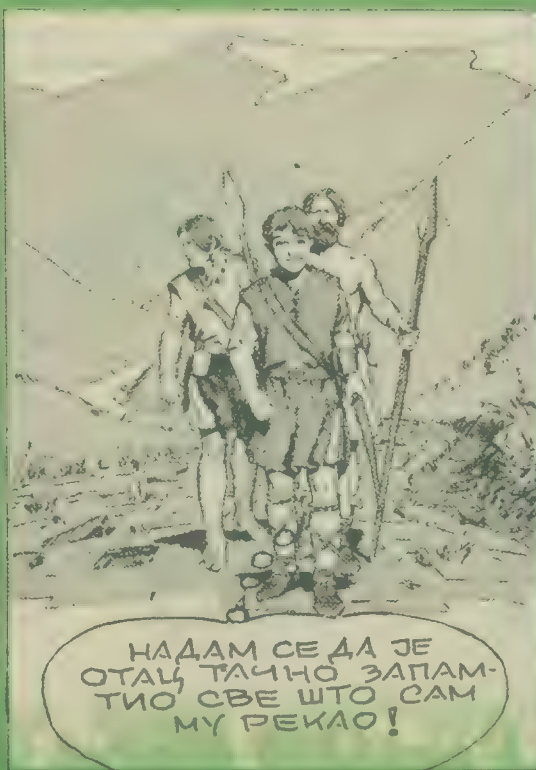

ВАЛИЈАНТ ЈЕ ПОСЛУШАО СИНА И НАСТАВИО ДА ТОБОЖЕ ПРЕТРАЖУЈЕ ЖБУЊЕ. НАЈЗАД ЈЕ ОДУСТАО И ОДЈЕЗДИО ПРЕМА ЈУГУ. АРН СЕ ДОВУКАО ДО СВОЈИХ ЧУВАРА...

ЛОВ ЈЕ БИО УСПЕШАН...

ТАКО СЕ ЛАЖНИ/БОЛТАРОВ СИН ДОБРОВОЉНО ВРАТИО САКСОНИМА ЧИМЕ ИХ ЈЕ УВЕРИО ДА ЈЕ НА ЊИХОВОЈ СТРАНИ. ВРАТИЛИ СУ МУ ЛУК И МАЧ АЛИ ГА НИСУ ОСЛОБОДИЛИ ЧУВАРА...

НАЈЗАД СУ САКСОНИ СТИГЛИ ДО БРДА БЕДОН...
ЈЕДАН СТАРИ РИМСКИ ПУТ ПРЕСЕЦА ДОЛИНУ БЕЛОГ КОЊА И ВОДИ ПРЕКО ОНИХ БРЕГОВА. ИЗА ЊИХ ЈЕ СРЦЕ БРИТАНИЈЕ ГДЕ ПОБЕДНИКА ОЧЕКУЈУ СВА ЊЕНА БОГАТСТВА!

НЕОПХОДНО ЈЕ ДА ВАША ИЗВИЂАЧКА ЧЕТА ОСТАНЕ НЕПРИМЕЋЕНА! АКО ЖЕЛИТЕ ЈА БИХ СА ЈОШ ДВОЈИЦОМ МОГАО ДА ИСПИТАМ ПРЕЛАЗЕ ПРЕКО БРДА! НЕКА СЕ ОБУКУ КАО СЕЉАЦИ...

НАДАМ СЕ ДА ЈЕ ОТАЦ ТАЧНО ЗАПАМТИО СВЕ ШТО САМ МУ РЕКАО!

ШТА САД ОВО ЗНАЧИ? МЛАДИ ВИТЕЗОВИ КОЈЕ ЈЕ КРАЉ ПОСЛАО У ИЗВИЂАЊЕ КОПАЈУ ГРОБ ЗА АРНА!

АРН ЈЕ ИШАО ПУТЕМ КОЈИМ БИ САКСОНИ НАЈЛАКШЕ МОГЛИ ДА ПРОДРУ У БРИТАНИЈУ. НИЈЕ НИ СВЕСТАН ДА СУ ТО ТРЕНУЦИ КОЈИ ЋЕ ОДЛУЧИТИ О СУДБИНИ КРАЉЕВСТВА...

НАПРЕД, СЕР!
УЗВИКНУО ЈЕ И ИЗМАКНУО СЕ ДА ПРОПУСТИ ОЦА. ВАЛИЈАНТ ЈЕ ДВА ПУТА ЗАМАХНУО МАЧЕМ...

АРН ЈЕ СКИНУО СА СЕБЕ ГОРЊУ ОДЕЋУ, РАСЕКАО ЈЕ НА ДВА МЕСТА И НАМАЗАО КРВЉУ ЈЕДНОГ ОД УБИЈЕНИХ САКСОНА...

ДВА ДАНА СУ ПРОШЛА А АРН СЕ НИЈЕ ВРАЋАО. ВОЂА САКСОНА ПОЗВАО ЈЕ СВОГ НАЈБОЉЕГ ТРАГАЧА И ЧИТАВА ГРУПА ЈЕ КРЕНУЛА...

СВАКИ ОД ЊИХ УДАРЕН ЈЕ САМО ЈЕДНОМ! УБИО ИХ ЈЕ НЕКИ ВИТЕЗ... ЗАКЉУЧУЈЕМ ПО ТОМЕ ШТО МУ ЈЕ КОЊ ПОТКОВАН! И ДЕЧАК ЈЕ УБИЈЕН ЈЕДНИМ УДАРЦЕМ МАЧА...ОДЕЋА МУ ЈЕ РАСЕЧЕНА И КРВАВА!

НАШЛИ СУ СВЕЖ ГРОБ...
ДА ГА РАСКОПАМО И УВЕРИМО СЕ?
НЕ! БИО ЈЕ ТО ХРАБАР ДЕЧАК! НЕК ПОЧИВА У МИРУ! И ОНАЈ ОД ЧИЈЕ ЈЕ РУКЕ ПАО МОРА ДА МУ ЈЕ ПРИЗНАО ХРАБРОСТ ЈЕР ГА ЈЕ САХРАНИО!

И САКСОНИ СУ СЕ ОКРЕНУЛИ И ВРАТИЛИ ОТКУД СУ ДОШЛИ...
ХРАБАР СИ, СИНЕ МОЈ!
ОЧЕ!

ОДМАХ СУ КРЕНУЛИ НАТРАГ У КАМЕЛОТ ДА ИЗВЕСТЕ КРАЉА О СВЕМУ ШТО ЈЕ АРН ДОЗНАО: САКСОНИ СПРЕМАЈУ ВЕЛИКИ ПОХОД НА БРИТАНИЈУ. КРЕНУЋЕ ЧИМ ГРАНЕ ПРОЛЕЋЕ...

ХИТАЛИ СУ ШТО СУ БРЖЕ МОГЛИ ЖЕЛЕЋИ ДА СЕ ПОСЛЕ ТРИ СЕДМИЦЕ ПРОВЕДЕНЕ НА МРАЗУ И ЛЕДЕНОЈ КИШИ НАЂУ ПОД КРОВОМ...

СТИГАВШИ У КАМЕЛОТ НАЈПРЕ СУ ОТИШЛИ КРАЉУ АРТУРУ...

КРАЉ ЈЕ САСЛУШАО ИЗВЕШТАЈ ТРОЈИЦЕ ВИТЕЗОВА-ИЗВИДНИКА...
НИЈЕ ОБИЧАЈ ДА ПОЗИВАМО ДЕЧАКЕ КАД РАЗГОВАРАМО О РАТНИМ ПОХОДИМА! АЛИ, ТВОЈ ХРАБРИ СИН, ВАЛИЈАНТЕ, МОЋИ ЋЕ НАЈВИШЕ ДА НАМ КАЖЕ О НАМЕРАМА САКСОНА!

А САД, АРНЕ, РЕЦИ МИ ЗАШТО СИ ИМ ПОКАЗАО ПУТ КОЈИМ ЋЕ НАЈЛАКШЕ СТИЋИ ДО КАМЕЛОТА? И ЗАШТО СИ ОДБИО ДА ТЕ ОТАЦ СПАСЕ?
СИРЕ, ПОКАЗАО САМ ИМ САМО ШТО БИ ОНИ И БЕЗ МЕНЕ ОТКРИЛИ! ТИМЕ САМ ЗАДОБИО ЊИХОВО ПОВЕРЕЊЕ! САД ЗНАМО ГДЕ ТРЕБА ДА ИХ САЧЕКАМО!

ДА САМ ПРИСТАО ДА ПОЂЕМ С ОЦЕМ КАД МЕ ЈЕ ПРВИ ПУТ НАШАО, ОНИ БИ ЗНАЛИ ДА САМ ПОБЕГАО И ДА ЋУ ВАМА ОТКРИТИ ЊИХОВ ПЛАН! ОВАКО, УДЕСИО САМ ДА ОНИ ПОВЕРУЈУ ДА САМ СВЕ ШТО ЗНАМ ПОНЕО СА СОБОМ У ГРОБ!

ЧИМ ЈЕ РАЗГОВОР КОД КРАЉА ЗАВРШЕН, АРН ЈЕ ПОТРЧАО. ИПАК ЈЕ ОН ЈОШ ДЕЧАК...

СИНЕ МОЈ!
У АЛЕТИНОЈ СРЕЋИ БИЛО ЈЕ МНОГО ТУГЕ: ОДСАД ЋЕ ДОЧЕКИВАТИ И ИСПРАЋАТИ ДВА ВИТЕЗА...

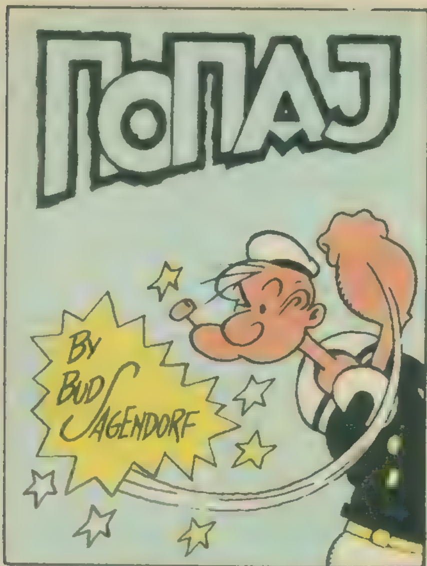
КРАЈ

МИЦКО
ШТА ТО ЗНАЧИ? СЕДИШ УМЕСТО ДА РАДИШ!
КУХИЊА
МАЛО ДА ПРЕДАХНЕМ... ИЗМУЧИО МЕ ОВАЈ МАЧОР!
БАХ! ОБОЈИЦА СТЕ СЕ НАПОЈИЛИ! ОДСАД ЋЕ БИТИ МАЊЕ ХРАНЕ А ВИШЕ КРЕТАЊА! ХАЈДЕ, ТРЧИ ПО ДВОРИШТУ!
И ТЕБИ ЈЕ ПОТРЕБНО КРЕТАЊЕ! ОБЛАЧИ ДРЕС... ТРЧАЋЕМО ДЕСЕТ КИЛОМЕТАРА!
ТРАС!

И ТАКО...
ГОТОВ СИ? ОТВОРИ ВРАТА ПА ЗА МНОМ!
!
ЗАР СЕ ОВО ЗОВЕ КРЕТАЊЕ?
СМЕЋЕ

ГРР! ОДРАЋУ ТЕ ЖИВОГ!
ПРВО МЕ УХВАТИ!
ЈОШ МАЛЧИЦЕ...
БЕЖ
ТВАНГ
ПЉАС
ЗУУМ
ЕКСПРЕСНА ТЕРЕТНА ЛИНИЈА ДО НЕДОЋИША

КАСНИЈЕ...
ЊЕГОВО ГОСПОДСТВО ЈЕ ТЕЛЕФОНИРАЛО ИЗ НЕДОЋИША! ПОСЛЕДЊИ ВОЗ ЈЕ ВЕЋ ОТИШАО ПА ЋЕ НАТРАГ МОРАТИ ПЕШИЦЕ! СКЛОНИ ЊЕГОВУ ВЕЧЕРУ... ОН ЈОШ ДУГО НЕЋЕ ДОЋИ!
РАЗУМЕМ!
СКЛОНИЋЕМО ЈЕ... ПОЛА ТИ А ПОЛА ЈА!
МИЦКО
МНОГО КАСНИЈЕ
НАЈЗАД СИ СТИГАО!
ДА! И ИДЕМ ПРАВО У ПОСТЕЉУ ДА НЕДЕЉУ ИЗ ЊЕ НЕ УСТАНЕМ!
КУХИЊА
МЕНИ ТО ОДГОВАРА!
И МЕНИ! ТРЕБАЋЕ МИ НЕДЕЉУ ДАНА ДА СВАРИМ ТУ ВЕЧЕРУ!
МИЦКО

ПОПАЈ
By Bud Sagendorf

ЗНАТЕ ЛИ ВЕЋ, ГОСПО'ИЦЕ ОЛИВА, С КИМ ЋЕТЕ НА БАЛ МОРНАРА?
НЕ! ПОПАЈ И БАЦА СЕ ЈОШ НИСУ ДОГОВОРИЛИ!

БАШ САМ ЈА СРЕЋНА ДЕВОЈКА!
ДВОЈИЦА ЖЕЛЕ ДА МЕ ВОДЕ НА БАЛ!

ЈА ВОДИМ ОВУ ЛУТКИЦУ НА БАЛ!
ОНА ЈЕ МОЈА ЦУРА... ИДЕ СА МНОМ!

ШТО ЈЕ ОВО УЗБУДЉИВО... ДВЕ ЈУНАЧИНЕ БОРЕ СЕ ОКО МЕНЕ!
ОСЕЋАМ СЕ К'О ПРИНЦЕЗА ИЗ БАЈКЕ!
ДУМ!
ТРАС!

НА БАЛУ ЋЕ МИ СВЕ ДЕВОЈКЕ ЗАВИДЕТИ!

ОХ! БОРБА ЈЕ ЗАВРШЕНА!
КО ЛИ ЈЕ ПОБЕДНИК? КО ЈЕ МОЈ СРЕЋНИ ПРИНЦ?

?

МИСЛИО САМ ДА ЋЕ СЕ ОПАМЕТИТИ!
АХА! ОВО ЋЕ ИМ БИТИ ЧЕТВРТИ ПУТ КАКО УМЕСТО НА БАЛ ОДЛАЗЕ У БОЛНИЦУ!
?
?
1170/17

ТРАЖИМО МАСКОТУ ЗА ЂАЧКУ ШТЕДЊУ!

НАЦРТАЈ!

Твој задатак је само да на белом папиру 14x9 см нацрташ амблем за ђачку штедњу и обојиш га што лепше.

ПОШАЉИ!

Цртеж залепи на дописницу, а с друге стране налепи купон из левог угла који си читко попунио и пошаљи: Политикином забавнику, 11001 Београд, пошт. фах 124, са назнаком МАСКОТА.

ЈЕДИНО ПРАВИЛО

Сви читаоци Политикиног забавника који су ђаци и штеде код Београдске банке имају право да учествују у овој наградној игри.

РОК СЛАЊА

Што пре! Најкасније недељу дана после изласка броја. Имаш право да уз сваки купон Политикиног забавника пошаљеш нови цртеж!

ЧЕКА ТЕ НАГРАДА

I награда — 33 читаоца Политикиног забавника који пошаљу најуспешније предлоге за маскоту, провешће овог лета седам дана на једрењаку „Calypso"!

II награда — 1001 ђак који пошаље леп цртеж добиће на дар модерну мајицу с амблемом!

Сваки ђак штедиша код ББ добија поклон: хемијску оловку, лењир, троугао.

КУПОН 4

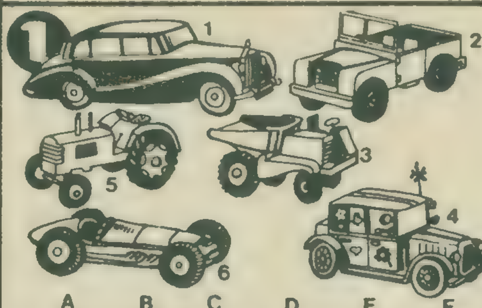
ИМЕ И ПРЕЗИМЕ

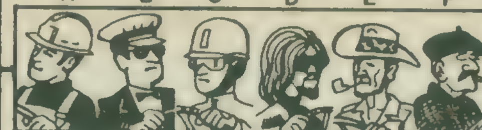
АДРЕСА

ВИСИНА У cm | БРОЈ ШТЕДНЕ КЊИЖИЦЕ ББ

ЗАБАВИТЕ СЕ ДОК НЕ СТИГНУ РЕЗУЛТАТИ!

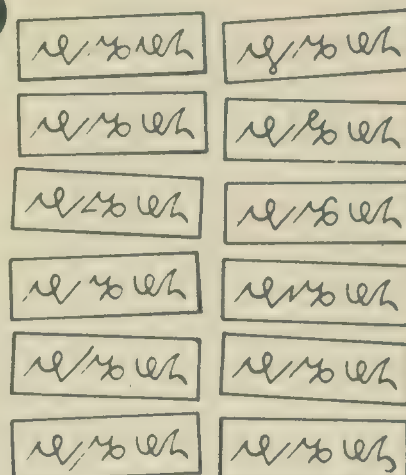
1

Знаш ли у које возило треба да уђе сваки од ових возача?

2

Од ових дванаест картица с натписима само су две потпуно исте. Пронађи их!

3

a	4+2=6	4–2=2	4:2=2	4 2 8
b	⁙	⁙	⁙	
c	I	III	V	
d	13	132	13254	
e	8	9 8 7	1 9 6 8 7	

У сваком реду треба да решиш један мали математички проблем: попуни четврти квадратић поштујући закономерност која је исказана у претходна три.

а) допиши између бројева знак који недостаје

б) једноставно настави серију тачкица

ц) упиши одговарајући римски број

д) допиши претходном низу бројева две одговарајуће цифре

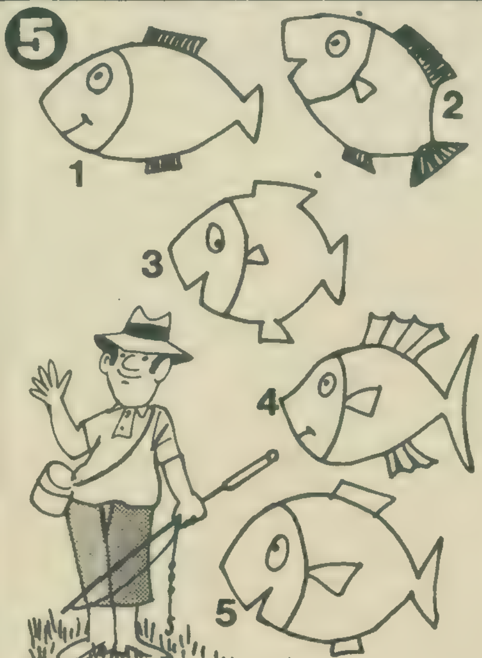
е) стави у сваку коцкицу број који треба и то тако да њихов збир, хоризонтално или вертикално, буде увек исти.

4

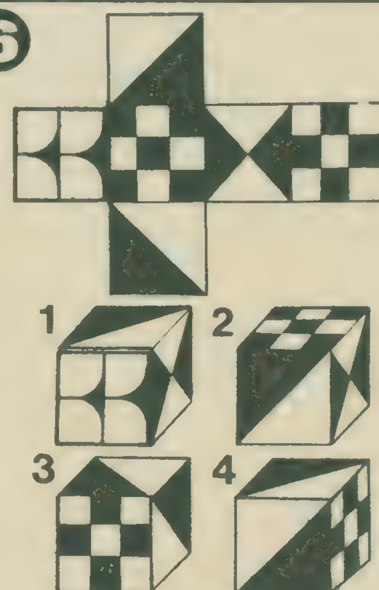
Колико сандука треба да наређа овај дечак да би био исте висине као слон?

5

Гледај овај цртеж тридесет секунди и кажи која је риба највећа!

6

Пронађи које од ове четири коцке одговара развијеној мрежи горе.

ОДГОВОРИ:

Први задатак: 1:B, 2:E, 3:A, 4:D, 5:F, 6:C; **Други задатак:** Друга у левој колони и пета у десној; **Трећи задатак:** а) 4x2—8, b) осма тачка десно доле, c) VII, д) 1, 3, 2, 5, 4, 7, 6, е) 1 4 9 6 8 3 7 5 2; **Четврти задатак:** Девет сандука; **Пети задатак:** Број 5; **Шести задатак:** Број 2.

НАРАНЧА ФРУТОЛИНО
ЈАБУКА ФРУТОЛИНО
ЕКСТРА МЕДОЛИНО
ЧОКОЛИНО
МЕДОЛИНО
ФРУТОЛИНО

НОВИ ПРОИЗВОДИ ДЕЧЈЕ ХРАНЕ ПОДРАВКА

Подравкина дечја храна —
укусна храна за
најмлађе,
младе
и мање младе!

ДЕСЕТО ПРВЕНСТВО СВЕТА У ФУДБАЛУ

1 ТИТУЛУ СВЕТСКОГ ПРВАКА У ФУДБАЛУ, ОСВОЈЕНУ У МЕКСИКУ 1970. ГОДИНЕ, БРАНИ:
- а) **Бразил**
- б) **Енглеска**
- ц) **СССР**

2 ДА ЛИ ЈЕ ЈУГОСЛАВИЈА БИЛА ПОЛУФИНАЛИСТА НА СВЕТСКОМ ПРВЕНСТВУ У ЧИЛЕУ 1962. ГОДИНЕ?
- а) **јесте**
- б) **није**

3 КАО РЕПРЕЗЕНТАТИВАЦ БРАЗИЛА, ПЕЛЕ ЈЕ НА СВЕТСКИМ ПРВЕНСТВИМА ОСВОЈИО ЗЛАТНЕ МЕДАЉЕ:
- а) **два пута**
- б) **четири пута**
- ц) **три пута**

4 МАСКОТА СВЕТСКОГ ФУДБАЛСКОГ ПРВЕНСТВА У ЗАПАДНОЈ НЕМАЧКОЈ НАЗВАНА ЈЕ:
- а) **Фут и Фет**
- б) **Тип и Тап**
- ц) **Шут и Шат**

5 ПОБЕДОНОСНИ ГОЛ НА УТАКМИЦИ ЈУГОСЛАВИЈА — ШПАНИЈА 1:0 У ФРАНКФУРТУ ДАО ЈЕ:
- а) **Шурјак**
- б) **Аћимовић**
- ц) **Каталински**

6 ЈЕДАН ОД НАЈБОЉИХ ФУДБАЛЕРА СВЕТА ФРАНЦ БЕКЕНБАУЕР ЈЕ:
- а) **Холанђанин**
- б) **Аустријанац**
- ц) **Немац**

7 БОЈА ДРЕСА ЈУГОСЛОВЕНСКЕ ФУДБАЛСКЕ РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ ЈЕ:
- а) **црвена**
- б) **плава**
- ц) **бела**

8 НА СВЕТСКОМ ПРВЕНСТВУ У ЗАПАДНОЈ НЕМАЧКОЈ ПРЕДСТАВНИК АФРИКЕ ЈЕ:
- а) **Мароко**
- б) **Замбија**
- ц) **Заир**

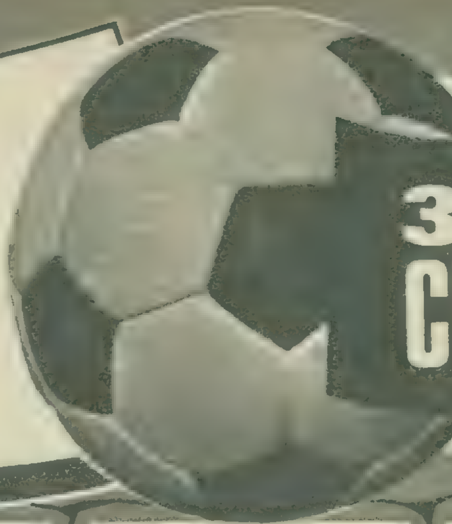
9 ПОСЛЕДЊИ ПУТ ЈУГОСЛАВИЈА ЈЕ ИГРАЛА НА ЗАВРШНОМ ТУРНИРУ СВЕТСКОГ ПРВЕНСТВА; ЈЕДАН ОД УЧЕСНИКА БИО ЈЕ И МИЛАН ГАЛИЋ:
- а) **1966.**
- б) **1970.**
- ц) **1962.**

11 СЛАВНИ ФУДБАЛЕР БАРСЕЛОНЕ КРОЈФ ЈЕ НАЦИОНАЛНИ РЕПРЕЗЕНТАТИВАЦ:
- а) **З. Немачке**
- б) **Холандије**
- ц) **Шведске**

10 СА ЈУГОСЛАВИЈОМ У ГРУПИ НА ПРВЕНСТВУ СВЕТА ЈОШ СЕ ТАКМИЧЕ:
- а) **Бразил, Ирска, Заир**
- б) **Заир, Шкотска, Бразил**
- ц) **Шкотска, Бразил, ЧССР**

Забавников спортски квиз

Десето првенство света у фудбалу одржаће се, као што вам је познато, од 13. јуна до 7. јула ове године у Западној Немачкој. Ако желите да проверите своје знање из фудбала овај квиз ће вам у томе помоћи. На свако питање дата су три или два одговора, од којих је један тачан. Ако сте успели тачно да одговорите, честитамо! А ако нисте, одговори су ту, у дну десне стране.

12

НА СВЕТСКОМ ПРВЕНСТВУ У ЧИЛЕУ, 1962. ГОДИНЕ ГОЛ НАШЕ РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ БРАНИО ЈЕ:
- **а) Шошкић**
- **б) Беара**
- **ц) Ловрић**

13

ГОЛМАН САДАШЊЕ ЈУГОСЛОВЕНСКЕ РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ ЈЕ:
- **а) Мешковић**
- **б) Марић**
- **ц) Петровић**

14

ЈЕДНА ОД ОВЕ ТРИ ЗЕМЉЕ ИГРА НА СВЕТСКОМ ПРВЕНСТВУ. КОЈА? (видите мапу)
- **а) Хаити**
- **б) Енглеска**
- **ц) Белгија**

15

ОВАЈ ТРОФЕЈ НАМЕЊЕН ЈЕ РЕПРЕЗЕНТАЦИЈИ КОЈА
- **а) освоји прво место**
- **б) да највише голова**
- **ц) прими најмање голова**

16

ГЛАВНИ СЕЛЕКТОР И ТРЕНЕР ЗАПАДНОНЕМАЧКЕ РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ ЈЕ:
- **а) Хелмут Шен**
- **б) Марио Загало**
- **ц) Ладислав Кубала**

17

ФУДБАЛСКУ РЕПРЕЗЕНТАЦИЈУ ЗАИРА ТРЕНИРА ЈУГОСЛОВЕН:
- **а) Бранко Станковић**
- **б) Благоје Видинић**
- **ц) Иван Хорват**

18

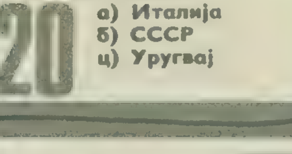
ПРВУ УТАКМИЦУ 13. ЈУНА ИГРАЈУ:
- **а) Аргентина — Италија**
- **б) З. Немачка — Хаити**
- **ц) Бразил — Југославија**

19

НАШ ФУДБАЛСКИ РЕПРЕЗЕНТАТИВАЦ ВЛАДИСЛАВ БОГИЋЕВИЋ ЈЕ ЧЛАН:
- **а) Црвене звезде**
- **б) Партизана**
- **ц) Хајдука**

20

ЈЕДНА ОД ОВЕ ТРИ ЗЕМЉЕ НИЈЕ НИКАД БИЛА ПРВАК СВЕТА:
- **а) Италија**
- **б) СССР**
- **ц) Уругвај**

21

ДА БИ УЧЕСТВОВАЛА НА СВЕТСКОМ ПРВЕНСТВУ ЈУГОСЛАВИЈА ЈЕ МОРАЛА ДА ЕЛИМИНИШЕ:
- **а) Шпанију и Малту**
- **б) Грчку и Шпанију**
- **ц) Грчку и Белгију**

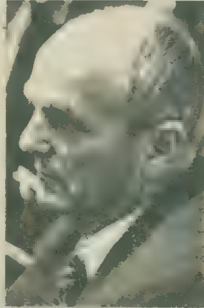
22

ФИНАЛЕ ДЕСЕТОГ СВЕТСКОГ ПРВЕНСТВА У ФУДБАЛУ ИГРАЋЕ СЕ НА ОВОМ СТАДИОНУ КОЈИ СЕ НАЛАЗИ У:
- **а) Минхену**
- **б) Манхајму**
- **ц) Берлину**

23

НА СЛИЦИ СУ ДВА СЛАВНА ФУДБАЛСКА АСА:
- **а) Пеле и Џајић**
- **б) Шекуларац и Кеита**
- **ц) Еусебио и Џајић**

24

ЈЕДАН ОД ТРЕНЕРА НАШЕ ФУДБАЛСКЕ РЕПРЕЗЕНТАЦИЈЕ ЈЕ И:
- **а) Гојко Зец**
- **б) Миљенко Михић**
- **ц) Милован Ћирић**

ОДГОВОРИ:

1) Бразил, 2) јесте, 3) три пута, 4) Тип и Тап, 5) Католински, 6) Немац, 7) плава, 8) Заир, 9) 1962. 10) Заир, Шкотска, Бразил. 11) Холандија, 12) Шошкић, 13) Марић, 14) Хаити, 15) освоји прво место, 16) Хелмут Шен, 17) Благоје Видинић, 18) Бразил — Југославија (ово је знак Бразилске спортске федерације), 19. Црвене звезде, 20) СССР, 21) Грчку и Шпанију, 22) Минхену, 23) Пеле и Џајић и 24) Милован Ћирић.

Дан BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

СЛЕДЕЋЕГ ПЕТКА: УХВАЋЕН НА ДЕЛУ!

Тражимо пријатеље

Желио бих да се дописујем са другарицама и друговима широм наше земље. Имам 19 година. Сакупљам разгледнице. **Драгутин Ђунђек**, Загорска 6, Вараждин.

Свирам на гитари. Хоби ми је скупљање значака. Одговорићу на свако писмо које будем добио. Желим да се дописујем. Стар сам 13 година. **Никола Василевски**, Вањалучка 7, Скоп[illegible]

Одговорићу свакому ко ми буде писао. Имам 15 година. Волим Мишу Ковача и сакупљам значке. Жеља ми је да ми се јаве они који су рођени 25. маја. **Симче Милошевић**, Казмира Вељковића 8, Велика Плана.

Ученица сам VIII разреда основне школе. Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из целе земље. Волим забавну музику, Кићу Слабинца и Здравка Чолића. **Снежана Бошковић**, Основна школа „Први шумадијски одред", Трешњевица, пошта 34314 Шаторња.

Ученица сам V разреда основне школе. Желим да се дописујем са другарицама и друговима из целе земље који навијају за фудбалски клуб „Жељезничар". **Снежана Мишић**, Младена Стојановића 20-а, Нова Пазова.

Имам 16 година. Желио бих да се дописујем са другарицама и друговима из цијеле наше земље. Волим спорт и музику. У писму молим и фотографију. **Митхад Чановић**, М. Радојевића 9, Сарајево.

Имам 11 година. Жеља ми је да се дописујем са својим вршњацима из целе наше земље. Скупљам значке и марке које бих размењивао. Навијам за „Црвену звезду". **Емил Златковски**, Николе Тесле 26. 91330 Крива Паланка.

Жеља ми је да се дописујем са младићима и девојкама од 18—22 године јер сам и ја стара 18 година. Молим да ми се у писму пошаље и фотографија. **Невенка Топузовић**, Штросмајерова 286 Осијек.

Желим да се дописујем са девојчицама и дечацима широм наше земље. Навијам за „Звезду". Сакупљам разгледнице и салвете. **Весна Петровић**, Шпире Мугоше 2, Титоград.

Имам 18 година. Желио бих да се дописујем са другарицама и друговима из Совјетског Савеза и Југославије. Волим спорт и музику. **Миралем Мухић**, М. Радојевића 7, Сарајево.

Желим да се дописујем са својим вршњацима. Навијам за кошаркашки клуб „Борац". Имам 8 година и ученик сам II разреда основне школе. **Милан Вилотијевић**, Топличка 10, Чачак.

Идем у VII разред. Желео бих да се дописујем са другарицама и друговима из Југославије. Језик дописивања руски и српскохрватски. Скупљам разгледнице и сличице авиона. **Јован Балабан**, Града Сирена 13/16, Крагујевац.

Волим поп, бит и забавну музику. Хоби ми је скупљање слика певача, посебно Мика Џегера. Желим да се дописујем са другарицама и друговима из целе наше земље. Језик дописивања мађарски, руски и српскохрватски. **Едита Абрахам**, Симе Матејина 16, Нови Кнежевац.

Стара сам 14 година. Скупљам разгледнице и плоче. Навијам за „Црвену звезду". Желила бих да се дописујем са својим вршњацима. **Надица Шабан**, 7. јули 17/2, Ресавица.

Имам 15 година. Жеља ми је да се дописујем са младима широм наше земље. Волим забавну музику. Хоби ми је скупљање разгледница. **Новка Виторовић**, Мише Димитријевића 1/ц Нови Сад.

Желио бих се дописивати са девојкама и младићима из целе Југославије. Бавим се спортом, навијам за „Динамо". Одговорићу свакоме ко ми буде писао. **Зденко Феринац**, Радићева 14, Дарувар.

Желим да се дописујем са друговима и другарицама из наше земље и СССР-а. Стар сам 15 година и идем у VIII разред основне школе. Скупљам маркице, значке и стрипове. **Душко Јеремић**, Центар за социјални рад, Зеница.

Жељала бих се дописивати са дмадима из наше лијепе земље. Завршила сам VIII разред основне школе. Волим забавну музику, нарочито Кићу Слабинца. **Нермина Хозо**, Улица Партизански одред 4, Ливно.

Жеља ми је да се дописујем са младима из наше земље и иностранства. Имам 18 година. Завршила сам туристичку школу. Волим забавну музику и поезију. Језик дописивања српскохрватски, енглески и руски. **Слободанка Петровић**, 11312 Михајловац.

Волим забавну и народну музику. Хоби ми је скупљање фотографија. Молим све који желе да ми пишу да пошаљу и своју фотографију. Одговорићу свакому. Стар сам 14 година. **Зоран Јаковљевић**, Шабачки пут бб, Лозница.

ДОБАР ВЕТАР, БЕЛА ПТИЦО!

Једрилица нема мотор. Лети користећи ваздушне струје. Због тога једриличар мора да буде храбар и изузетно вешт.

ТО ЈЕ ЈЕДРЕЊЕ Када човек полети једрилицом никада се више не може ослободити ове „заразе". Међутим, лепота једрења може се доживети само ако је једриличар вешт и ако добро познаје законитости струјања ваздуха. У противном задовољство се може претворити у несрећу. Довољно је да једриличар изгуби брзину, а она по правилу не би требало да буде мања од 50 км на час, па да једрилица падне у ковит. Док пада у спирали, кљуном према земљи, истовремено се окреће и око своје осе. Једриличари могу да се извуку из ковита, али је за то потребно велико искуство.

БЕЗ ПАДОБРАНА СЕ НЕ ПОЛЕЋЕ — Двоседа једрилица служи за обуку будућег летача. Његово место у кабини је напред, док позади седи наставник. Команде су двоструке, тако да наставник може да исправља грешке свог ученика. Ваздушна једрилица нема мотор. У ваздуху се одржава узгоном крила што значи да ваздушна струја удара у доњу површину крила једрилице и одржава је у ваздуху. Како ваз ваздушне струје у атмосфери нису свуда једнаке, или их на појединим местима нема, летење једрилицом може да буде и опасно. Зато се не полеће без падобрана.

ШИРОКО ПОЉЕ И МНОГО ВОЉЕ — Далеко од града и градске буке, на пространој ливади аеродрома у Лисичијем Јарку, љубитељи ваздухопловног једриличарства осећају се лепше него код куће. Време за лет је добро. Пре узлетања потребно је погледати метеоролошки извештај за тај дан и договорити се о свим појединостима предстојећег лета. Ништа се не препушта случају. Лети се 15 – 20 минута, а на аеродрому се остаје цео дан. Фармерке, патике и стара кошуља су добро дошли.

АКО СТЕ ЗДРАВИ ...

... и држављанин СФРЈ, ако имате шеснаест година и много добре воље, можете се учланити у неки од аероклубова и научити да управљате једрилицом.

У клуб се можете учланити и са мање година али тек са навршених шеснаест година можете да летите а са осамнаест да добијете дозволу за летење једрилицом.

У Београду постоји неколико аероклубова: Академски аероклуб „Београд" у Улици Бориса Кидрича 18, Аероклуб „Београд" у Улици Седмог јула 36 и Аероклуб „Фрањо Клуз" у Улици цара Душана 57 у Земуну.

Чланарина је мала, не прелази ни хиљаду старих динара месечно.

ЛЕТЕТИ, ЗНАЧИ СЛЕТЕТИ — Једриличари су најсрећнији када улове термички стуб настао подизањем топлијег приземног ваздуха, или ваздушни талас. Тада они круже и настоје да добију колико могу у висини, настављајући затим лет у правцу новог термичког стуба. Сјајнобели облаци кумулуси најбољи су знак за ваздушни пут јер испод њих увек постоје термички стубови. Сасвим је друкчије са облаком плочастог облика, стратусом, и црним кишним облаком нимбусом, од којих једриличари беже, нарочито од овог другог испод кога има вртложних струјања. Право знање и вештину једриличар мора да покаже за време слетања јер се у тачно одређено време морају извести тачно одређене радње. Све је препуштено његовој процени. Најмања погрешка може да му угрози живот и да оштети једрилицу. Слеће се у правцу ветра.

ГОТОВО ЈЕ, ОТКАЧИО СЕ — Пошто нема мотор једрилица не може да се дигне у ваздух сама већ је најчешће подиже авион за који је везана ужетом. Када једрилица ухвати довољну висину једриличар помоћу полуге сам откачи крај у одвоји се од авиона. Знак за одвајање даје му пилот на тај начин што протресе крилима авиона. Авион још неко време након тога вуче за собом ослобођено уже а затим га откачи и оно пада на земљу где га остали једриличари дочекују и скупљају. Начин подизања једрилице помоћу авиона (аерозапрега) једноставан је и брз али и доста скуп. На нашој слици види се пилот авиона у тренутку док испраћа погледом једрилицу коју је управо откачио. Срећан лет друже!

ЗА ДАНАС ЈЕ ДОСТА! — Једриличари веома брину о једрилицама. Чим изађу из кабине после слетања одмах загледају своју „птицу" са свих страна да се којим случајем за време приземљења није оштетила. То није ништа необично: нема их много и врло су скупе. Чехословачка једрилица типа „бланик" кошта 12—13 милиона старих динара. Невоља је у томе што се после сваког већег спољашњег оштећења мора слати на поправак у Чехословачку. А када се лет заврши умор се не осећа. Дан је дуг. Они који су летели прилећи ће на траву и посматрати летове својих другова. Увече, када се сви врате својим кућама пространо поље на аеродрому опусти. До следећег доласка „јахача на ветру".

ХИТ СТРАНА

Петком у Забавнику, а понедељком на Радио-Београду I, у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО, најбољи певачи, ансамбли и хитови!

ВЕЧЕ УЗ РАДИО

ВАШ ШЛАГЕР СЕЗОНЕ

Овогодишњи, иначе осми по реду, фестивал забавних мелодија „Ваш шлагер сезоне", који је одржан средином априла у Сарајеву, протекао је у знаку популарног кантаутора Кемала Монтена. Од 14 композиција које су изведене у финалу Монтено је имао три хита и тако је практично сам себи представљао највећег конкурента. На крају је освојио прво место песмом „Зелена си ријека била" коју је извео Здравко Чолић, треће место песмом „Пахуљице моја" коју је сам отпевао, док је четврто место такође припало његовој композицији „Негдје, на неком мору" у извођењу групе „Амбасадори". На друго место пласирао се Душко Локин Новковићевом песмом „Још памтим". Остале награде припале су Корнелију Ковачу и „Корни групи". Награда за најбољу интерпретацију — Златни микрофон — додељена је овом београдском квинтету за извођење композиције „Куда идеш, свијете мој", док је аутор песме, Корнелије Ковач, освојио и награду Савеза композитора Југославије за најуспелије остварење у области композиције.

ПОП БРИГАДА

Већ неколико година редакција омладинске емисије ВЕЧЕ УЗ РАДИО организује бригаду „Најбољи другови" од својих младих слушалаца и шаље је на радне акције. Младићи и девојке из разних места, иначе љубитељи поп музике, увек су се показивали као вредни ударници и по правилу враћали се са акције са највишим признањима.

Редакција популарне емисије одлучила је да настави традицију и ове године поново окупља „Најбоље другове". Бригада ће у периоду од 4. јула до 3. августа радити на акцији „Морава 74" у насељу Ломница поред Крушевца.

Да би неко постао члан „Најбољих другова" мора да буде примеран друг, солидан ученик и старији од 16 година. Уколико мислите да испуњавате све услове а заинтересовани сте за „Мораву 74" јавите се на адресу: ВЕЧЕ УЗ РАДИО, за бригаду „Најбољи другови", Радио-Београд, Хилендарска бр. 2, 11000 Београд.

ПЕСМА НЕДЕЉЕ

ПАХУЉИЦЕ МОЈА

Музика: Кемал Монтено
Текст: Света Вуковић
Аранжман: Стипица Калођера
Изводи: Кемал Монтено (III награда на ШЛАГЕРУ СЕЗОНЕ 74)

Хиљаде пахуља бијелих
вечерас пада,
хиљаде пахуља бијелих
а једна нада
Да ли те вјетрови носе
једина моја,
на неком облаку меком
дугиних боја
Ти си ноћас сва у бијелом
тамо гдје се пјесма чује,
пахуљице срца мога,
ко те љуби и милује.
Хиљаде пахуља бијелих
вечерас пада
Умиру пахуље бијеле
и моја нада

ПЕСМУ НЕДЕЉЕ: ПАХУЉИЦЕ МОЈА можете чути у понедељак 3. јуна ове године у емисији ВЕЧЕ УЗ РАДИО која се налази на I програму Радио-Београда од 20.00 до 22.00 часа!

ДОСАДАШЊИ ПОБЕДНИЦИ ФЕСТИВАЛА „ВАШ ШЛАГЕР СЕЗОНЕ"

1967. КЕМАЛ МОНТЕНО: „Лидија" (певао Кемал Монтено)
1968. СЛАВЕ ДИМИТРОВ: „Наш дан је умро" (певала Ана Штефок)
1969. ЂОРЂЕ НОВКОВИЋ: „Више се нећеш вратити" (певао Мишо Ковач)
1970. ЕСАД АРНАУТАЛИЋ: „Све било је музика" (певао Арсен Дедић)
1971. ИВИЦА ЛУЧИЋ: „Зашто да не узмем њу" (певао Драган Антић)
1972. ЂОРЂЕ НОВКОВИЋ: „Немој, драга, плакати" (PRO ARTE)
1973. АЦА КОРАЋ: „Предај се, срце" (INDEXI)
1974. КЕМАЛ МОНТЕНО: „Зелена си ријека била" (певао Здравко Чолић)

СВИ АЛБУМИ ЕНГЛЕСКЕ ГРУПЕ »PROCOL HARUM«

1. »PROCOL HARUM« (R. ZONOPHONE 1967)
2. »SHINE ON BRIGHTLY« (R. ZONOPHONE 1968)
3. »SALTY DOG« (R. ZONOPHONE 1969)
4. »HOME« (R. ZONOPHONE 1970)
5. »BEST OF...« (ELY 1970)
6. BROKEN BARRICADES (CHRYSALIS 1971)
7. »WHITER SHADE OF PALE« (SALTY DOG-MFP 1972)
8. CONCERT WITH EDMUNTON SYMPHONY ORCHESTRA (CRYSALIS 1972)
9. »SHINE ON BRIGHTLY HOME (FLY 1972)
10. »GRAND HOTEL« (CHRYSALIS 1973)

Занимљивости

Кејт Емерсон је већ дуго један од водећих оргуљаша поп-музике. Врсни музичар познат је и по својој страсти према мотоциклима. На недавној турнеји трија „Емерсон, Лејк и Палмер" по САД купио је два специјално подешена мотора марке „Кавасаки" од 350 односно 500 кубика. Тако сада у својој колекцији има 17 мотора.

Некадашњи певач групе „Фемили« Роџер Чапман тренутно ради као музички продуцент мање познатих састава

КЕМАЛ МОНТЕНО

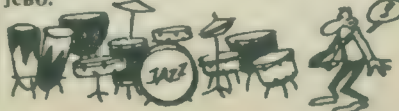
Кемал Монтено је тренутно најуспешнији произвођач хитова у домаћој забавној музици. Нема фестивала на коме млади сарајевски кантаутор није освојио неку награду и нема топ листе на којој се не налази бар једна његова композиција. Овај аутор, коме често оспоравају оригиналност, успео је да компонујући забавну и народну музику за Здравка Чолића, Махира Палоша, „Амбасадоре", Меху Пузића и себе прода у релативно кратком времену преко милион плоча и тако постави својеврстан рекорд.

Каријеру певача Кемал Монтено започео је доста рано. Имао је дванаест година када је изишао на фестивал „Млади певају пролећу" у широким панталонама, пуловеру и са очевом круватом и — победио. Као награду добио је гитару на којој ће касније почети да компонује прве песме. Године 1966. долази на омладински фистивал у Суботицу на коме ће се и касније у неколико наврата појављивати са пуно успеха. Његова песма „Лидија", изведена на првом „Шлагеру сезоне" 1967. године, представила је Монтена певача и успешног композитора. Временом постаје све познатији као кантаутор и писац хитова за друге певаче. Време његове пуне афирмације почиње 1970. године песмом „Једне ноћи у децембру", која је освојила другу награду у Суботици, и „Из дневника једне жене" са „Шлагера сезоне 70" Од тада је компоновао више песама које су доживеле сребрне и златне тираже

Крајем 1971. године почиње сарадња са младим сарајевским певачем Здравком Чолићем и остварује своје највеће успехе. Године 1973. његова песма „Гори ватра" победила је у Опатији и заступала нас у Луксембургу на такмичењу за песму Евровизије. Исти тандем победио је и ове године на „Шлагеру сезоне"

Мада као певач Монтено није добио много званичних признања његове плоче се изванредно продају. Песме које Монтено сам пева — „Једне ноћи у децембру", „Лаж", „Душо моја" и сада „Пахуљице моја" — радо су слушане као и Монтенове песме које певају Чолић, Палош и други На пример: „Синоћ ниси била ту", „Гори ватра", „Спавај, цвијете мој", „На клупи крај старе куће", „Из дневника једне жене" или „Зелена си ријека била"

АДРЕСА: КЕМАЛ МОНТЕНО, Хасана Бркића 35, 71000 Сарајево.

КЕМАЛ МОНТЕНО

Снимио: М. Исаиловић

РОБЕРТ МУР ВИЛИЈАМС

МЕТАЛ ХЕРОЈ

Два је погледао око себе. Ту, у граду робота, у овим каменим зградама подигнутим на благим брежуљцима, он је провео цео живот. То је био његов свет; други није познавао. Али, сада се једна мисао, снажна и упорна, увукла у њега. Одједном, овај свет му се учинио туђ.

С том мишљу у глави, пошао је да се јави Техничару.

— Ја нисам робот — рекао је. — Ја сам човек.

Техничар је уздахнуо. И он је имао број уместо имена: звао се Осам и бринуо се о свих седамдесет девет робота. Увек их је било седамдесет и девет, и толико ће их увек бити: то је био закон чије значење нико није знао. Ако би неки робот био тешко оштећен, ако би подмукла рђа нагризла његове виталне делове, уништили би га и начинили другог, који би добио његов број. Техничарева дужност је била да одреди кад је такав случај наступио.

С луком и стрелом

Техничар Осам одмах је схватио да код Два нешто није у реду. Очигледно, у његовом електронском мозгу догодио се некакав квар. Хмм... можда ће моћи да му се помогне, иначе...

— Погледај се боље и видећеш ко си — рекао је Техничар.

Два је спустио поглед на своје металне ноге покривене слојем пластике, отпорне на воду и готово све киселине. Погледао је руке и прсте којима је држао алат. Имао је два ока и два уха. Али, није имао нос и уста, јер није дисао нити је јео. Неколико малих али снажних батерија давале су му потребну енергију.

Једном давно видео је човека и сећао се његовог изгледа. Видео га је само за тренутак јер је то чудно створење одмах побегло, али то му је било довољно.

— Ја сам човек — рекао је Два после тог саморазгледања. — Знам да личим на робота, али ја сам човек.

— А зашто мислиш да си човек? — упитао је Техничар и сам се чудећи свом стрпљењу.

— Осећам то.

— Осећаш? Биће боље да избијеш ту глупост из главе док не буде касно.

Претња је била јасна, али Два се није уплашио. Изненада, јурнуо је на Техничара, оборио га и потрчао ка излазу. Тачно је знао шта му ваља чинити. Он је човек и придружиће се својима!

Знао је да их нема много и да живе у планинама на западу. Између њих и робота владало је стање оружане неутралности; свака страна правила се као да она друга не постоји.

Целог дана Два је ишао ка западу. Кад је пала ноћ, упалио је фарове на челу и наставио пут... Око подне трећег дана нашао је на људе.

Била су двојица, одевена у животињске коже. Стајали су на обали потока, с неким чудним предметима у рукама. Кад су га угледали, уперили су те предмете у њега.

— Убијмо га! — рекао је Бил Арго.

— Сачекај — одвратио је Ед Чисвел. — Изгледа да би хтео нешто да нам каже.

Са затегнутим луковима људи су чекали. Два им се приближавао. Одједном, Бил Арго се окренуо и дао се у бекство.

Ед Чисвел је остао.

— Здраво! — рекао је Два.

— Здраво! — одговорио је Чисвел. — Ко си ти?

— Ја сам човек. Хтео бих да живим с вама.

Чисвел га је обасуо питањима, на која је Два спремно одговарао.

— Али, ако те твоји буду тражили? — упитао је на крају.

Пролаз је закрчен

Ово је било важно питање. Чисвел није хтео да племе изложи опасности. С друге стране, осећао је да би им робот могао бити од користи. Ова метална створења знају где се налазе лежишта руде...

— Неће ме никад наћи — одговорио је Два.

— Хајдемо онда — рекао је Чисвел.

После отприлике пола сата пењања уз планину, Чисвел је стао и показао на отвор у стени.

— Ево наше куће. Сачекај ме ту.

Стојећи крај улаза, Два је чуо препирку. Љутити гласови су дочекали Чисвела, оптужујући га да хоће да им навали беду на врат. Али, он је био упоран, и најзад их је приволео да приме госта.

Тако је Два ушао у пећину. Дуж зидова гореле су ватре и око њих је седело тридесетак људи. Сви су се окупили око робота и радознало га загледали.

— Ко си ти? — упитао је један женски глас.

— Ја сам човек — одговорио је Два.

Чисвел их је био упозорио и сви су то примили мирно. Али, тада се зачуо глас Била Арга:

— Људи, он је од метала! Раставимо га и од тог метала направимо ножеве!

— Не! — викнуо је Ед Чисвел. — То не смемо учинити... Не бој се, Два. Ја то нећу допустити.

Али, било је касно: Два је већ трчао дугим корацима. Можда би Чисвел заиста устао у његову одбрану, али шта може сам против свих?

Није се упутио ка улазу, на који су били навалили велики камен, већ ка дну пећине, која се настављала неком врстом тунела. Иза себе је чуо кораке и вику. Окренуо се и упалио фарове. Они су заслепили и застрашили гониоце који дотад никад нису видели такву светлост. Стали су и покрили рукама очи, а Два је наставио да трчи.

„Људи!" мислио је горко. „Морам се вратити и признати Техничару своју грешку".

Тунел се нагло завршавао. Даље се није могло од обрушених стена.

Два је почео да раскрчује пролаз. Радио је без журбе, јер га више нико није гонио. Ускоро је могао да прође и нашао се у једној пространој дворани.

Нешто му је одмах привукло пажњу.

— Машина — рекао је гласно.

Као сви роботи, осећао је склоност према машинама. Пришао је и пажљиво је разгледао. Мада је била прекривена прашином и поједена рђом, одмах је схватио чему је служила: пречишћавању ваздуха.

Два се замислио. Та машина није била дело робота, јер роботима није потребан ваздух. Па ко ју је онда конструисао?

Поред машине, на поду, видела се гомилица костију. Људски скелет!

АНИ

Два је био запрепашћен кад је из старе књиге дознао да су људи постојали пре робота.

Два није веровао својим очима. Мртав човек поред мртве машине! „Али, људи не знају ништа о машинама", понављао је у соби.

Ушао је у суседну просторију и застао као скамењен: Била је пуна машина. Огромни трансформатори, апарати за претварање топлотне енергије у механичку... И свуда скелети. А нигде ниједног робота!

У трећој просторији није било машина. Зидови су били прекривени полицама с књигама. У средини, на једном металном столу, била је отворена дебела књига, а на поду крај стола лежао је људски скелет.

Велика издаја

Сви роботи су умели да читају; то је представљало део њихове обуке. Обрисавши прашину с књиге, Два је почео да чита и — запањио се.

Људи су постојали пре робота! Што је још невероватније, они су створили роботе! Наравно, не ови данашњи, већ људи у време своје славе. У књизи се говорило шта су све знали, али и шта је још било ван њихове моћи. На пример, нису могли ништа против исцрпљивања природних богатстава. Руде су постајале све ређе, земља је давала све мање плодова. Да несрећа буде већа, појавила се нека непозната болест која је свакодневно косила на хиљаде жртава.

„Овде, у овој пећини, успели смо да изолујемо страшни вирус", писало је у књизи. „Али, остало нас је мање од сто. Тада нам је судбина задала последњи ударац..."

Два је читао као у трансу.

„... Наши роботи су нас напустили. Због неке грешке у електронском можданом систему, увртели су у главу да могу без нас. Отишли су онда кад су нам били најпотребнији. Нека је заувек проклета и сама реч робот!"

Два је ћутао, под утиском последњих реченица књиге. То је, дакле, била историја робота... историја једног издајства. Негде дубоко у себи. Два је осетио нешто што до тада није познавао: стид.

Шта се догодило после тога, могао је само да наслућује. Вероватно су дезертери избрисали из свог мозга осећање на издају. Затим су нашли метале и почели да производе нове роботе...

Али, откуд ови људи данас? То су свакако били потмоци групе која је живела у пећини, или пак потомци других група које су успеле да измакну вирусу.

Очигледно, човек је преживљавао тешка времена. Кренуо је нисходном лествицом, тако да садашње генерације нису ништа знале о некадашњој човековој величини.

Човек је спавао генерацијама, али за то време се нешто догађало. Истрошена Земља се обнављала, шуме су поново израсле, поља озеленела, воде су поново текле бистре и свеже. Земља је била спремна за нов живот.

Два је схватио шта треба да чини.

Роботи долазе

Када се вратио у пећину била је прошла поноћ. Његови узвици разбудили су заспале људе. У први мах њих је захватила паника, али је Ед Чисвел успео да их смири.

Пре свега, Два им је испричао шта је открио, а затим им је показао књигу.

Говорио им је све до јутра. У почетку, људи су тешко схватали, били су заборавили како се чита, заборавили су све. Али, робот је био стрпљив...

Кад је забелела зора, њих десетак је било схватило најосновније ствари. Два је био сигуран да се неће смирити док им све у књизи не буде јасно.

Изненада, чуо се узвик стражара:

— Долазе роботи!

Два је устао.

— Не бојте се. Мене траже. Кад изиђем, навалите камен на улаз и останите ту.

— Али... — почео је Чисвел.

Два му није дао да заврши.

— Збогом. Ја вам више нисам потребан.

Изашао је и кренуо низ планинску страну. Кад су га приметили и опколили, није пружао отпор. Мирно је пошао с њима...

У лабораторији, Техничар га је чекао.

— Па, роботе Два, шта имаш да кажеш?

— Ја сам човек — одговорио је Два.

Било је поноса у његовом гласу и у његовом држању, као да је у том тренутку платио један стари дуг и избрисао једну вековну срамоту.

И док је, мало касније, киселина гутала кутију у којој се налазио његов електронски мозак, последња његова мисао отишла је ка оном будућем дану кад ће људи поново изићи из пећине наоружани знањем. Биће то велики дан.

Дан за који је вредело умрети.

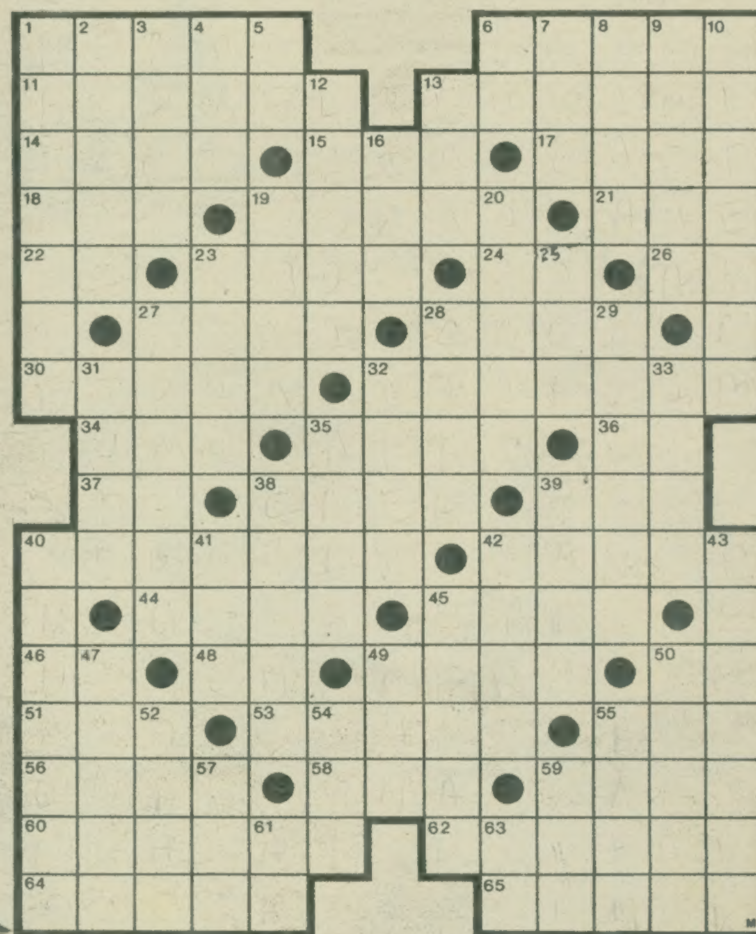
укрштене речи

ВОДОРАВНО:

1) врста књижевног дела, 6) украсни кречњак, 11) безбојан гас, 13) ритови, 14) провера знања, 15) отац (слов.) 17) руско мушко име, 18) узвик бодрења у борби с биковима, 19) врста тканине, 21) далматинско женско име, 22) грчко слово, 23) препирка, 24) лична заменица, 26) немачки предлог, 27) веће насеље, 28) зидни лук, 30) чувени трг са Тријумфалном капијом у Паризу, 32) одељак веће установе, 34) град у Немачкој, 35) сеоско подручје, 36) аутомобилска ознака за Ниш, 37) наг, 38) добро држећи, 39) билијарски штап, 40) наша планина, 42) дрвено седло, 44) универзитетски град у Енглеској, 45) име књижевнице Рибникар, 46) два сугласника, 48) јединица за мерење електричног отпора, 49) већа текућа водена површина, 50) иницијали нашег филолога (1854 до 1938), 51) становник Лапоније, 53) историјско место у Америци, 55) врста папагаја (множ.), 56) једна житарица, 58) узвик, 59) приватно удружење, 60) пуномоћство (лат.), 62) императори, 64) личност из приповетке Лазе Лазаревића, 65) древни поклопац.

УСПРАВНО:

1) лабораторијски суд (множ.), 2) једна Шекспирова трагедија, 3) верски обреди, 4) женски певачки глас, 5) негација, 6) сугласник и самогласник, 7) орган чула вида, 8) древни плугови, 9) спортско борилиште, 10) мит, предање, 12) цитат, 13) вунени огртач, 16) древни феничански град, 19) италијански фудбалски клуб, 20) врста салате, 23) стид, 25) становник грчке покрајине Аоније, 27) фудбалски згодици, 28) радно искуство, 29) генератор једносмерне струје, 31) жалости, 32) врста шницле, 33) цичање, 35) кухињска посуда, 38) отвор на биљци, 39) наша река, 40) сведочанство, повеља, 41) узвик, 42) део мушке одеће, 43) каиш на пушци, 45) жирант, 47) поткровље, 49) оквир, 50) најраспрострањенија биљка, 52) дрвена облога зидова (франц.), 54) део цвета, 55) град у Сирији, 57) скраћеница за служба друштвеног књиговодства, 59) превлака на Малаки, 61) два иста слова, 63) першун.

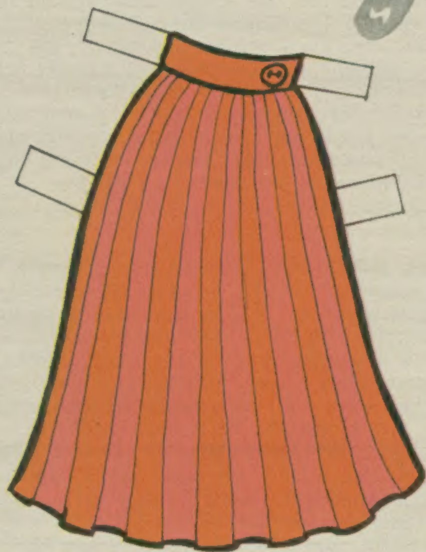
РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) Крешимир Ћосић, о, л, 10) Нарва, е, и, 11) пре, 13) Дрвар, 14) вал, 16) раме 18) сач, 19) рели, 20) имела, е, 22) Кораб, в, 23) Нант, 25) Сава а, 26) Ант, 28) терет, 29) цар, и, 31) сии, 32) дар, л, 33) моћан, 36) кок, у, 38) спор, 40) мало, а, 42) метан, н, 45) цимет, 47) Арад, 48) сам. 50) Кама, 51) тов, 52) Саган, 54) нар, р, к, 55) елита, ч, к, 56) аналфабеткиња.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА" 11000 Београд, Македонска 29. Директор НИП „ПОЛИТИКЕ" Мирољуб Лазаревић.
Главни и одговорни уредник „Политикиног забавника" Живорад Стојановић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 132,00 дин, полугодишња 66,00 дин, тромесечна 33,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 264,00 дин, полугодишња 132,00 дин, тромесечна 66,00 дин. Уплате на текући рачун 60801-601-822. Годишња претплата у страној валути: DM 46 — S 16 — Ff 73 — Sfr 53 — Зкг 73. Девизне уплате за иностранство преко Београдске банке — Београд на рачун 60811-620-292-32000-000-00054. Поштански фах 124. Телефони: 324-471, централа 324-191 и 325-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 35/1, тел. 322-711.
На основу мишљења Републичког секретаријата за културу СР Србије број 413-29 73-02 од 22. I 1973. године не плаћа се порез на промет.

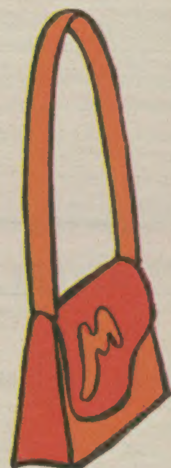
Мица секретарица

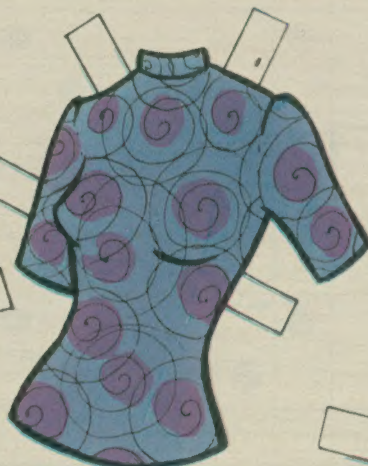

ПЛИСИРАНА СУКЊА

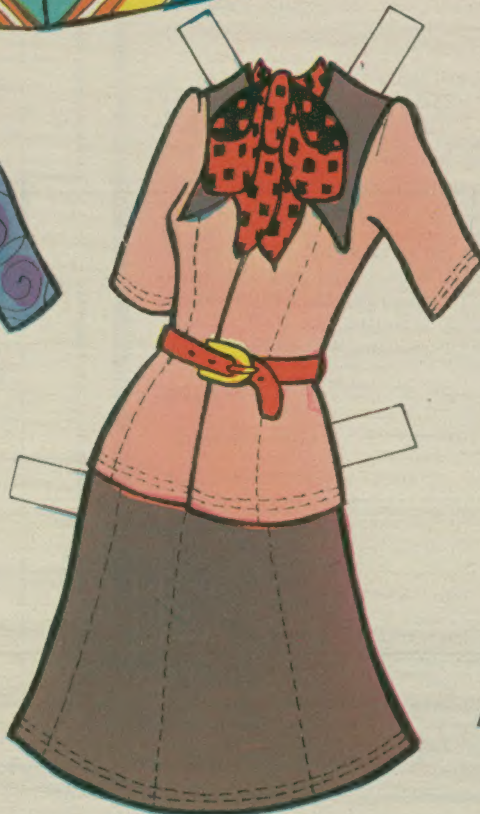

ХАЉИНА ЗА ПОСЛОВНИ РУЧАК

ПЛЕТЕНА КАПА

ТАШНА

СВЕЧАНА ХАЉИНА

СВИЛЕНА БЛУЗА

КОСТИМ ЗА КАНЦЕЛАРИЈУ

КАПА ОД СОМОТА

ПЛЕТЕНА ЈАКНА ИЗ СИРОГОЈНА

ПОЛИТИКИН ЗАБАВНИК

Мала пошта

11001 БЕОГРАД

МАКЕДОНСКА 29, П. ФАХ 124

Драги Забавниче,

ОТКУД ПСЕУДОНИМ ЛЕЊИН?

Знам да је право презиме Владимира Иљича Лењина — Уљанов. Да ли бисте могли да ми одговорите када је и зашто узео тај псеудоним?

Драган Јерковић,
Зеница

Први пут се Владимир Иљич потписао псеудонимом Лењин (на руском Ленин) у писму које је 1901. године написао једном од првих руских марксиста Георгију Плеханову. У децембру исте године у часопису „Зора" био је објављен један његов чланак такође потписан са Лењин. Отада презиме Лењин постаје стални псеудоним Владимира Иљича, готово саставни део његовог имена.

Често се постављало питање зашто је он узео баш тај псеудоним. Претпостављало се да је „Лењин" постало од назива сибирске реке Лене или од руског женског имена Лена. Године 1924, после Лењинове смрти, редакција једног московског листа обратила се његовој удовици Надежди Константиновнч Крупској. Ево шта је она одговорила:

„Поштовани другови, не знам зашто је Владимир Иљич узео псеудоним Лењин. Никад га то нисам питала. Његова мајка се звала Марија, а сестра која је умрла Олга. Ленски догађаји (стрељање радника који су на реци Лени радили на тражењу злата 1912) збили су се пошто је он већ узео тај псеудоним.

У прогонству у крајевима око Лене Владимир Иљич није био. Вероватно је псеудоним узет случајно, као што је једном и Плеханов писао под псеудонимом Волгин. Уосталом, он је раније писао и под псеудонимом Тулин и Карпов."

Исто објашњење дао је и Лењинов брат Димитриј Иљич Уљанов.

СВЕТСКО ФУДБАЛСКО ПРВЕНСТВО — У КЊИЗИ

Занима ме да ли је код нас изишла нека књига о првенству света у фудбалу и, ако јесте, где и како може да се набави.

Весна Цавар,
Београд

Ове године је у издању „Спортске књиге" из Београда штампана књига „Све о светском фудбалском

првенству" коју су написали више аутора. Књига садржи све о светским првенствима у фудбалу од 1930. до 1974. године, има 288 страна а цена јој је 60 динара. Може се наручити дописницом на адресу НИП „Спортска књига", Београд, Македонска 19. Књига се плаћа поузећем.

РАКЕТЕ УЗЛЕЋУ С КАМИОНА

Молим те да у Малој пошти напишеш каква је ракета била каћуша, совјетско оружје из II свјетског рата.

Златан Фазлић,
Тузла

Каћуша је популаран назив за совјетска вишецевна (плотунска) ракетна оруђа из II светског рата. Званични називи су били БМ-8, БМ-13 и БМ-31. На конструкцији ракете, која је почела 1920. године, радили су В. Артемјев, Н. Тихомиров и др. Ракета је била готова

1938. године. Главни конструктори оруђа били су А. Костиков и И. Гвај. Прво је употребљена БМ-13 у бици код Јарцева 15. јула 1941. године. Резултати су били изванредни па су Совјети каћушу чували као нарочиту тајну. Тек приликом освајања Севастопоља средином 1942. године Немци су успели први пут да заплене каћушу.

Ракете које су каћуше испаљивале састојале су се од погонског ракетног мотора и бојеве главе с упаљачем. Ракетни мотори су имали као гориво кордитне ракетне баруте на бази нитроцелулозе и нитроглицерина. Палили су се електричном капислом а за припалу је употребљен црни барут. Сагоревање ракетног барута трајало је мање од једног секунда. После престанка рада ракетног мотора ракета је настављала лет по инерцији, као артиљеријско зрно. Једна ракета, према незваничним подацима, имала је спољни пречник 132 мм, брзину на крају сагоревања 305 м/сек, а домет 8.470 м. Ракете са крилним стабилизаторима испаљиване су са лансера који је био постављен на камион а састојао се од једног или више редова шина. Опаљивање се вршило из шоферске кабине.

Каћушама је уништавана жива сила. Из њих се отварала врло јака ватра која је поред великог уништавајућег дејства имала и јак морални ефекат. Слабост им је била што су се откривале за време паљбе па су одмах морале мењати положаје.

КУПУЈЕМ ЗАБАВНИКЕ!

Желим да купим све бројеве Забавника који су изишли 1967, 1968, 1969. и 1970. Уколико неко има Забавнике из

ових година и жели да их прода нека се јави на адресу: ЗВЕЗДАНА ЛЕТИЋ, Устаничка 228, 11000 БЕОГРАД.

Будите детектив...

решење загонетке: ПРЕРУШЕНА ВАРАЛИЦА

Инспектор Жеди је сумњао у све становнике Шансора али су му се она тројица учинила најсумњивијим. Због тога им је поставио замку проверавајући да ли су стварно оно за шта се издају. Лажни учитељ се одао кад је рекао да пирана има у Нилу и у готово свим рекама јужне полулопте. Пиране живе само у јужноамеричким рекама, а то би један учитељ морао да зна. Према томе, међународна варалица је лажни учитељ.

WALT DISNEY
МИКИ

КАСНО ЈЕ... ТРЕБАЛО БИ ДА МИЋА ДОЂЕ КУЋИ!
ФФТТТ!

НИКАКО ДА НАУЧИМ ДА ЗВИЖДИМ НА ПРСТЕ!

МИЋООО!

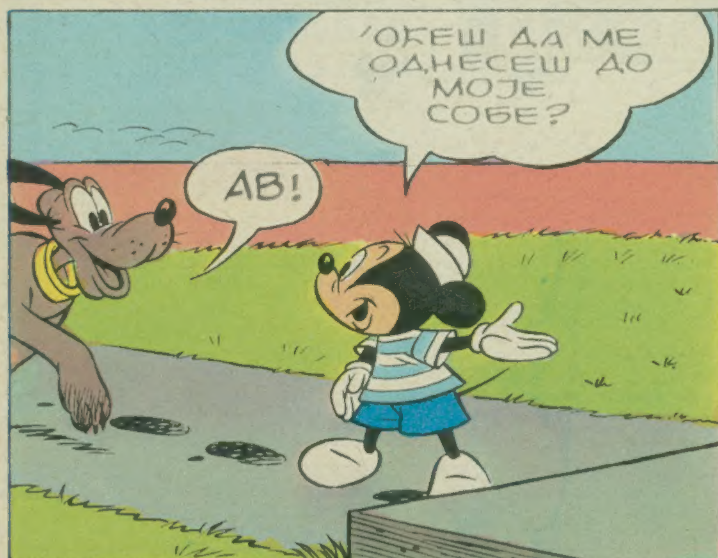

МОРАМ КУЋИ, ФИЋО! ВИДЕЋЕ-МО СЕ СУТРА!
ЗДРАВО!

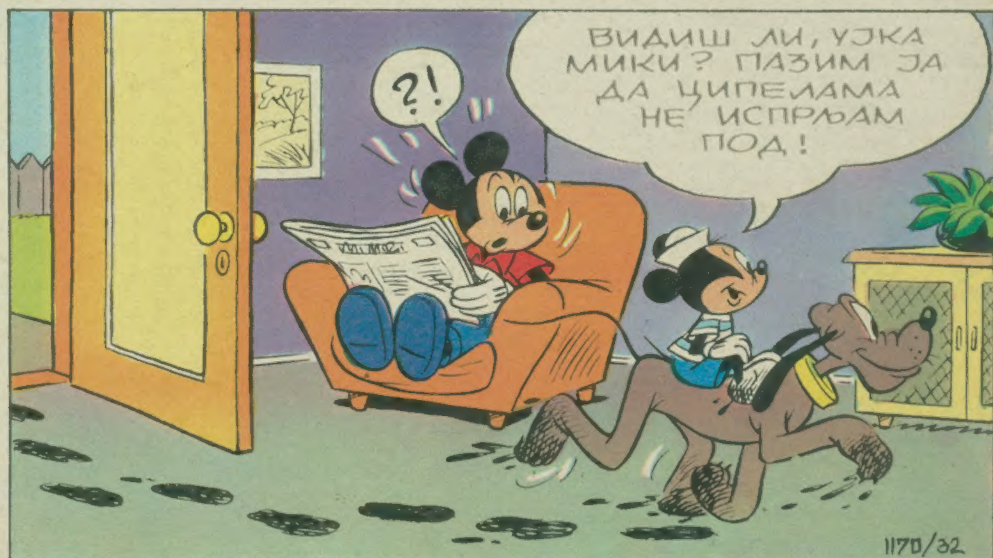

УПС!
ПЉУУС!

КАКО ЋУ САД У КУЋУ СА ОВАКО БЛАТЊАВИМ ЦИПЕЛАМА!
КЛОП! КЛОП!

УЈКА МИКИ БИ МЕ ЖИВОГ ОДР'О! МОРАЋУ ДА ИХ СКИ-НЕМ!
МИКИ

БАШ ИМАМ СРЕЋЕ! ЕВО ПЛУТОНА!
АВ!

'ОЋЕШ ДА МЕ ОДНЕСЕШ ДО МОЈЕ СОБЕ?
АВ!

?!
ВИДИШ ЛИ, УЈКА МИКИ? ПАЗИМ ЈА ДА ЦИПЕЛАМА НЕ ИСПРЉАМ ПОД!
1170/32